DESCOPERIRI UIMITOARE

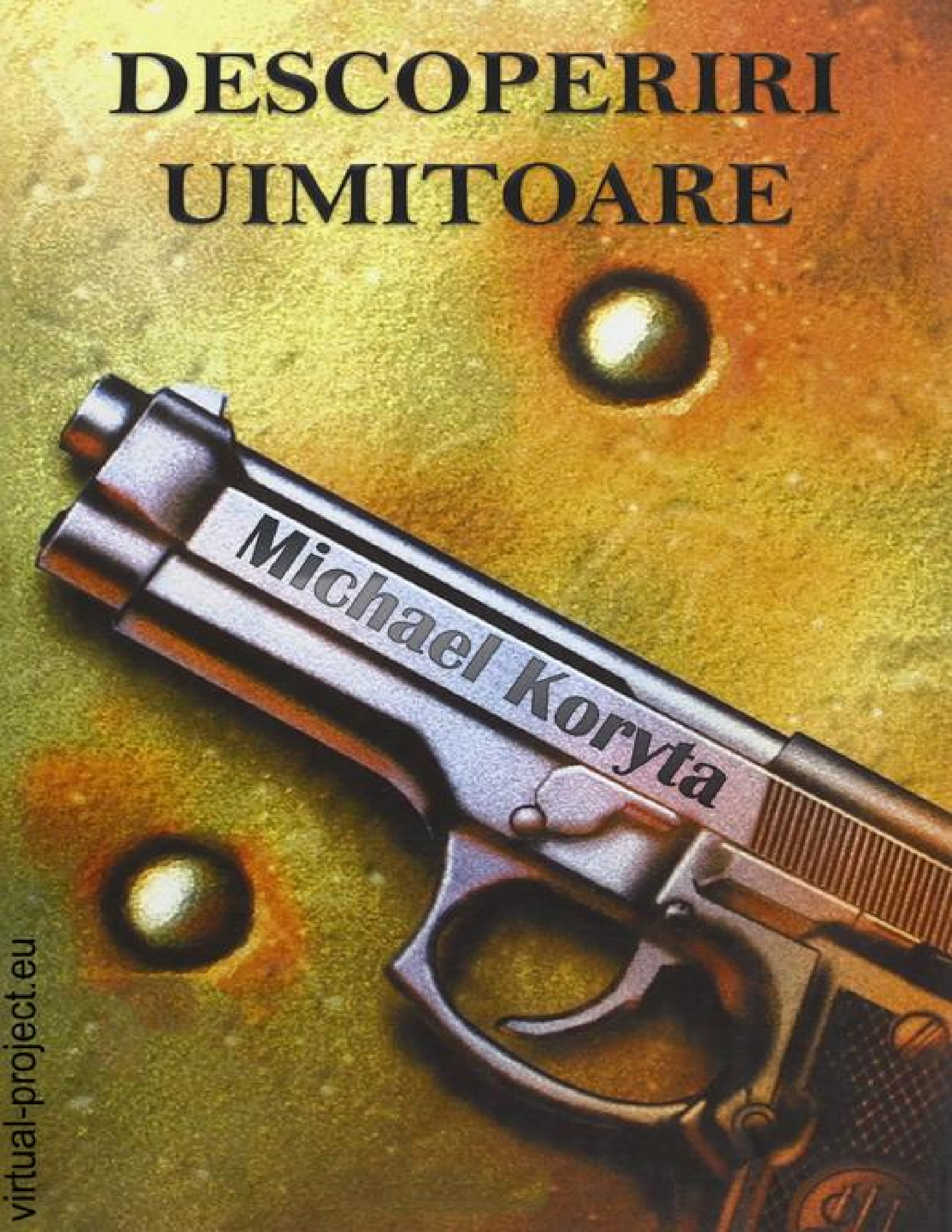

virtual-project.eu

MICHAEL KORYTA

Seria: Lincoln Perry

Volumul 1

DESCOPERIRI UIMITOARE

Original: *Tonight I Said Goodbye* (2004)

Traducere de:
CĂTĂLINA HÂRCEAG

virtual-project.eu

Editura: ORIZONTURI

2006

1.

John Weston și-a văzut fiul în viață pentru ultima dată într-o după-amiază friguroasă, în prima săptămână a lunii martie. Nepoata lui făcea un om de zăpadă, iar cei doi bărbați au stat de vorbă în stradă. Înainte de a pleca, John și-a bătut fiul părintește pe umăr și i-a promis că se vor revedea curând. Și a avut dreptate – l-a revăzut după mai puțin de patruzeci și opt de ore, zăcând pe o targă, la morgă, împușcat în cap, cu o armă de calibru mic. Din fericire, n-a fost nevoit să-și vadă și nepoata în aceeași postură, însă acest lucru nu-i oferea nicio consolare: micuța Betsy, în vârstă de cinci ani, și mama sa dispăruseră.

John Weston mi-a povestit toate acestea în casa sa din North Olmsted, o suburbie situată în partea de vest a orașului Cleveland, cinci zile mai târziu. Sufrageria lui Weston era curată și frumos mobilată, însă întunecoasă, din cauza jaluzelelor trase și plină de fum de țigară. În timp ce vorbea, bătrânul mă fixa cu o expresie furioasă ce nu trăda nici urmă de suferință, ci numai hotărâre.

— Domnule Perry, începu el, suflând un nor de fum spre mine, îmi cunosc bine fiul. Nu s-a sinucis și, cu siguranță, nu ar fi făcut vreun rău familiei lui. Ați urmărit știrile? Ați auzit ce pretind nemernicii ăia? Afirmă că fiul meu și-a ucis soția și fetița, după care s-a sinucis. Bătu cu pumnul în masă, suficient de tare ca să-mi verse cafeaua. Nu pot tolera așa ceva. Vreau să știu ce s-a întâmplat și vreau ca dumneavoastră și partenerul dumneavoastră să mă ajutați să aflu.

Weston ședea în fața mea, pe o canapea uriașă, din piele, iar eu eram așezat pe un scaun ciudat, din lemn, cu o pernă mare. Când m-am lăsat pe spate am alunecat și am ajuns cu capul la nivelul brațelor scaunului. Simțindu-mă ridicol în această poziție, am încercat să stau altfel până când, cedând legii gravitației și, incomodat de pernă, am ajuns să șed pe marginea scaunului, aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchi. În poziția aceea păream mai implicat decât eram, însă nu aveam de ales.

— Am urmărit buletinele de știri la televizor, am răspuns. Însă poliția nu a dat nicio declarație în sprijinul acestei teorii, domnule Weston. Sunt doar povești vehiculate de reporteri, în încercarea de a-și mări audiența cu știri de senzație.

Weston rămase la fel de încruntat. Deși se apropia de optzeci de ani, se ținea bine și probabil că în tinerețe fusese un tip masiv. Acum picioarele îi erau subțiri și făcuse burtă, însă pieptul și umerii largi arătau că fusese un bărbat puternic. Avea părul cărunt, încă des, cu un nas ce părea prea mic pentru fața lui și o privire tăioasă ce părea să caute în permanență un motiv de ceartă. La mâna dreaptă îi lipseau degetul mic și o falangă din inelar. În timp ce luam o gură de cafea, se întoarse și îmi arătă două tablouri înrămate, agățate pe peretele din spatele lui.

— Vezi tablourile astea? întrebă el.

Păreau scene din al Doilea Război Mondial. Nu era nimic exagerat, artistul redând cu precizie ceea ce văzuse. Era genul meu de pictură – cel pe care-l poți aprecia chiar dacă nu ai făcut masteratul în arte plastice.

— Sunt pictate de un prieten, spuse el, și tuși zgomotos. Bune, nu-i așa?

— Foarte frumoase.

Mi-am terminat cafeaua și am lăsat cana pe masă, lângă cartea de vizită pe care i-o dădusem lui Weston: PERRY ȘI PRITCHARD, INVESTIGAȚII. Eu sunt Lincoln Perry, iar Joe Pritchard este asociatul meu. Intrasem în afaceri abia de șase luni și deja reușisem să adunăm datorii impresionante. Încercam să nu ne lăudăm prea des cu asta, mai ales în fața clienților. Înainte să devenim detectivi particulari, eu și Joe fusesem parteneri la Departamentul de Poliție din Cleveland, Secția Narcotice. Eu am fost obligat să demisionez, iar Joe a ieșit la pensie, un an mai târziu. Joe reușise să mă convingă să mă întâlnesc singur cu John Weston, în timp ce el se ocupa de un interviu de rutină. Acum regretam că acceptasem.

— În tablourile alea vezi un planor și un avion-remorcă, spuse Weston, privind din nou picturile. Eu zburam pe planoare.

— O experiență unică, bănuiesc.

— Așa e. Nu mai folosiseră așa ceva și nici nu le-au mai folosit după aceea. Când a început războiul din Vietnam aveau deja elicoptere, dar în războiul meu luptam cu planoare.

M-am gândit cum e să plutești deasupra câmpului de luptă în liniște, fără un motor care să te propulseze.

— Cum te simțeai când zburai cu planorul? l-am întrebat.

Zâmbi.

— Ca și cum aș fi stat pe verandă, și zbura casa. Am zburat în două misiuni de luptă și în multe altele de aprovizionare. În a doua misiune de luptă am avut o aterizare forțată și mi-am pierdut două degete, dar în

noaptea aceea a trebuit să lupt în continuare. Fusesem pregătiți să folosim armament de luptă la fel ca trupele de comando și era misiunea noastră, a planoriștilor, să apărăm orice teritoriu pe care aterizam. M-am luptat toată noaptea cu naziștii, fără să iau măcar un calmant. Până la urmă am scăpat. Două alte planoare s-au prăbușit la aterizare, iar câteva au fost doborâte. La naiba, l-au ciuruit și pe-al meu.

— N-a lipsit mult s-o termini, nu? Nu știam unde o să ajungă discuția asta, dar eram hotărât s-o las să curgă.

— Nu. Cel mai aproape de moarte am fost într-o misiune în care nu am zburat. Trebuia să ajung într-o fortăreață germană din Franța, iar șansele de supraviețuire erau atât de mici, încât părea o misiune sinucigașă. Eram gata de plecare și ne luasem deja adio de la viață, pentru că eram convinși că nu ne vom întoarce. Chiar înainte să decolăm, ne-au anunțat că misiunea fusese anulată pentru că Patton cucerise fortăreața. Își aprinse o țigară cu o brichetă Zippo din oțel și trase adânc în piept. Toată lumea îl vorbește de rău pe Patton, dar eu o să-l consider pe nemernic prietenul meu câte zile oi mai avea.

Întotdeauna îl apreciasem pe Patton, pentru geniul lui militar și pentru eficiență, însă bănuiam că Weston nu dă doi bani pe opinia unuia care nu a luptat în război, așa că mi-am ținut gura. Timp de un minut rămase tăcut, fumând, privind tablourile, pierdut în amintiri. Apoi se întoarse spre mine, și mă privi cu ochii mijiți:

— Vă mulțumesc că ați acceptat această întâlnire, spuse el. După prima discuție telefonică, am crezut că mă veți refuza.

— Domnule Weston, faptul că sunt aici nu înseamnă că vom accepta cazul, am răspuns eu. Cei mai buni polițiști din oraș lucrează deja la el și, din câte am auzit, chiar cei de la FBI îi ajută.

— Îi ajută să bată câmpii și să piardă timpul! strigă el.

— Nu cred că pierd timpul, domnule.

— Nu? Și-atunci unde sunt rezultatele? Polițiștii ăia nu știu decât să vină aici în fiecare zi și să-mi spună la ce concluzii au ajuns. Știi ce-au făcut până acum? Un rahat, băiete. În cinci zile n-au fost în stare de nimic. Suflă cu putere un nor gros de fum.

— O investigație de amploare ca aceasta durează, domnule.

— Știi ceva, spuse el, încercând să-și țină furia în frâu, aici vorbim despre fiul meu. Despre fiul meu și despre familia lui. Trebuie să fac ceva,

însă am destulă minte încât să-mi dau seama că nu pot singur. Am nevoie de cineva care să lucreze pentru mine. Cineva care să investigheze agresiv.

Am oftat. John Weston era convins că fiul lui fusese ucis, deși niciun polițist nu părea să îi împărtășească opinia. Teoria cel mai des vehiculată în presă, provenind din „surse ale poliției", era că Wayne Weston își omorâse familia și apoi se sinucisese. Nu fusese găsit niciun cadavru și nu exista nicio explicație pentru dispariția familiei lui. Nu se găsise niciun semn de efracție; totul părea normal în casă, cu excepția cadavrului lui Wayne Weston.

— De ce noi, domnule Weston? De ce credeți că aveți nevoie de noi, când poliția depune toate eforturile pentru rezolvarea cazului?

— L-ai cunoscut pe fiul meu.

Am ridicat mâna pentru a-l opri.

— L-am *întâlnit* doar.

— Cum zici. L-ai cunoscut, iar el te cunoștea și te respecta. Atunci când ați început pe cont propriu mi-a spus că, după el, tu și partenerul tău o să faceți carieră.

Îl întâlnisem pe Wayne Weston la o conferință a detectivilor particulari, în Dayton, cu două luni în urmă. Era unul dintre acele seminarii de două zile, în care în timpul zilei se discuta pe diverse teme, iar seara urmau lungi sesiuni de băutură și distracție, în restaurantul hotelului. Joe hotărâse că trebuie să participăm pentru că astfel aveam ocazia să cunoaștem alți detectivi, să stabilim contacte și, poate, legături de afaceri.

Wayne Weston stătuse la aceeași masă cu mine, într-una dintre seri. Era un tip care atrăgea atenția – purta costume scumpe, conducea o mașină de ultimă oră, era prietenos și charismatic. Și, din câte auzisem, un detectiv foarte bun. Lucrase la Pinkerton câțiva ani înainte de a se întoarce la Cleveland, pentru a-și deschide propria firmă și era evident că făcea bani frumoși. Nu vorbisem cu el decât câteva clipe, cât să facem cunoștință, așa că am fost surprins să aud că vorbise cu tatăl lui despre mine și Joe.

— Fiul meu nu s-a sinucis și nici nu și-a ucis familia, spuse Weston. Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Au vorbit despre asta la știri, ieri, și eram cât pe ce să mă duc acolo să îi iau la șuturi. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu nora și nepoata mea, ca să pot sta liniștit și să le închid gura reporterilor.

Bătrânul avea privirea încărcată de furie și încerca să se calmeze trăgând din țigară. O clipă am crezut că o s-o fumeze până la filtru dintr-un singur

fum.

— Ce anume doriți de la noi? am întrebat. Vreți să aflăm dacă fiul dumneavoastră a fost ucis sau să-i găsim soția și fiica?

— Amândouă, spuse el, suflând un nor de fum spre mine. Mi se pare că totul se leagă.

Aici avea dreptate. Totuși, nu-mi plăcea ideea. Polițiștilor n-o să le convină că ne amestecăm și, cu siguranță, nu voiam să fiu prins într-un scandal mediatic.

— Uite ce e, am bani destui, continuă Weston. Am o pensie frumoasă și ceva pus deoparte. Îmi pot permite să vă plătesc oricât cereți.

— Nu este vorba despre bani, domnule Weston.

— Nu? Atunci despre ce?

— Poliția a desemnat o grămadă de investigatori pentru cazul ăsta. Au resurse și posibilități pe care noi nu le avem; și mai au și o săptămână avans. Sfatul meu ar fi să așteptați să vedeți rezultatele lor. Dacă în câteva săptămâni ancheta nu avansează, sunați-ne din nou și poate ne răzgândim. N-aveam deloc această intenție, dar speram să-i închid gura.

— Știi de ce ți-am arătat tablourile? De ce ți-am povestit ce am pățit la mână?

— Nu, domnule.

Stinse țigara în scrumieră și mă privi disprețuitor. Apoi scutură din cap.

— Wayne era de-al vostru, spuse el. Același oraș, același domeniu, și nu sunt mulți implicați în meseria asta. Pe vremuri, asta însemna ceva. În timpul războiului am luptat pentru țară. Înainte de luptă, totul era patriotism, voiam să salvăm lumea, să protejăm libertatea celor de-acasă. Dar știi ceva? Când începea lupta nimeni nu se mai gândea la asta. Luptai pentru băieții de lângă tine, pentru camarazii tăi. Mă privi trist. Poate că generația mea a fost ultima care înțelegea genul ăsta de loialitate.

Mă prinsese în capcană. N-am răspuns imediat, însă cuvintele lui avuseseră efectul scontat. Nu-l cunoscusem pe Wayne Weston și, cu toate că lucrasem în același domeniu, nu luptasem umăr la umăr, dar stând în fața acestui bărbat, cu tablourile lui din al Doilea Război Mondial, cu mâna ologită, fiul mort și familia dispărută, mi se părea că argumentele mele sunt false.

— De ce faci asta? mă întrebă. De ce lucrezi în branșa asta? Vrei să te îmbogățești vânând bărbați care-și înșală nevestele? Crezi că impresionezi femeile când le spui că ești detectiv particular?

Am coborât privirea străduindu-mă să nu ripostez dur.

— Nu, am răspuns calm. Niciunul dintre motivele astea, domnule.

— Serios? Atunci de ce naiba?

Nu i-am răspuns la întrebare.

— Ei, bine? insistă el. Ai de gând să-mi răspunzi, fiule?

Am ridicat capul și l-am privit.

— Fac asta pentru că sunt al naibii de bun.

— Asta crezi tu, nu?

— Nu este vorba despre ceea ce cred. Știu că sunt. La fel și partenerul meu.

Zâmbi, dar fără să pară amuzat.

— Atunci demonstrați.

L-am privit în ochi un timp, apoi am aprobat dând din cap.

— Foarte bine, am spus. O vom face.

2.

Este pentru ultima dată când te duci singur la o întâlnire cu un posibil client, spuse Joe Pritchard. Parcă stabilisem că nu ne vom implica în nebunia asta.

Era a doua zi, dimineața, și ne aflam la birou. Joe tocmai alergase vreo șapte kilometri și încă respira greu, leoarcă de transpirație. Mi se păruse momentul potrivit să-i comunic vestea, sperând că o să fie prea obosit ca să-i mai pese de altceva. Ghinion; era nevoie de mult mai mult ca să fie extenuat.

— Și de ce să nu încercăm, Joe? Nu câștigăm atât de mult încât să ne permitem să refuzăm o ofertă.

— Pentru că banii nu merită efortul. Oftă și își șterse fața cu un prosop. Purta echipament sportiv și, dacă ai fi întrebat zece străini ce vârstă îi dau, toți ar fi răspuns cu cel puțin zece ani mai puțin. Pur și simplu nu-mi place ideea de a lucra în coasta celor de la poliție, Lincoln.

Asta înțelegeam. Joe se pensionase doar cu șase luni în urmă și știam că o să i se pară ciudat să ancheteze din exterior un caz de care se ocupa poliția, însă era prea târziu; semnasem un contract cu John Weston și aveam în buzunar un cec de două mii de dolari.

— Haide, Joe, știi foarte bine că te interesează cazul ăsta și că nu suntem tocmai ocupați cu altele.

Se încruntă, dar nu spuse nimic, ci privi în gol, de parcă ar fi așteptat un răspuns de la mobila din jur. Sediul nostru era situat în partea de vest a orașului, la al doilea etaj al unei clădiri vechi, o fostă bancă. Avea un parchet prăpădit, două birouri, o baie mică și încă o încăpere, iar pereții proaspăt zugrăviți distonau teribil cu clădirea veche. Contribuția mea la mobilierul biroului consta într-un set de scaune din lemn, ce proveneau de la vechiul stadion din Cleveland. Stadionul fusese demolat la începutul anilor ’90 și unele obiecte fuseseră scoase la licitație. Cumpărasem scaunele, le restaurasem și consideram că arată destul de bine, chiar dacă nu prea aveau ce căuta acolo. Joe folosea tot felul de apelative vulgare pentru scaunele mele și refuza cu încăpățânare să se așeze pe ele. Greu de crezut că era fan Indians. N-avea simțul nostalgiei.

— Oricum, deja i-am zis lui Weston că luăm cazul, așa că n-are sens să mai discutăm dacă trebuia să-l acceptăm sau nu. Mai bine hai să stabilim cu ce începem.

— Am putea începe cu un sandviș, răspunse Joe. Mor de foame.

Joe mănâncă cu o poftă incredibilă, foarte rar bea altceva decât apă și aleargă zilnic câțiva kilometri buni, așa că era încă în formă, deși trecuse de cincizeci de ani.

— Nu am fost foarte atent la detaliile cazului, am continuat ignorându-l, așa că poate ar fi bine să revedem articolele din ziare înainte să sunăm la poliție. Știi că nu-mi place să par neinformat.

— Cauți o scuză ca să o implici pe Lois Lane, spuse el oftând. Tocmai mă gândeam că mai rău de-atât nu se poate.

Am rânjit.

— Sunt sigur că Amy ar fi încântată să ne dea o mână de ajutor.

— Minunat! exclamă el. Am o propunere: tu cauți orice informație disponibilă, timp în care eu mă duc să mănânc ceva. Apoi, când mă întorc, îmi prezinți totul pe scurt, iar eu mă voi putea concentra fără să-mi mai aud mațele chiorăind, zise el ridicându-se de la birou.

— Bine, am răspuns, în timp ce ieșea pe ușă. Numai eu muncesc aici. Voi, moșii, nu mai sunteți în stare.

Amy Ambrose a fost de acord să vină în pauza de prânz cu toate articolele referitoare la caz. La ora stabilită intră în birou, strâmbând din nas.

— Pute îngrozitor pe scări. Iar dorm bețivi pe-aici?

— Salutare și ție.

— Da, sigur. Își scoase haina și se trânti pe unul dintre scaunele mele. Arăta bine, ca întotdeauna. Avea părul puțin mai lung decât în vară, când ne cunoscusem, dar tot blond-cenușiu și ușor ondulat.

Amy era reporter la *Cleveland Daily Journal* și vara trecută fusese desemnată să scrie despre investigarea unei crime. Victima fusese unul dintre patronii sălii mele de sport, iar Amy apăruse la ușa mea în căutare de informații. Cu farmecul meu cunoscut, am trimis-o la dracu'. A doua zi s-a întors, cu mai multe date despre caz și despre mine decât ar fi putut găsi orice alt reporter într-un timp atât de scurt. Îmi câștigase respectul, sprijinul și, curând, am devenit prieteni. Era directă, curioasă și plină de tupeu, însă în același timp sinceră. Asta ne apropiase – eram doi singuratici independenți, care aveau încredere doar în forțele proprii când erau puși la

încercare. În afară de Joe, o consideram cel mai apropiat prieten și, trebuie să recunosc, nici când îmi vedeam sora nu mă bucuram atât de mult ca atunci când mă întâlneam cu Amy.

— Deci, tu și Pritchard credeți că o să reușiți ce n-a reușit o armată de polițiști, plus agenții FBI, da?

— Nu suntem atât de încrezuți, am răspuns. Cred că o să ne ia două, poate chiar trei zile.

Amy zâmbi.

— Sigur. Păi, se pare că aveți ceva de lucru. Am citit mai toate materialele până să ajung aici și, dacă polițiștii au vreo pistă, e clar că nu au dat-o publicității.

— Nu lucrezi la cazul ăsta?

— Nu, l-au dat altui reporter, un tip pe nume Steve. Scrie bine, dar nu știu cât fler are pentru investigații. Observă o cută la pantaloni și se încruntă, încercând să o netezească. Întotdeauna o deranjau mărunțișurile. Puțin îi pasă că bancheta din spate a mașinii ei arăta ca un tomberon, dar nu suportă cutele.

— Ai vreo informație? am întrebat.

— Ai aici tot ce-a scris Steve despre cazul ăsta, spuse ea, întinzându-mi un teanc de foi. Asta-i tot ce-am găsit.

Le-am răsfoit. O grămadă de articole pentru un interval de cinci zile, dar niciunul nu spunea mai mult decât știam deja. Miercuri dimineața, menajera găsise cadavrul lui Weston. Murise în urma unei împușcături în tâmpla dreaptă și se stabilise că el trăsese. Arma, Smith & Wesson, calibrul 38, se afla în mâna lui dreaptă și era înregistrată pe numele lui. Fusese chemată poliția și tot restul zilei anchetatorii încercaseră, fără succes, să afle unde erau soția și fiica lui Weston. Miercuri seara, polițiștii întocmiseră un raport în care cele două erau considerate dispărute. Nu exista nicio dovadă care să sugereze răpirea lor, ceea ce ar fi justificat implicarea FBI în rezolvarea cazului, dar cu toate acestea câțiva agenți de la biroul din Cleveland îi „ajutau” pe polițiști. Articolul menționa că vecinii și apropiații victimei bănuiau că evenimentul are legătură cu un caz la care lucra Weston, însă poliția nu confirmase această teorie. Probabil că oamenii făceau legătura cu meseria lui de detectiv particular. Polițiștii percheziționaseră casa și biroul lui Weston și „investigau activ cazul”, însă detectivul care se ocupa de el, Rick Swanders, declarase că nu există suspiciuni că soția și fiica victimei ar fi fost vizate de vreuna dintre persoanele investigate de Weston.

— Ei bine, am spus când am terminat de citit, încă nu am aflat nimic relevant. Cred că va trebui să pun și eu câteva întrebări.

— Mă așteptam să rezolvi cazul pe baza informațiilor din articole, spuse Amy, prefăcându-se dezamăgită.

— Există vreo șansă ca amicul Steve să aibă informații pe care nu le-a prezentat cititorilor?

— S-ar putea, dar nu prea cred. Știi și tu cât de precauți sunt polițiștii cu declarațiile la începutul unei astfel de anchete. Dacă n-a găsit vreo sursă minune, m-aș mira să știe ceva în plus față de ce ai citit deja.

Am încuviințat dând din cap. Nu mai eram polițist, dar nu uitasem de cât de puțină încredere se bucurau reprezentanții mass-media.

— Care-i următorul pas? întrebă Amy.

— Când se întoarce Joe, mergem la tatăl lui Weston. O să discutăm cu el, să aflăm mai multe despre fiul lui și despre viața acestuia în ultimele luni. Apoi o să vorbim cu cei de la poliție, să vedem cât putem conta pe colaborarea cu ei. După ce-am terminat cu asta, bănuiesc că o să ne concentrăm asupra cazurilor la care lucra, să stabilim dacă a supărat pe cine nu trebuia.

Amy dădu din cap:

— Crezi că a fost ucis?

— Din câte am auzit și am citit, nu cred că a fost ucis. Cred că s-a sinucis. Însă tatăl lui vrea să demonstrăm altceva, așa că o să abordez cazul pornind de la premisa că nu s-a sinucis. În plus, dacă familia lui e încă în viață, pare mai plauzibilă ipoteza crimei. Așa că, până când nu se demonstrează că sunt moarte, voi considera că polițiștii anchetează o pistă falsă.

— Nu pari prea entuziast.

— Nici nu sunt. Am sentimentul neplăcut că o să luăm banii omului, ca să ne băgăm nasul în povestea asta încâlcită, după care, peste o săptămână sau două, poliția o să organizeze o conferință de presă în care o să comunice că au găsit cadavrul soției și al copilului acolo unde le-a abandonat Weston. Sper că nu va fi așa, dar nu pot să nu iau în calcul posibilitatea asta.

— Și-atunci de ce ai acceptat cazul?

— Când cineva are nevoie de mine așa cum are bătrânul ăsta, nu pot să nu încerc să-l ajut.

Amy se încruntă.

— Meseria pe care o avea face ca lucrurile să pară și mai dubioase, nu crezi?

— Puțin. M-am lăsat pe spate și mi-am pus picioarele pe birou.

— Deci, spuse ea, schimbând subiectul, ce mai face *Angela?*

— De ce îi pronunți așa numele? De parcă ai râde de mine?

Ridică din sprâncene și adoptă un aer inocent.

— Să râd de tine? Deloc. Nu mai fi atât de prudent. Care-i situația cu voi doi?

— Ne-am despărțit.

— Serios? Îmi pare rău, spuse ea, dar era evident că minte. Aș putea întreba de ce?

— Suntem foarte diferiți, am mormăit eu. Ea era, ăă, puțin…

— Nebună? sugeră Amy.

M-am încruntat.

— Nu asta am vrut să spun.

— Aha! Rânji. Greșeala mea.

— Nu era nebună. De altfel, ai întâlnit-o o singură dată, așa că nu ești în măsură să o judeci.

— O dată a fost de-ajuns, Lincoln.

— Și viața ta personală cum mai e? Ce face noul tău prieten, bomba-sexy, domnul Jacob Terry? am întrebat, coborând vocea.

— Suntem bine.

Am zâmbit.

— Ce te atrage cel mai mult la el? Parfumul sau tona de gel cu care-și dă ca să arate impecabil când transmite în direct și adie vântul?

— Ești gelos, răspunse ea, asta e!

— Aproape că nu mă mai pot controla. Nu reușesc să dorm noaptea.

— N-ai decât să râzi cât vrei, Lincoln, dar știu care este adevăratul motiv pentru care te-ai despărțit de Angela. Numai la mine te gândești.

I-am arătat ușa.

— Cară-te. Am treabă.

Zâmbi și se ridică.

— Și eu. Aștept un telefon zilele astea să-mi spui ce-ai aflat.

— O să te sun.

După o jumătate de oră s-a întors și Joe și am plecat spre John Weston. Pe drum, i-am povestit pe scurt ce aflasem din articole – practic nimic.

— Sper că bătrânul nu e atât de fioros pe cât mi l-ai descris, spuse Joe. Nu mă înțeleg bine cu oamenii de genul ăsta.

— Vrei să spui oameni ca tine?

— Liniște, băiețel.

Weston ne-a întâmpinat fumând. Le-am făcut cunoștință și și-au strâns mâinile.

— Sper că nu pierzi timpul ca partenerul tău, îi spuse Weston. Evident, deja mă îndrăgise.

— Niciunul dintre noi nu va face așa ceva după ce am acceptat să preluăm cazul, replică Joe. Dar țineți cont că el este cel care m-a convins, domnule.

— Asta nu mă mai interesează acum. Treceți la treabă.

Ne-a condus în camera de zi. M-am așezat repede pe scaunul rabatabil de lângă perete și l-am lăsat pe Joe să se lupte cu scaunul de tortură.

Weston s-a așezat pe canapea și a luat o agendă.

— Lucrez la asta de ieri, de când ai plecat, spuse el privindu-mă. Am scris tot ce mi-am amintit despre Wayne. Am încercat să mă concentrez asupra evenimentelor recente, desigur, dar am adăugat și niște informații generale. M-am gândit că ar putea fi utile.

M-am uitat la Joe și mi-am dat seama că gândeam același lucru. Poate că Weston deplângea moartea fiului său, poate că era un tip temperamental, însă era clar că nu-l interesa decât rezolvarea cazului. De multe ori este dificil pentru membrii familiei victimei să lase emoțiile deoparte și să-ți dea informații, ceea ce nu era cazul acum.

— Haide, citiți, să vedem dacă am uitat ceva, spuse Weston.

Am luat agenda și pot să spun că m-a impresionat. Douăzeci de pagini, scrise citeț, cu litere de tipar. Totul împărțit pe categorii: „Afaceri”, „Cunoștințe” și așa mai departe. Pe unele pagini atașase chiar și fotografii, însoțite de legende în care descria persoanele respective. Era exact raportul pe care sperasem să reușim să-l punem cap la cap după discuția cu John Weston.

— E foarte minuțios, am spus. Vă mulțumim, domnule Weston. Exact informațiile de care avem nevoie dacă vrem să ne mișcăm rapid de la început.

Își aprinse încă o țigară.

— M-am gândit eu. Polițiștii m-au întrebat deja despre majoritatea celor scrise aici, așa că știam ce v-ar putea interesa. M-am gândit că scutim ceva

timp dacă le scriu.

M-am oprit din răsfoit când am văzut o fotografie a lui Wayne Weston în uniformă.

— Fiul dumneavoastră a fost în armată?

— Exact. Opt ani, la Marină. Force Recon, rosti el mândru. Știam de ce se laudă cu asta; Force Recon era unitatea de elită pentru operațiuni speciale a Marinei, echivalentul Beretelor Verzi din cadrul armatei sau al trupelor SEAL.

— Câți ani avea când a ieșit din armată?

— Douăzeci și opt. S-a întors aici, apoi s-a angajat la Pinkerton. I s-a părut că e un domeniu interesant și că n-o să refuze un veteran al unității Recon. Și a avut dreptate. A lucrat câțiva ani pentru ei, apoi a cunoscut-o pe Julie și s-a căsătorit. Când lucra la Pinkerton trebuia să călătorească destul de mult, așa că a hotărât să înceapă pe cont propriu.

— Cât a lucrat independent? am întrebat.

— Nouă ani, răspunse Weston fără să stea pe gânduri. Și a câștigat bine. Avea o casă frumoasă, mașini trăsnet și pentru el și pentru Julie, tot ce voia. Dincolo de norul de fum, ochii lui Weston erau sumbri.

— Mi-ai spus că nu știi să fi avut probleme – certuri în familie sau dificultăți financiare.

— Exact. Am vorbit cu el cel puțin o dată săptămâna trecută și totul părea în regulă. Mă rog, aproape în regulă. Era ceva mai serios în ultimele luni, glumea mai puțin. Trase din țigară și ridică din umeri. Dar poate că asta era din cauza iernii și a oboselii. Știi cât de grele sunt iernile în Cleveland.

— A pomenit vreodată de vreo problemă profesională? interveni Joe. Vreun caz mai greu, vreun client mai dificil, ceva în sensul ăsta?

— Nu, absolut nimic. Mi s-a părut că îi era greu să spună asta, nu pentru că ar fi mințit, ci pentru că nu știa pe ce să dea vina.

— Lucra singur?

— Da. Îl apucă un acces de tuse și hârâi ca un motor diesel vechi. Își reveni, înjură, mai trase un fum lung și continuă: La început, a avut un partener, dar tipu' s-a mutat la Sandusky, și Wayne a continuat de unul singur. Cred că avea… ăă, cum să-i zic, un asistent căruia îi cerea uneori ajutorul, când era foarte prins.

— Știți cum îl cheamă? întrebă Joe.

— Cum o cheamă, răspunse Weston. April Sortigan. Am notat în agendă.

Am încetat răsfoitul și m-am concentrat asupra fotografiilor pe care le atașase Weston, cu nora lui, Julie și cu Elizabeth, nepoata. Mai văzusem poze de-ale lor la știri și în ziare, însă John Weston inclusese instantanee din diferite activități de familie. Julie Weston era cu adevărat frumoasă. Avea tenul specific italiencelor, un corp la care orice bărbat ar fi visat, și un zâmbet atât de strălucitor și de sincer încât mă făcea să-mi întorc privirea.

Elizabeth Weston era copia în miniatură a mamei sale. Avea același ten măsliniu, părul și ochii mamei sale, și un zâmbet chiar mai radios. Într-una dintre fotografii purta o rochiță bleu și ținea un buchet de flori în mână; părea să râdă de ceva ce-i spusese fotograful. Conform legendei, poza fusese făcută cu un an în urmă, de Paște. În altă fotografie, Elizabeth purta o pălărie caraghioasă, ținea în mână un hotdog și avea puțin ketchup în colțul buzelor.

Am închis agenda, dorindu-mi să fi ales imagini mai puțin personale, într-un fel mai apropiate de fotografiile la minut, reci, fără zâmbete, ca cele cu care sunt obișnuiți polițiștii.

Am mai stat puțin de vorbă, dar era prea devreme pentru întrebări la obiect, iar informațiile generale ne așteptau în agendă.

— Mai vorbim peste câteva zile, promise Joe, în timp ce ne îndreptam spre ușă. Când vom avea o pistă, probabil, o să vă sunăm pentru a vă mai pune întrebări.

— Foarte bine, spuse Weston. Faceți tot ce puteți. Banii nu contează. Vreau doar să dovedesc că fiul meu a fost omorât și să-mi găsiți nepoata și nora.

Joe rămase pe gânduri, privind catargul din mijlocul pajiștii.

— Domnule Weston, vom face tot posibilul să aflăm adevărul. Vreau însă să știți că, dacă în urma cercetărilor ajungem la concluzia că fiul dumneavoastră s-a sinucis, nu o să vă inducem în eroare. Vă vom spune care este adevărul, în opinia noastră, iar apoi vom pune capăt investigației.

Weston își încleștă mâna pe clanța ușii.

— Apreciez un om care nu mă duce de nas, răspunse el. Fac umbră pământului de atâția ani și nu mă las dus cu vorba. Dacă sunteți într-adevăr buni, o să descoperiți că fiul meu a fost ucis. Bag mâna-n foc pentru asta.

3.

Joe se lăsă pe spate și aruncă cu boltă un ghemotoc de hârtie, peste picioarele pe care și le cocoțase pe birou. Hârtia aterizâ în coș, peste o grămadă de alte hârtii.

— Cel mai tare moment din istoria baseballului, spuse el. Zi tu primul.

Am aruncat și eu un ghemotoc în coș, gândindu-mă.

— Bill Mazeroski, în al șaptelea meci al Seriei Mondiale, împotriva celor de la Yankees. Pentru fler și spectacol, deși nu poți să-l uiți pe Ruth.

— Nu, spuse Joe. Cel mai tare moment trebuie să fie cel în care Kirk Gibson a marcat, deși era accidentat. Și, pentru intuiție și spectacol, ca să te citez, Fisk, fugind spre bază, pe drum spre primul eseu.

— Și ce legătură are asta cu spectacolul? Asta-i doar entuziasm copilăresc. Nici nu se compară cu Ruth. Și Gibson, mai scutește-mă, cu lovitura aia a câștigat doar un joc, nu Seria.

— Cum crezi. Mai mototoli o foaie și o aruncă la coș. Cocoloșul se lovi de margine și aterizâ pe jos.

Cam asta era tot ce reușisem să facem în ultima jumătate de oră. Ne plăcea să o numim ședință de lucru.

Tocmai mă pregăteam să-l întreb care sunt cele mai tari momente din istoria baschetului, când ne-am trezit că se deschide ușa și intră doi bărbați.

— Chiar ar fi cazul să montăm o sonerie, am zis eu. Se pare că nimeni nu mai știe că e cazul să bați la ușă înainte să intri.

— Salut, Rick, i se adresă Joe unuia dintre vizitatori.

Rick Swanders, detectivul însărcinat cu rezolvarea cazului Weston, era un bărbat scund, solid, cu fălcile lăsate și fața roșie. Partenerul său, mai înalt și mai slab, cu mărul lui Adam proeminent și părul blond, de culoarea nisipului, purta blugi și un hanorac cu Cleveland Indians. Swanders avea un costum șifonat.

— Salut, Pritchard. Swanders îmi aruncă o privire.

Swanders arătă cu degetul spre colegul lui:

— El e Jim Kraus de la Poliția din Brecksville. Am fost informați în dimineața aceasta că John Weston v-a angajat și ne-am gândit că ar fi bine să vă facem o vizită, să stăm puțin de vorbă. Se uită la grămada de hârtii din coș și de pe jos. Sper că n-am întrerupt nimic important.

— Luați loc, îi invită Joe. Swanders își trase unul dintre scaunele pentru clienți, dar Kraus se așeză pe unul dintre scaunele mele. L-am plăcut imediat pentru asta.

— Deci, cam ce puneți voi la cale? întrebă Swanders. Faceți valuri, apăreți la ziar, dispăreți în amurg?

— Nu chiar în ordinea asta, am răspuns. Îl cunoșteam vag pe Swanders, de pe vremea când lucram în poliție, însă nu avusesem de-a face cu Kraus. Brecksville era o suburbie mică, iar poliția ei nu era suficient dotată pentru a rezolva un caz de amploare, ca acesta, așa că departamentul de poliție din Cleveland intervenise pentru a-i ajuta. Totuși, Kraus nu părea foarte implicat; și, în orice caz, părea mai calm decât Swanders.

Swanders mă fixă cu privirea și își mușcă buza.

— Căutați soția și copilul sau încercați să dovediți că n-a fost sinucidere?

— Încercăm să aflăm ce s-a întâmplat, am răspuns. Cred că asta acoperă ambele aspecte.

— Sunteți plătiți indiferent că rezolvați sau nu cazul, nu-i așa?

— Da. Și tu la fel.

— Este adevărat, dar nu familia victimei îmi taie chitanța.

Tocmai voiam să spun că nu e chiar așa, din moment ce John Weston plătește impozite, dar mi-am dat seama că este o discuție fără sens, așa că mi-am ținut gura.

— Ai vreun motiv serios pentru care ai venit încoace, Rick, sau vrei doar să vezi dacă mai poți afla câte ceva? întrebă Joe. Nu ne interesează să vă facem de râs, să vă dăm bătăi de cap, să vă concurăm sau altele de genul ăsta. Meseria noastră este să investigăm. John Weston ne-a angajat să facem cercetări în cazul ăsta, iar noi ne respectăm contractul.

Dacă îi putea convinge cineva că suntem inofensivi, Joe era acela, nu eu. Promovarea mea rapidă nu fusese deloc pe placul unora dintre polițiștii mai în vârstă, însă cu sprijinul lui Joe trecusem peste această ostilitate. Joe era fiu de polițist, a patra generație în poliția din Cleveland. Întotdeauna existase un Pritchard în forțele polițienești. Tatăl lui Joe fusese detectiv la secția de omucideri, iar unchiul lui murise la datorie. Nu exista polițist care să nu fi auzit de familia Pritchard, iar în această familie părea de neconceput ca un bărbat să aibă altă meserie. Joe era ultimul; la treizeci de ani se însurase cu o femeie cu aproape douăzeci de ani mai mare, ceea ce redusese șansele de a avea un fiu care să-i calce pe urme. Fusese o adevărată lovitură pentru tatăl lui Joe, pentru care trecerea ștafetei de la o

generație la alta însemna foarte mult. Cu toate acestea, Joe și Ruth fuseseră fericiți, cel mai fericit cuplu pe care l-am văzut vreodată. Când ea a murit, cu câțiva ani în urmă, ceva s-a stins în el. Munca – întotdeauna importantă pentru Joe – devenise totul pentru el. Cum nu putea să stea degeaba după ce s-a pensionat, a hotărât să devină detectiv particular. Nimic altceva nu-i oferea vreo satisfacție.

Swanders și Kraus se priviră, nemulțumiți, dar Swanders dădu din cap, acordându-i lui Joe respectul pe care și-l câștigase pe parcursul anilor.

— Bine, Pritchard. Nu am fost deloc încântat să aud că sunteți și voi implicați, deoarece cazul este deja destul de complicat. Dar, dacă jucați corect, vom proceda și noi la fel. Oftă și își scărpină bărbia, acoperită de o barbă aspră. Nu ne este deloc ușor, toată presa stă cu privirile ațintite asupra noastră. Rugați-vă să nu vă treziți și voi cu o armată de reporteri pe urme.

— E neplăcut, nu? am întrebat.

— Te-ai prins. Swanders se aplecă în față, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Mânecile i se ridicară, lăsând să se vadă un ceas de aur prea mic pentru încheietura lui. Deci, dacă tot suntem în aceeași oală, ce-ar fi să ne spuneți ce-ați făcut până acum?

Joe îi arătă grămada de ghemotoace de hârtie.

— Aia.

Kraus rânji:

— Deja v-ați împotmolit?

— Hei, i-o tăie Joe, e prima zi de lucru.

— Și, dacă țineți să știți, am intervenit eu, cele mai multe hârtii de pe jos sunt ale lui Joe. Ale mele sunt în coș.

— Credeți că Weston s-a sinucis? întrebă Joe.

— Da, răspunse Kraus, iar Swanders confirmă, dând din cap afirmativ. După dovezile de la fața locului e greu să crezi altceva.

— Dar profilul psihologic? am insistat eu. Există motive să credeți că ar fi avut probleme, ceva care să indice că Weston era labil?

Kraus se încruntă. Swanders îi făcu semn că poate să vorbească.

— Da și nu, spuse el. Unii dintre cunoscuții lui susțin că, de obicei, era încordat, morocănos. În general, nu prea am încredere în poveștile astea, pentru că, după ce ziarele scriu că un om s-a sinucis, cei care l-au cunoscut încep să-și imagineze tot felul de lucruri, încercând să-și explice gestul.

— Dar puteți specifica vreun motiv care să-l fi determinat să-și omoare familia și apoi să-și ia viața? Nu-l înșela nevasta, nu era alcoolic sau

afemeiat, nu?

Kraus și Swanders ezitară, consultându-se din priviri dacă să ne răspundă sau nu.

— Îi plăcea să joace, spuse Kraus, după ce Swanders îi făcu un semn aprobator. Se pare că pe sume mari. Mergea frecvent la Windsor și paria mult pe rezultate sportive.

Windsor era cel mai mare cazino din Canada. Informația asta nu mi se părea deloc surprinzătoare; se potrivea foarte bine părerii pe care mi-o formasem despre Weston.

— Foarte mulți sunt înnebuniți după pariuri, spuse Joe. Asta nu înseamnă că sunt sinucigași, ci doar nesăbuiți.

— Conturile lui au fost lichidate, spuse Swanders. Ne așteptăm să aflăm și că avea datorii mari.

— Aveți idee față de cine?

Dădu din cap:

— Încă nu. Asta încercăm să aflăm.

— Dacă așa stau lucrurile, cred că ar fi un punct de plecare, spuse Joe. Aș putea înțelege că datoriile constituie un bun motiv de sinucidere, dar ce s-a întâmplat cu familia lui? Este posibil ca cei cărora le datora bani să îi fi răpit soția și fiica, poate chiar să le fi ucis?

Swanders și Kraus se încruntară.

— S-ar putea, răspunse Swanders. Dar, în clipa de față, orice pare posibil. Nu există niciun indiciu la fața locului care să sugereze o intrare prin efracție sau vreo violență. Vecinii declară că atât doamna Weston, cât și fetița erau acasă marți-seara, dar nimeni nu le-a văzut miercuri-dimineața. Weston a murit între miezul nopții și ora patru, în dimineața zilei de miercuri, conform raportului medicilor legiști. Asta înseamnă că orice s-ar fi întâmplat, s-a întâmplat marți-noaptea, însă vecinii nu au văzut și nici nu au auzit nimic neobișnuit. Pare puțin probabilă ipoteza existenței unor răpitori, doar dacă n-au fost cei de la Delta Force!

— Dar focul de armă? întrebă Joe.

— Nimeni nu a auzit nimic, însă nu mă surprinde, răspunse Swanders. Contrar părerii generale, un foc de armă la trei dimineața nu prea te trezește. Și, să nu uităm, vorbim despre Brecksville. Oamenii de-acolo aud un foc de armă și cred că e un rateu de motor.

— Am putea să vedem și noi raportul de la locul crimei? insistă Joe.

Swanders dădu din umeri.

— Numai de-al naibii v-aș refuza, dar raportul ăla tot n-o să vă ajute prea mult așa că, de ce nu? Aveți fax? întrebă, uitându-se în jur de parcă s-ar fi îndoit că avem măcar un telefon.

— Da, zise Joe, și îi dictă numărul.

— În regulă. Swanders se ridică. Ținem legătura, băieți, sper că și voi veți face același lucru.

— Desigur, răspunse Joe.

— Hei, am intervenit eu pe când se îndreptau către ușă, ați discutat cu April Sortigan? O studentă care lucra cu Weston?

Kraus dădu din mână a lehamite.

— Da, pierdere de timp. O puștoaică, l-a cunoscut pe când lucra la un proiect pentru școală. Weston a plăcut-o și, din când în când, o lăsa să facă cercetări mărunte prin dosarele tribunalului, ca să aibă ce să scrie în CV. Am vorbit la telefon cu ea, nu merită să-ți bați capul.

Cei doi au ieșit, iar eu și Joe am rămas tăcuți, privind ușa.

— Ei bine, spuse Joe, cred că ar fi cazul să ne apucăm de treabă.

— Probabil.

— Ipoteza cu jocurile de noroc pare interesantă, continuă el. Depinde cui îi datora bani sau pe cine a călcat pe coadă.

— Nu-mi place. E prea simplă și atrăgătoare.

— Perfect, zise Joe. Eu sunt atrăgător, tu ești simplu. Cazul potrivit pentru oameni potriviți.

— Cunoști pe cineva în Windsor?

— Încă nu, dar dă-mi o oră sau două și un telefon la dispoziție și o să am prieteni, nu doar cunoștințe.

— Foarte bine. Trebuie să mă întâlnesc cu fata asta, April, cam într-o jumătate de oră, așa că putem stabili o întâlnire ceva mai târziu, după-amiază, dacă mai ești treaz.

Mimă un căscat.

— Kraus a zis că e o pierdere de timp, chiar ai de gând să vorbești cu ea?

— Două lucruri trebuie să știi despre polițiști: în primul rând, li s-a mai întâmplat să ignore o pistă și, în al doilea rând, se știe că mint când e vorba să lucreze cu detectivi particulari care le stau ca un ghimpe-n coastă. Așa că, da, o să vorbesc cu ea.

April Sortigan locuia într-un apartament micuț, la aproximativ zece minute de mers de biroul nostru. Stătea singură, dar avea șapte pisici. În

sufrageria minusculă, aveai impresia că ies din pereți. La început, mi s-a părut că sunt cel puțin trei duzini.

Sortigan era o fată înaltă, zveltă, cu părul roșcat, nasul subțire și ușor coroiat și purta ochelari cu rame negre, pătrate. Trupul suplu și ferm nu era lipsit de farmec, însă nici genul după care să fluieri pe stradă. Cât am discutat a stat turcește și a bătut darabana pe brațul canapelei. După câteva minute de întrebări, m-a asigurat că nu știe nimic despre viața și afacerile lui Weston. Poate Kraus avusese dreptate. Părea o pierdere de timp, din păcate una vorbăreață. Nici asta n-ar fi fost rău, însă subiectul vorbăriei ei nesfârșite era chiar ea, nu Weston. Am încercat să fiu atent, în timp ce-i număram inelele de pe degete. Ajunsesem la nouă și încă nu terminasem când am constatat că tăcuse.

— L-ai cunoscut pe Wayne Weston când erai studentă? am întrebat-o, încercând să readuc discuția la subiectul inițial, înainte să înceapă să-mi înșire recomandările primite și activitățile extracurriculare.

— Exact. Lucram la un proiect despre accidentele structurale și am aflat că investigase unul. I-am luat un interviu, mi s-a părut un domeniu interesant și am păstrat legătura.

O pisică mare, tigrată, se repezi în mijlocul camerei și atacă un ziar aruncat pe jos. Se pare că era convinsă că hârtia e gata să devină agresivă. April Sortigan nici n-o băgă în seamă.

— Cât ai lucrat cu el? am mai întrebat-o.

— Nu prea mult. Mi-a arătat câte ceva prin tribunal: biroul grefierului, biroul auditorului, chestii de genul ăsta. Aproape în fiecare lună, verificam câte ceva pentru el. Lucruri minore.

— Ceva recent?

— De fapt, da. Cam cu două săptămâni în urmă mi-a trimis o listă cu trei nume și mi-a cerut să efectuez o verificare de rutină prin baza de date și prin dosarele grefierului. A zis că nu se poate ocupa el de asta pentru că urma să plece din oraș și mi-a cerut să-i trimit rezultatele prin fax.

— Știi unde a plecat?

— Nu, dar încă am numărul de fax.

— Pot să-l văd?

— Sigur.

O pisică cenușie, imensă, se iți din spatele scaunului meu și, cu un efort considerabil, absolut necesar pentru a-și deplasa greutatea, sări pe canapea lângă Sortigan, miorlăind zgomotos. Nu era chiar un mieunat, semăna mai

mult cu o sirenă anunțând un raid aerian. Sortigan o mângâie și o scărpină sub bărbie.

Mi-am dres vocea pentru a-i atrage atenția.

— Mai ai și numele acelea?

— Sigur. De fapt, am și informațiile pe care le-am obținut despre ei. Sinceră să fiu, cam dubioși tipii.

— Polițiștii te-au întrebat despre toate astea?

— Da. Însă, după cum am mai spus, habar n-am ce-i cu cazul respectiv. Și apoi nu-i nimic neobișnuit ca cei pe care-i verificăm să aibă cazier, știi asta.

— Evident. Pot să văd și eu numele și numărul de fax?

— Categoric. Stai așa, mă duc să iau dosarul. Lăsă pisica cea grasă jos. Aceasta scoase un zgomot slab de protest, se tolăni pe podea, hotărând că este la fel de confortabil ca orice alt loc și adormi. Viață de pisică.

După o clipă, Sortigan se întoarse cu un dosar. Cuprindea trei foi cu date despre cei trei bărbați. Era genul de verificare de rutină pe care o făceam și noi destul de des. Se părea că fata făcuse treabă bună. Domnii în cauză erau de naționalitate sovietică și toți aveau cazier. Probabil că, sosiți într-o țară nouă, nu înțeleseseră prea bine obiceiurile și legile, cel puțin nu de la început.

— Pot să fac cópii după ele?

— Poți să le păstrezi. Mie nu-mi mai trebuie. Șefii morți nu te plătesc.

4.

Vladimir Rakic, Ivan Malaknik, Alexei Krashakov, toți în jur de treizeci de ani, născuți în Uniunea Sovietică. Toți au cazier și au fost cercetați de Wayne Weston cu câteva săptămâni înainte de a fi omorât.

Joe ridică o sprânceană.

— Omorât? Am stabilit deja asta?

Am dat din umeri:

— Așa sună mai dramatic.

— Pentru ce au fost condamnați?

— În general, mărunțișuri. Câteva bătăi, ultraj de două ori, o acuzație de tâlhărie în care au fost implicați toți trei și până la urmă achitați, câteva acuzații de beție în locuri publice, o acuzație că ar fi bătut un polițist, o tentativă de intimidare.

— Aha! Par băieți buni, comentă Joe. De fapt, niște neînțeleși.

Am încuviințat.

— Barbarii ăștia de polițiști din Cleveland nu sunt în stare să aprecieze subtilele diferențe culturale și valorice pe care prietenii noștri sovietici se așteaptă să le găsească la autoritățile americane.

— Cu certitudine, mă aprobă Joe. Ai vreun plan în ce-i privește?

— Ce-ar fi să le batem la ușă și să le spunem că am pornit în căutarea unei mame dispărute și a fiicei acesteia?

— Poate că ar fi o abordare cam directă.

— Ah, am exclamat. În cazul ăsta, nu mai am nicio idee.

— Asta nu mă miră, replică Joe. Din fericire, eu am fost mult mai eficient decât tine. Am dat câteva telefoane la Windsor, dar trebuie să-ți mărturisesc că norocul n-a fost de partea mea. Totuși nu m-am dat bătut, am schimbat planul și l-am sunat pe John Weston. I-am cerut să-și sune avocatul, să-i ceară să ia legătura cu cei de la banca la care avea fiul său conturi și să-i bată la cap până când ne dau niște informații. Ceea ce au și făcut și încă rapid. Swanders și Kraus aveau dreptate – Wayne Weston era, practic, pe zero. Două mii în conturi curente și cam cinci sute de dolari economii.

— Poate că ar trebui să dăm atenție poveștii cu jocurile de noroc.

— Îhâm. Am mai cerut detalii și despre cecurile încasate recent în contul firmei lui. Cinci cecuri în ultimele două luni, de la cinci clienți. Aruncă o

privire în agendă. Două companii imobiliare, două firme de construcții și o firmă de avocatură.

M-am încruntat.

— Firmă de avocatură, înțeleg, dar mă întreb ce putea face pentru companii imobiliare sau firme de construcții?

— Poate că a verificat să vadă dacă nu au microfoane ascunse sau le-a instalat dispozitive electronice de supraveghere, fu de părere Joe. Sunt firme care se ocupă cu așa ceva.

— Poate, dar de ce ar solicita astfel de servicii compania imobiliară și nu proprietarul? Mi se pare ciudat.

Dădu din mână cu indiferență.

— Orice persoană sau companie poate angaja un detectiv particular.

— Bine. Totuși, poate ar trebui să îi verificăm cazurile, să vedem ce putem afla. Există posibilitatea să fi dat peste ce nu trebuie în cursul unei cercetări; ar fi logic să vedem care au fost ultimele cazuri.

— Presupun că ai dreptate. Nu părea prea entuziasmat.

— Ai tu vreo idee mai bună?

Scutură din cap.

— Nu prea. Hai să-i vedem cazurile și să-i verificăm și pe rușii ăia.

— La ce te gândești?

— Că nu s-a sinucis, răspunse el. Dacă ar fi vorba numai de Wayne Weston, aș fi zis s-o lăsăm baltă, însă povestea asta cu familia lui nu-mi dă pace. Una e un tip care face niște datorii și își trage un glonț în cap, alegând astfel soluția cea mai ușoară. Dar cu totul altceva este când își omoară familia. Și, dacă le-a ucis, cum a făcut-o? Când? Unde sunt cadavrele? În majoritatea cazurilor de crimă-sinucidere, cele două fapte sunt comise cam în același spațiu?

— Mda.

— Și, continuă el, ambalându-se, dacă le-a omorât, evident s-a străduit să ascundă corpurile neînsuflețite, ceea ce nu se potrivește cu gândirea unuia care plănuiește să se sinucidă. La ce bun să se mai deranjeze să le ascundă când oricum n-o să mai fie prin preajmă și nu mai are de ce să-și facă griji?

— Deci, crezi că trebuie să pornim de la premisa că a fost omorât.

Rânji.

— Nu știu. Dar asta contează mai puțin. Nu Weston mă preocupă. S-a sinucis sau a fost omorât. Perfect. Avem cadavrul lui, nu? Dar ce naiba s-a întâmplat cu femeia aia și cu fetița?

— Asta trebuie să aflăm, bătrâne.

— Știu. Îmi arătă un teanc de foi. Swanders s-a ținut de cuvânt și mi-a trimis raportul de la fața locului.

— Și?

— Dovezile fizice sprijină teoria sinuciderii. Au verificat toată casa și nu au găsit niciun indiciu că ar fi existat vreun intrus sau vreo luptă. Weston a fost omorât cu arma lui, s-a tras în tâmplă, din unghi mort.

— Nu există nici cea mai mică posibilitate să fi tras altcineva, apoi să fi șters amprentele de pe armă și să i-o pună lui în mână?

Scutură din cap.

— Nu avea urme de praf de pușcă pe mână, nu există dovezi cu adevărat convingătoare că s-ar fi împușcat. Dar astfel de dovezi nu apar întotdeauna în cazurile de sinucidere, așa că varianta asta este posibilă, dar puțin probabilă. Totuși, vorbim despre un profesionist, corect? Un veteran al Force Recon, detectiv. Este greu de conceput un scenariu în care cineva îi ia arma cu atâta ușurință, îl împușcă din unghiul respectiv și apoi se ocupă de familia lui, fără să facă destul zgomot încât să atragă atenția vecinilor. Nu crezi că soția și copilul ar fi țipat măcar?

— Poate că întâi le-a omorât pe ele.

— În timp ce Weston își rodea liniștit unghiile? Glumești?

Am oftat.

— Când au fost văzute ultima dată?

— Vecinii spun că pe la șapte seara erau în curte.

— Deci au plecat de-acasă, au dat de belea, după care tipul sau tipii respectivi s-au întors și l-au eliminat pe Weston.

— Weston a fost omorât după miezul nopții. Probabil, pe la trei sau patru dimineața. Crezi că ar fi stat liniștit dacă soția și fetița lui ar fi dispărut?

— Poate că adormise și nu și-a dat seama că nu s-au întors acasă.

— Îl vezi tu dormind în cămașă, cu cravata la gât?

Nu mai știam ce să spun.

— Cred că se impune puțină muncă de teren.

— Deprimant, nu ți se pare? Până la urmă nu suntem chiar atât de buni.

În următoarea oră am stabilit un prim plan de acțiune. Ne-am gândit că ar fi mai eficient să lucrăm separat în etapa inițială a investigației, astfel încât să putem aborda cât mai multe variante. El putea să analizeze ultimele cazuri ale lui Weston și să vadă unde duce ipoteza cu jocurile de noroc. Eu urma să îi verific pe cei trei ruși și să vorbesc cu prietenii apropiați ai lui

Weston, ale căror nume le aveam, notate de John Weston. Speram că măcar unul dintre ei o să mă lămurească în privința presupusei pasiuni a lui Weston pentru jocuri de noroc.

Apoi sună Amy, ca să întrebe dacă avem noutăți despre caz. Răbdarea nu fusese niciodată punctul ei forte. I-am povestit despre întâlnirea cu Swanders și Kraus, apoi i-am explicat întrebările care îl chinuiau pe Joe. Nici ea nu avea vreo soluție.

— Pot să vă ajut cu ceva? se oferi ea.

— Nu vreau să-ți servesc un subiect fierbinte, Amy.

— Nici nu mă interesează, Lincoln, întrebam doar dacă aveți nevoie de ajutorul meu.

— Bine, dacă ești atât de dornică să te faci utilă, caută numele celor trei prieteni ruși prin arhivele voastre, poate o să găsești ceva. Acuzația de tâlhărie trebuie să-i fi adus în atenția presei.

— Spune-mi numele.

I le-am dictat și mi-a promis că va verifica și îmi va transmite rezultatele. După aceea am început să telefonez prietenilor lui Weston.

John Weston enumerase șase nume la categoria „prieteni” și menționase numerele de telefon pentru cinci dintre aceștia, care locuiau în același stat. Al șaselea era un fost camarad care trăia în Florida. M-am gândit să încerc să îl contactez mai târziu, dacă nu reușeam să aflu nimic interesant de la ceilalți. Bănuiam că polițiștii au discutat deja cu toți, dar trebuia să încep de undeva.

După patru ore, vorbisem deja cu cinci persoane. Trei dintre „prietenii” indicați de John Weston nu fuseseră, de fapt, atât de apropiați de Wayne; erau mai mult cunoștințe cu care juca golf din când în când. Când i-am întrebat dacă era pasionat de jocurile de noroc, toți au răspuns că nu știu prea multe despre așa ceva.

— Obișnuia să parieze pe rezultatele jocurilor de golf, mi-a spus unul dintre ei. Niciodată sume mari, miza zece sau douăzeci de dolari pe o rundă, uneori, cinci sau zece pe o gaură. Făcea asta doar ca să se distreze, ca jocul să aibă mizã.

Ceilalți doi au confirmat că fuseseră prieteni buni, dar niciunul nu credea că ar fi putut avea datorii serioase. Amândoi au spus că pariurile erau doar o distracție pentru Weston, un mod de recreere, nu o pasiune. Am stat ceva mai mult de vorbă cu ei, încercând să aflu alte posibile probleme, dar degeaba. Am încheiat după-amiaza fără să găsesc o pistă serioasă, dar cu o

lungă listă de întrebări despre Wayne Weston. Tatăl lui îmi dăduse numele celor pe care îi considerase prietenii apropiați ai fiului său, însă niciunul dintre ei nu părea să-l fi cunoscut îndeaproape. Chiar și cei care susțineau că i-au fost „prieteni” îl cunoșteau destul de puțin. Toți l-au descris ca pe un om retras, nu foarte sociabil, care nu vorbea despre problemele personale. Răspunsurile nu erau cele la care speram.

Joe a ieșit din birou, în timp ce susțineam ultima discuție. Se pare că telefoanele pe care le dăduse la Windsor nu fuseseră prea utile.

Când am terminat de vorbit, afară se întuneca, iar Amy încă nu sunase să-mi dea informații despre ruși. Am hotărât să renunț și să mă duc la sală, să-mi limpezesc mintea, astfel ca mâine dimineață să fiu mai odihnit și să găsesc idei mai bune.

Sunt proprietarul unei săli de fitness, aflată la câteva blocuri distanță de birou. După ce am fost dat afară din poliție, am investit mica moștenire lăsată de tatăl meu în această sală și am încercat să fac din ea o mică afacere. Apoi, am hotărât să o las pe Grace, angajata mea, o femeie între două vârste, cu limba ascuțită, să o conducă, dar mă duceam și eu pe-acolo, aproape în fiecare seară.

Când am ajuns, parcarea era destul de plină. Trebuie să admit că Grace se descurca mult mai bine decât mine. Începuse să organizeze programe speciale pentru persoane cu probleme cardiovasculare și obținuse un profit frumos cu ele, după o campanie de promovare având ca grup țintă persoanele de vârsta a treia din zonă. Sala aducea acum mai mulți bani ca niciodată și era înțesată de bătrânei burtoși și bunicuțe cu părul alb.

Era trecut de cinci. Grace plecase, și biroul era închis. Am folosit cardul de acces pentru a intra, apoi mi-am făcut încălzirea și am început să lucrez cu greutăți. Un negru, pe nume Alan Belle, trăgea de haltere. Ne-am salutat dând din cap. Tocmai îmi începeam programul când mi-am amintit că lucrase în marină.

— Hei, Alan, l-am strigat după ce și-a terminat setul de exerciții.

— Da? Se întoarse spre mine, ștergându-și sudoarea de pe față cu un prosop.

Veneau aici o grămadă de tipi masivi sau într-o formă fizică excelentă, dar și bărbați ca Alan Belle. Nu părea foarte puternic, însă era bine făcut, suplu și cu o musculatură de atlet. Fusese un star atât la fotbal, cât și la baschet, în echipa liceului Sf. Ignatius, din Cleveland.

— Ai fost la marină, nu?

— Șase ani, Corpul Expediționar al Marinei, răspunse el.

— Exact ca tata. Mi-a pus numele după un camarad de-al lui. I-a salvat viața în Vietnam. Știi ceva despre Force Recon?

— Recon, zâmbi el. Da, am auzit de Force Recon. Băieții ăia sunt niște nebuni cu care n-ai vrea să ai de-a face, asta-i tot ce pot să-ți spun. Am fost recrutat pentru unitatea asta, dar nu intenționam să fac carieră, așa că am refuzat.

— Au niște programe de instrucție destul de dure, nu?

— Toate unitățile de marină au programe de instrucție dure. Băieții de la Force Recon au programe specializate de instrucție. Sunt învățați de toate, tehnici pentru operațiuni speciale. Asta și sunt: o unitate pentru operațiuni speciale. Vezi tu, noi, cei din Corpul Expediționar eram considerați *capabili* să desfășurăm operațiuni speciale. E o diferență. Din punctul de vedere al instrucției, da, erau bine instruiți, pentru orice: misiuni aeropurtate, luptă subacvatică, scufundări, pregătire pentru situația în care ar trebui să evadeze, luptă corp la corp – tot tacâmul.

— Înțeleg.

— De ce te interesează? întrebă el.

— Am cunoscut un tip care a făcut parte din unitatea asta și eram curios.

Belle râse.

— Da, sigur, Perry. În cazul ăsta, sper că te consideră de partea lui. Nu-ți doresc să calci pe bătături pe unul din Recon.

M-am întors la exercițiile mele, concentrându-mă să respir regulat și să repet fiecare mișcare, cu efort constant, ca un motor. Simțeam că îmi curge sudoarea pe față și că încep să mă doară mușchii. Totuși, nu era o senzație neplăcută.

După ce am terminat cu greutățile, am ieșit să alerg. Aerul era rece; în Cleveland luna martie e ca un sfârșit de iarnă, primăvara abia începe. În parcări mai exista zăpadă, dar trotuarele erau uscate. Obișnuiam să alerg, indiferent de vreme, dar evitam porțiunile de asfalt acoperite cu gheață, mai ales pe întuneric.

Am alergat șase kilometri, simțind cum transpir, în ciuda frigului. Când m-am întors la sală am rămas afară până când am început să respir normal și abia apoi am urcat. Locuiesc într-un apartament deasupra sălii și, uneori, noaptea târziu, aud zgomotul înfundat al greutăților trântite de câte-un tip care suferă de insomnie și n-are nimic mai bun de făcut.

Am făcut un duș și apoi am stat un timp în fața frigiderului deschis, gândindu-mă ce aș putea să mănânc. Încă nu mă hotărâsem, deși nu aveam prea multe opțiuni, când am auzit telefonul sunând. Am ridicat receptorul, sperând să-l aud pe Joe și nu pe Angela, care mă mai suna să mă întrebe încă o dată dacă eram sigur că vreau să pun capăt scurtei noastre relații.

— Alo?

— Lincoln, am nevoie de tine. Era Amy, și nu părea deloc fericită.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Liniște. Amy? Ce-i cu tine?

— Vino încoace. O să-ți explic când ajungi aici.

Închise, iar eu am oftat și-am trântit ușa frigiderului. Îmi trecuse foamea. Am luat din mers cheile și am plecat.

Până de curând condusesem un Jeep, dar l-am vândut și am cumpărat o camionetă Chevy Silverado, veche de patru ani. Îmi plac mașinile mari. Cu asta puteam să mă deplasez indiferent de vreme, deși Amy și Joe râdeau mereu de ea. Pe de altă parte, când voiam să conduc cu viteză, ca acum de exemplu, toată lumea se dădea din calea mea.

Primul lucru care mi-a atras atenția când am parcat în fața blocului lui Amy a fost mașina ei. Era parcată pe locul ei, dar ăsta era singurul lucru normal. Portierele și portbagajul erau acoperite de zgârieturi urâte, geamurile fuseseră sparte, iar parbrizul crăpat arăta ca o pânză de păianjen.

Am oprit motorul și am ieșit holbându-mă uluit la mașina ei. Stăteam lângă ea, trecându-mi degetele peste zgârieturi, când Amy ieși din casă.

— Drăguț, nu? spuse ea. Purta blugi și un tricou și își cuprinsese mijlocul cu brațele, parcă mai mult să se liniștească decât să se încălzească. Era calmă, dar am simțit-o încordată și speriată, cum n-o mai văzusem niciodată. Întotdeauna brava, întotdeauna afișa o atitudine de încredere în sine. M-a surprins să o văd atât de răvășită.

— Ce s-a întâmplat?

Amy zâmbi.

— Cred că am cam exagerat cu ajutorul.

— Poftim?

— Când mi-ai dat numele acelea, azi după-amiază, am căutat prin arhive, dar nu am găsit mare lucru. Era un articol despre jaful în care au fost implicați, dar nimic mai mult. Nu voiam să te sun să-ți spun că n-am găsit nimic, așa că am hotărât să fac singură câteva investigații. Am găsit adresele a doi dintre ei și m-am dus să discut cu vecinii. Zâmbi amar. Se pare că n-a fost o decizie înțeleaptă.

Am privit-o în ochi:

— Ei au făcut asta? Tipii de pe listă?

— Da. Vecinii nu prea mi-au fost de ajutor, păreau speriați. Am plecat fără nicio informație, m-am întors la birou și, după vreo oră, am plecat spre acasă. Când am ajuns în parcare, mă așteptau patru bărbați. Trei dintre ei aveau bâte și au început să-mi zdrobească mașina. Am început să țip și am încercat să scot telefonul să sun la poliție, însă al patrulea, un tip masiv, blond, s-a aplecat spre portieră și mi-a zâmbit. Scrâșni din dinți și se încruntă furioasă. Toată lumea țipa, cineva urla că ar trebui chemată poliția, iar ăla zâmbea cu nonșalanță. Mi-a întins cartea mea de vizită prin geamul spart și a zis: „cred că ar fi o idee bună să uitați de noi, doamnă”. Apoi au plecat. S-au urcat într-un SUV elegant și au dispărut.

M-am uitat din nou la mașină, m-am gândit la paguba de câteva mii de dolari făcută cu atâta ușurință și am respirat adânc de câteva ori, încercând să-mi domolesc furia.

— De ce ești atât de sigură că au fost cei de pe lista mea? Nu puteau fi alții, implicați în procesul despre care scrii acum sau în cine știe ce alt caz?

Amy negă vehement.

— Nu, Lincoln, nu putea fi altcineva. Am lăsat tuturor vecinilor lor cărți de vizită, probabil, așa a obținut-o nemernicul ăla pe-asta. Și vorbea cu accent. Engleza lui era impecabilă, dar pronunța rar, cu atenție. Evident, nu-i limba lui maternă, aș putea să fac pariu că e rus.

— A venit poliția?

— Da. Au făcut un raport de vandalism, care ar trebui să îmi fie util pentru compania de asigurări, dar le-am spus că habar n-am cine sunt ăia. Sunt sigură că nu m-au crezut, dar nu contează. Am vrut să vorbesc întâi cu tine. Ridică ochii și mă privi întrebător. Cine sunt ăștia, Lincoln?

— Nu știu, am răspuns. Știu că au comis infracțiuni și că Weston s-a interesat de ei, cu puțin înainte să moară. Asta-i tot ce știu, deocamdată. Îmi pare foarte rău, Amy.

Dădu din cap.

— Nu e cazul, Lincoln, n-a fost vina ta. Tu mi-ai cerut doar să verific baza de date și arhiva. Eu sunt de vină că m-am dus și am început să pun întrebări fără să știu în ce mă bag, dar asta mi-e meseria, a fost o reacție oarecum normală.

— Cred că ai putea să faci plângere, dacă au fost într-adevăr ei, însă ar fi mai bine să mă lași pe mine să văd despre ce e vorba.

— În niciun caz nu voi depune o plângere. Uite ce mi-au făcut, și n-am pus decât câteva întrebări. Făcu un semn spre mașină. Cred că nu ar fi deloc înțelept să-i înfurii mai tare.

Intimidarea este o armă urâtă, dar eficientă. Avea efect chiar și asupra lui Amy, deși nu mi se păruse vreodată că ar cădea ușor victimă unor astfel de tactici. Aparent, asta era și părerea ei.

— Sunt obișnuită cu duritățile, spuse ea încet. Am de-a face cu condamnați, ucigași, hoți, violatori. Scriu despre ei, îi aduc în atenția publicului, cu toate poveștile lor personale, îi zgândăr, dar nu mi-am făcut niciodată griji. Cu ăștia însă… Sunt total diferiți, știi? Cel care mi-a vorbit, era… nu știu… gol. Am avut impresia că ar fi putut să mă violeze, să mă omoare sau dimpotrivă să-mi ofere trandafiri; pentru el ar fi fost același lucru. Respiră adânc. Cine sunt oamenii ăștia, Lincoln? întrebă ea din nou.

Tocmai mă pregăteam să îi repet că nu știu, când un Lexus alb, coupé, frână chiar în spatele mașinii mele. Ne-am întors să vedem cine este, și Amy își puse mâinile în cap.

— Jacob! exclamă ea. Am uitat cu totul de el.

Jacob Terry coborî din Lexus, privindu-ne zâmbitor. Era un bărbat înalt, frumos, cu dantură perfectă. Sprâncenele, unghiile și tunsoarea impecabile îți lăsau impresia că tocmai a ieșit de la salonul de înfrumusețare. Era considerat cel mai popular reporter de știri din oraș, dar și Pee Wee Herman sau Geraldo Rivera fuseseră vedete de televiziune, așa că asta nu însemna mare lucru.

— Bună, iubito, îi spuse el lui Amy. Dumneavoastră sunteți Lincoln Perry, corect?

— Îhâm.

Îmi zâmbi cuceritor și îmi întinse mâna, aparent de-a dreptul încântat și plăcut surprins să mă vadă.

— Mă bucur să vă întâlnesc din nou, domnule Perry.

— Și eu, domnule Terry, am răspuns, dându-mi seama pentru prima dată, cu scârbă, că numele noastre rimează. Ar fi putut să mi se alăture, în caz că se retrăgea Joe. Perry și Terry, detectivi particulari. Dezgustător.

Terry încă zâmbea, căci nu observase mașina lui Amy, care arăta ca o grămadă de fier vechi.

— Cărui fapt îi datorăm plăcerea? întrebă el.

— Vehiculul făcut zob e la doi metri de tine, am răspuns eu. Pentru un ziarist profesionist stai cam prost cu simțul observației.

Amy se străduia să își ascundă zâmbetul, în vreme ce Terry lupta să și-l păstreze pe buze.

— Se pare că ai dreptate, răspunse el, trecând pe lângă mine și ducându-se să se uite la mașină. Amy, ce dracu' s-a întâmplat? Ai făcut un accident?

M-am mai uitat o dată la mașină, studiind-o și încercând să înțeleg cum ar putea cineva să creadă că a ajuns așa în urma unui accident. Poate își închipuia că Amy dăduse cu spatele până intrase într-un camion care-și vărsase încărcătura peste mașina ei.

— Nu, n-a fost un accident. Mașina mea a fost vandalizată.

— Ce? Teribil. Știi cine a făcut asta?

Amy îmi aruncă o privire și dădu din cap.

— Nu. Poate au fost niște pușți care s-au îmbătat și au zis că se distrează.

— Îmi pare rău, iubito, spuse el, luând-o în brațe și mângâind-o pe spate. Eu mi-am întors privirile către mașina distrusă.

— E-n regulă, spuse Amy. Sunt bine.

— Mai ieșim pentru cină? întrebă el.

— Sigur. Lincoln, vrei să vii și tu?

I-am privit, încercând să aleg dintre multele replici care îmi treceau prin cap, una care să nu sune ironic. A durat un timp, dar în cele din urmă am spus:

— Nu, mersi.

— Bine. Mulțumesc că ai venit. Și, te rog, anunță-mă dacă afli ceva, bine?

— Sigur. M-am întors spre Terry: Mă bucur că te-am revăzut, Jake.

— Jacob, mă corectă Amy. Nu suportă să-i spui Jake.

Terry roși, însă nu zise nimic. Mi-am plecat capul în semn de scuză:

— Greșeala mea, Jacob. Nu se va repeta.

M-am urcat în mașină și am plecat, observând în oglinda retrovizoare că Terry încă o mai ținea în brațe. Nu mă deranja. Oare? Nu. De ce mi-ar păsa? N-am niciun motiv. Am dat muzica mai tare.

Ajuns acasă, l-am sunat pe Joe și i-am povestit totul.

— Amy e bine? întrebă el.

— Cred că da. Era puțin șocată, dar e tare. Și apoi, Jacob Terry e acum acolo, ca s-o aline.

— Nu e nevoie să fii sarcastic.

— N-am fost.

— Sigur. Ei bine, am și eu noutăți. Am verificat agențiile imobiliare, companiile de construcții și firma de avocatură. Avocații au refuzat să discute cu mine. Mi-au zis că, dacă doresc, mă va suna vineri un alt avocat, cu care sunt asociați. Foarte cooperanți. Cei de la agențiile imobiliare, ca și cei de la companiile de construcții, păreau uimiți de întrebările mele. Au susținut că am fost greșit informat și când am insistat spunând că informațiile mele sunt exacte, au zis că habar n-au despre ce vorbesc, și că din câte știu, nimeni de la ei nu a angajat vreun detectiv particular.

— Mint.

— Nu cred, spuse el. Inițial, asta a fost și impresia mea, dar când am văzut că toți spun același lucru am luat o pauză, m-am gândit puțin și am hotărât să verific mai bine companiile respective. Presupunând că nu directorii acestora i-au semnat cecurile lui Weston, cine altcineva putea s-o facă?

— Dacă nu președintele sau directorul companiei, poate contabilul?

— Sau?

— Sau…, m-am gândit ce-aș putea răspunde. Cine altcineva, Joe? Director, contabil, proprietar. Acestea ar trebui să fie singurele persoane cu acces la conturi.

— Exact, spuse el. Proprietarul. Așa am aflat că atât agențiile imobiliare, cât și companiile de construcții au același proprietar. Și nici prin cap nu-ți trece cine e.

— Nu, am recunoscut eu. Spune-mi.

— Jeremiah Hubbard.

— Glumești!

— Deloc.

Jeremiah Hubbard era unul dintre cei mai bogați oameni din oraș și devenise multimilionar făcând tranzacții imobiliare – un Donald Trump al Clevelandului. De asemenea, deloc surprinzător, era unul dintre cei mai influenți cetățeni ai orașului. Se spunea că are mare trecere la cei din administrația locală.

— Crezi că Weston lucra pentru Hubbard.

— Până acum este singura ipoteză logică, răspunse Joe. Cu puțin efort, mi s-a confirmat bănuiala că cei de la firma de avocatură îl reprezintă pe Hubbard.

— Totuși, de ce-l plătea prin intermediul companiilor? De ce nu-i semna personal cecurile?

— Poate că dorea să fie discret.

Un timp am tăcut ascultând respirația lui Joe și zgomotul televizorului.

— Un detectiv mort, familia acestuia dispărută, mafioți ruși și unul dintre cei mai bogați oameni din oraș, am rezumat eu în cele din urmă. Cam complicat, nu?

Joe oftă.

— Ți se pare că aici e vorba doar de jocuri de noroc?

— Nu, am răspuns. Chiar nu mi se pare.

5.

Niște duri înarmați cu bâte pot să o intimideze pe Amy, dar nu s-o țină deoparte mult timp. A doua zi dimineață, când am ajuns la birou, tăvița pentru foi de la fax era plină cu cópii ale articolelor despre ruși, însoțite de un îndemn al lui Amy: „Când îi găsești, trage-le una și din partea mea”.

Am citit articolele cu atenție, după care le-am pus deoparte, dezamăgit. Cele mai multe acuzații erau minore, lucruri, în general, ignorate de reporteri. Cea mai gravă era cea de jaf armat, dar cazul fusese clasat, fără să se ajungă la proces.

Mă gândeam să mă duc la judecătorie, în speranța că voi afla mai multe informații despre cazul respectiv, dar își făcu apariția Joe. Când și-a scos haina am văzut că purta un pistol calibrul 357. M-am uitat la el și am ridicat din sprâncene.

— Ești paranoic sau speri să moștenești tronul lui Charlton Heston?

— N-ai decât să mă consideri paranoic, dacă asta te face să te simți mai bine. Nu-mi place cum evoluează cazul ăsta. Și, dacă dăm peste cretinii ăia de ruși, aș fi încântat să-mi exprim nemulțumirea față de modul în care i-au tratat pe asociații noștri.

Am zâmbit.

— Știam eu c-o iubești pe Amy.

— Îhî. Se așeză la birou lângă mine și făcu semn spre faxuri. Ce-ai aici?

I le-am dat și am stat liniștit cât timp le-a citit, gândindu-mă la pistolul pe care-l purta. Când lucram cu el pe străzi, avea un al șaselea simț, care-l avertiza de existența unui pericol. Dacă el considera că e cazul să poarte armă, probabil că ar trebui să-i urmez exemplul. Sau să-mi iau un concediu prelungit.

— Nu prea ne ajută, spuse el înapoindu-mi articolele. Mă ocup de Hubbard. Aseară l-am sunat pe Aaron Kinkaid. Cel care a fost partenerul lui Weston câțiva ani și s-a mutat apoi la Sandusky.

— Da.

— Zice că Weston a lucrat la un caz în care era implicat Hubbard, însă nu pentru Hubbard.

— Ia mai zi o dată?!?

Joe dădu din umeri.

— Nici eu n-am înțeles. Am cerut detalii, însă tipul era pe picior de plecare și a zis că nu poate vorbi. Totuși, a fost de acord să ne întâlnim azi după-amiază.

— La Sandusky?

— Mda.

— Cale lungă.

— S-ar putea să merite.

— În momentul ăsta trebuie să ne agățăm de orice.

Mă privi și dădu din cap aprobator.

— Vrei să mergi cu mine, să-l lucrăm în echipă?

— Pot să vin, dacă vrei, dar cred că ar fi mai util să păstrăm planul inițial – să lucrăm separat la ipoteze diferite – măcar la început.

— De-asta am vrut un partener, spuse el. Scutim timp, lucrăm mai eficient și putem identifica pistele false fără să pierdem o săptămână lucrând degeaba.

— Iar mie îmi permite să îi vânez pe ruși prin oraș, în timp ce tu stai liniștit de vorbă în Sandusky.

Joe plecă spre Sandusky, iar eu – înarmat cu un carnețel și un creion – am pornit spre centrul orașului. M-am dus la biroul grefierului, am căutat pe calculator numărul cazului de jaf armat și apoi am cerut dosarul. L-am parcurs repede. Nu mi-a trebuit prea mult să aflu ce voiam. Un procuror adjunct pe nume James Sellers se ocupase de caz. I-am scris numele pe o foaie și m-am întors la birou.

James Sellers mai era încă procuror. Am obținut fără probleme legătura telefonică cu el și i-am explicat cine sunt.

— Este vorba despre un caz în derulare? a întrebat el. Nu pot discuta cu dumneavoastră despre cazuri. Codul de etică îmi interzice acest lucru.

Cod de etică? Etică, printre avocați? Iată o noțiune interesantă.

— Nu este vorba despre un caz de actualitate, am continuat eu. I-am povestit rapid ce caz mă interesa, sperând să nu-mi închidă telefonul înainte să apuc să-i spun ce vreau. S-a dovedit că îmi făcusem probleme degeaba.

— La naiba, sigur, vreau să stăm de vorbă despre nemernicii ăia, spuse el. Am foarte multe de spus despre ei. În ce s-au mai băgat acum?

Luasem hotărârea să nu implic numele lui Weston în discuție. Bârfele se răspândesc imediat, indiferent de loc, iar biroul procurorului nu făcea excepție de la regulă. I-am spus că lucrez la un caz în care rușii și-au făcut simțită prezența, dar nu am precizat despre ce e vorba.

— Eram aici de șase luni când mi s-a dat cazul respectiv, spuse el. N-aveam probe solide, doar un martor ocular. Asta sună minunat până când ajungi în sala de judecată, fără ca cei de la laborator să fi găsit vreo probă, iar avocatul apărării descoperă că martorul tău este dependent de heroină, dar încearcă să se lase. Eram începător, așa că am întrebat niște colegi mai experimentați ce șanse îmi dau.

— Și?

— Și mi-au râs în nas. Mi-au spus că n-am nicio șansă să câștig în fața lui Benson cu dovezile pe care le am. Își drese vocea. Ai auzit vreodată de Dainius Belov?

— Puteți repeta numele?

L-a repetat, dar îmi era total necunoscut.

— Nu, nu cred, am spus.

— Mă gândeam că poate ți-e cunoscut, dacă ai fost polițist. Se pare că este capul mafiei ruse. Cel puțin așa am fost informat.

— Tipii ăia lucrează cu el?

— Unul dintre procurorii noștri mai vechi – o femeie pe nume Winters mi-a spus că cei de la FBI i-au identificat pe cei trei ca fiind trepădușii lui Belov. Și ghici cine este avocatul preferat al acestuia?

— Adam Benson.

— Indicii care s-ar putea să nu fie luate în considerare de judecător, dar mie mi se par convingătoare.

Știam câte ceva despre mafia rusă, dar nu prea multe. Mafia italiană, chiar dacă era ridicată-n slăvi în filme de genul *Clanul Soprano*, pierduse serios teren nu numai în New York, ci în toată țara. Familiile din Cleveland, destul de puternice în anii ’80 și ’90, aproape că dispăruseră. De la dezmembrarea Uniunii Sovietice, mafia rusă devenise o forță mult mai puternică în crima organizată americană. Știam că departamentul local al FBI organizase o unitate pentru crima organizată care lucra cu unii dintre detectivii Poliției din Cleveland, însă nu mă numărasem niciodată printre aceștia. Chiar dacă am auzit vreodată numele lui Dainius Belov, nu l-am reținut.

— Știți ceva despre ei? l-am întrebat. Când au venit aici, cu cine lucrează, lucruri de genul ăsta?

— Nu prea. A trecut ceva timp de când m-am ocupat de caz și, după cum spuneam, am retras rapid acuzațiile.

Am ezitat, gândindu-mă ce aș mai putea scoate de la Sellers. Voiam să-l întreb dacă a auzit vreodată de vreo legătură între Jeremiah Hubbard și Belov, dar nu doream să dau naștere unui asemenea zvon pe culoarele primăriei. Dacă nu mă omorau rușii, mă sufoca Hubbard cu un teanc de bancnote de o sută de dolari. I-am mulțumit lui Sellers și am închis.

Puțin înainte de a semna contractul cu Weston, eu și Joe lucrasem la un caz de fraudă pentru o companie de asigurări. Am petrecut toată după-amiaza finalizând raportul și trimițându-l, împreună cu factura. Voiam să rezolvăm totul, ca să ne putem ocupa exclusiv de cazul Weston.

Joe s-a întors seara târziu și a venit pe la mine ca să stăm de vorbă. Se pare că drumul până la Sandusky nu fusese chiar o pierdere de timp.

— A reieșit că Kinkaid nu a plecat de bunăvoie, spuse Joe privind în jur și încruntându-se, ca și cum nu i-ar fi plăcut mobila mea. Știam că nu e asta. O aranjasem altfel, iar Joe simțise schimbarea și încerca s-o identifice. Așa e Joe – un bun observator, care se enervează incredibil de tare când ceva nu corespunde așteptărilor și amintirilor lui. Odată ce a observat că ceva nu se potrivește, nu se lasă până când nu își dă seama ce s-a schimbat.

— L-a concediat Weston? am întrebat, încercând să-i captez din nou atenția.

— Nu știu dacă poți s-o numești concediere atunci când un partener îi cere celuilalt să plece, dar, da, Weston i-a făcut vânt. După ce au lucrat trei ani împreună, Weston a decis că vrea să continue drumul singur. Lui Kinkaid nu i-a convenit, pentru că aveau mulți clienți și făceau bani buni. Weston a cumpărat partea lui și l-a lăsat să preia toți clienții de care se putea ocupa. Acum Kinkaid nu se mai ocupă de investigații, s-a axat pe securitate. Are o companie de pază și protecție în Sandusky, însă tot păstrează resentimente față de Weston.

— Probabil că nu s-a opus prea mult.

— Tu chiar te-ai agăța de un partener care nu mai vrea să lucreze cu tine? Joe fixa cu privirea o veioză metalică și o măsuță rotundă din sticlă, de lângă canapea.

— Ai dreptate, am zis eu.

— Am început să-i pun întrebări despre Weston, chestii simple despre relația dintre ei, cât timp au lucrat împreună… Se opri în mijlocul frazei și îmi arătă veioza: ai mutat aia, nu?

De la ultima lui vizită întorsesem puțin veioza, o mutasem doar cât să nu mai bată lumina în ecranul televizorului.

— Da, am mutat-o, cam acum un an, am mințit. Îmbătrânești, Joe. Te lasă memoria.

Îmi aruncă o privire care spunea că nu-l pot păcăli și continuă:

— În orice caz, după un timp m-am hotărât să-l întreb de jocurile de noroc și de ruși.

— Știe ceva?

— N-a auzit niciodată de ruși și zice că dacă polițiștii cred chestia cu jocurile de noroc înseamnă că gândesc cu fundul. După el, Weston nu a fost niciodată un împătimit al jocurilor de noroc. Îi plăcea să se ducă la Windsor pentru spectacol și pentru atmosfera de la cazinou, dar nu miza niciodată mult. Făcea pariuri sportive pentru că era fan. Susținea că ar fi trebuit să se facă comentator sau reporter sportiv, știi, genul de expert din fotoliu. Kinkaid zice că era destul de bun când trebuia să ghicească un câștigător, dar niciodată nu băga prea mulți bani.

— Poate că în ultimii ani l-a luat valul.

Joe scutură din cap.

— Asta am zis și eu, dar Kinkaid m-a contrazis. A spus că Weston era foarte atent cu banii, foarte strict cu bugetul, că își verifica zilnic conturile și săptămânal registrele contabile. Se pare că niciodată nu era mai conștient de ce face cu banii ca atunci când juca. Aloca întotdeauna o sumă fixă, pe care o numea „bani pentru nebunii” – pariuri, concedii, chestii de-astea.

— Am înțeles.

Mi-am pus picioarele pe vechea măsuță pentru cafea și mi-am privit pantofii sport. Era cazul să-mi cumpăr unii noi, dar asta însemna să mă duc la magazin și să suport ca un puștan îmbrăcat în antrenor să mă bată la cap încercând să mă convingă să cumpăr modelul nou. Poate c-aș mai putea să trag câteva luni de ăștia.

— Faptul că juca foarte ponderat acum șase ani nu înseamnă că la fel proceda și acum șase luni. Oricine joacă regulat riscă să fie luat de val, am continuat eu.

— S-ar putea.

— A mai zis ceva Kinkaid?

Joe dădu din cap, zâmbind.

— L-am întrebat despre Jeremiah Hubbard. Se pare că Weston a lucrat la un caz în care era implicat și Hubbard chiar înainte să-i facă vânt lui Kinkaid.

— Poate că Hubbard l-a vrut ca angajat personal, însă nu dorea să-l plătească și pe Kinkaid, am sugerat eu, gândindu-mă la numeroasele cecuri primite de Weston de la Hubbard.

— Asta ar fi o întorsătură ciudată, dacă ții cont că Hubbard nu era clientul, ci ținta lor.

— Ținta?

— Te-ai prins. Weston a avut de-a face prima dată cu bătrânul Hubbard, când lucra pentru mama Hubbard.

— Vorbește engleză, Esop.

— Esop nu a scris despre mama Hubbard. A scris fabule, nu poezioare pentru copii.

Am oftat.

— Păstrează-ți cultura generală pentru „Știi și câștigi", Joe. Mie spune-mi ce s-a întâmplat.

— Weston și Kinkaid au lucrat pentru doamna Rita Hubbard, preaiubita soție a lui Jeremiah Hubbard. Îl suspecta că ar avea o relație și voia să dovedească asta. Lui Weston și Kinkaid nu le plăceau cazurile de bărbați care-și înșală nevestele, dar cine ar fi refuzat atâția bani? Au acceptat cazul, iar Weston s-a cam ocupat de toate. Kinkaid mi-a povestit că a înregistrat angajați ai hotelului care declarau că l-au văzut pe Hubbard cu amanta lui, aveau fotografii, îl filmaseră chiar, ceea ce înseamnă o adevărată amenințare. Servicii profesioniste, frumos lucrat. Bineînțeles, pe bani frumoși, plătiți de doamna Hubbard.

— Fosta doamnă Hubbard, bănuiesc?

— Nu. Aparent, părea pregătită să-l amenințe cu divorțul, dar n-a făcut-o. Nici nu mă mir. Jeremiah ar accepta orice, atât timp cât nu este obligat să piardă jumătate din avere printr-un partaj, iar ea nu era prea grăbită să-și piardă statutul social. Știi și tu cum sunt cuplurile astea bogate – urăsc ideea unui scandal public. Mai bine să trăiască nefericiți, dar să o știe doar ei, decât să fie pe prima pagină a ziarelor.

— Există posibilitatea ca Weston să fi continuat să lucreze pentru ea?

— Puțin probabil. Aici intervine însă partea interesantă: se pare că Hubbard l-a sunat pe Weston cam la o lună după finalizarea cazului. Jeremiah Hubbard, nu nevastă-sa.

— Evident, furios.

— S-o crezi tu. Weston s-a întâlnit cu el și apoi i-a povestit lui Kinkaid că Hubbard l-a amenințat că îl scoate de pe piață dacă se mai amestecă

vreodată în viața lui. Bănuiesc că nevastă-sa i-a povestit de Weston sau a aflat singur.

— Ăsta-i praf în ochi.

— Crezi?

— Sunt sigur. Adică întâi îl amenință că-l distruge și pe urmă îl angajează? Nici vorbă. Ori soția lui Hubbard încă se folosea de serviciile lui, ori Weston l-a mințit pe Kinkaid.

— De ce și-ar fi mințit partenerul?

Am dat din umeri.

— Oricum, intenționa să scape de el, așa că, de ce nu? Probabil că Hubbard i-a oferit o slujbă bine plătită și nu voia să împartă banii.

Joe își masă ușor tâmplele.

— Adică Hubbard a fost atât de impresionat de rezultatele lui Weston încât a hotărât să-l angajeze personal, chiar dacă tipul i-a ruinat căsnicia și, probabil, și aventura extraconjugală?

— De ce nu? Hubbard n-a câștigat milioane ținând cont de sentimente personale; ci pentru că a fost diabolic de deștept și nemilos. Dacă avea nevoie de un detectiv și i-a plăcut cum a lucrat Weston, cred că l-ar fi angajat. Poate că dorea să-l elimine din echipa nevestei sale, ca să poată să-și vadă liniștit de alte relații.

— Posibil. Oricum, nu cred că Weston a continuat să lucreze pentru soția lui. N-avea cum să-l convingă pe avocatul soțului ei să îi semneze cecurile.

M-am ridicat de pe canapea și m-am dus la bucătărie să fac cafea. Am pus cafeaua în filtru și m-am întors cu un pahar cu apă pentru Joe.

— Când ai făcut curățenie ultima dată în haznaua asta? întrebă el, plimbându-și degetul pe măsuță și apoi ridicând mâna să-mi arate praful.

— Scoate-ți șorțul și lasă-l acasă când vii la mine, am replicat.

— Ai aflat ceva despre ruși?

Se auzea filtrul bolborosind și se simțea aroma de cafea din bucătărie.

— Dainius Belov, am răspuns. Îți spune ceva numele ăsta?

— Normal.

M-am încruntat.

— Sunt singurul din oraș care n-a auzit de el?

— Nu-l știi pe Dainius? LP, glumești? Cum ai reușit să lucrezi doi ani cu mine și să rămâi atât de prost?

— Cine este?

— Dainius este cel mai autentic șef de clan mafiot din orașul ăsta. Desigur, nu-i un *don,* ăștia sunt în mafia italiană, ci echivalentul rus. E aici de vreo cincisprezece ani, poate chiar mai mult. Îți amintești cazul de pe Chester Avenue?

— Nu.

Gemu și își dădu ochii peste cap, ca și cum ar fi implorat cerul să-l ajute să se descurce cu partenerul lui cel idiot.

— LP, mi-e rușine că lucrez cu tine. Cazul de pe Chester Avenue, cu furturile de mașini, a fost cel mai mare succes al departamentului din ultimul deceniu.

— Nu m-am ocupat de mașini furate, lucram la narcotice.

— Și eu, dar asta nu înseamnă că eram pe dinafară. Au găsit un depozit vechi, în partea de est a orașului, după Chester Avenue, în care erau vreo douăzeci de mașini furate. Au arestat doi dintre acoliții lui Dainius, dar nu s-au putut atinge de el, pentru că nimeni n-a vrut să depună mărturie împotriva lui. Cu toate acestea, a fost un succes de zile mari, a ținut prima pagină în ziare, ne-a făcut imagine bună.

Îmi aminteam vag că se recuperaseră niște mașini furate, dar cu siguranță nu-mi aminteam de Belov. Totul se întâmplase în primii mei ani în poliție, când munceam în tura de noapte și nu cunoșteam prea mulți detectivi.

— Mai e implicat în afaceri cu mașini furate?

— Din câte știu, da, însă cu siguranță nu se limitează la asta. Și-a organizat o adevărată armată și are bani cu carul, pot să-ți garantez. Bău puțină apă și rămase privind țintă fundul paharului, ca și cum ar fi văzut ceva îngrijorător acolo. Vrei să spui că există vreo legătură între Dainius și nenorociții ăia care i-au făcut mașina praf lui Ambrose?

— Asta mi s-a spus. I-am relatat discuția mea cu Sellers, apoi m-am dus la bucătărie să-mi torn cafea. Când m-am întors, părea îngândurat.

— Nu-mi place deloc combinația asta, spuse el. Jeremiah Hubbard și Dainius Belov? Nu poate ieși nimic bun de-aici.

— Crezi că sunt mână-n mână?

— Precis. Consider că îi leagă multe.

— De exemplu?

— Cadavrul lui Weston, spuse el, privindu-mă cu atenție.

Încuviințai din cap.

— Crezi că rușii i-au răpit soția și fetița?

— E posibil, deși nu văd ce motiv ar avea să le țină în viață. Bineînțeles, în momentul de față nu-mi dă prin cap niciun motiv pentru că nu știm nimic. Dacă-mi amintesc bine – nu mă-nșală niciodată memoria – unii dintre băieții lui Belov au făcut parte din Spețnaț. Știi, varianta sovietică a forțelor noastre speciale și a unităților de operațiuni sub acoperire.

— Sună a gașcă periculoasă.

— Mda. Joe rânji. Dar măcar noi știm cine ne sunt adversarii, spre deosebire de ei.

6.

Casa lui Wayne Weston din Brecksville avea un aer de eleganță modestă. Clădirea mare, din cărămidă, era impresionantă și, evident, scumpă, însă nu extravagantă. Aleea de acces era încadrată de un șir de molizi. Sub copaci, unde nu ajunseseră razele soarelui, încă mai existau petice de zăpadă.

În spatele casei era un garaj pentru două mașini. Totul în jur dădea impresia de liniște și pace. Poliția percheziționase proprietatea centimetru cu centimetru, dar hotărâsem să o vedem și noi, să încercăm să înțelegem mai bine cine fusese Wayne Weston și ce viață ducea cu familia lui.

De îndată ce răsări soarele și oamenii normali începură să plece spre serviciu, eu și Joe ne înființarăm în casa unui mort, încercând să ne familiarizăm mai bine cu decedatul. Un mod minunat de a începe ziua.

Buick-ul lui John Weston era parcat în fața garajului. Am oprit lângă el. În spatele casei era un spațiu amenajat pentru grătar și o masă de picnic. L-am găsit pe John Weston la masă, privind rămășițele omului de zăpadă din curte.

— Nepoata mea l-a făcut, spuse el cu o voce tristă. Cu o zi înainte… înainte să dispară.

Omul de zăpadă se topise încet și abia dacă mai avea vreo șaizeci de centimetri. Morcovul pus pe post de nas alunecase și zăcea în iarbă. Pe cap avea o căciuliță roz. Ochii, care rămăseseră la locul lor, se holbau la John Weston, parcă provocându-l. Părea să spună: „Eu sunt încă aici, dar ea nu mai este”.

Weston își desprinse cu greu privirea și ne dădu o cheie:

— Este de la ușa din față. Intrați, stați cât vreți. Scotociți tot, nu-mi pasă. Eu nu mai pot intra acolo.

Acolo. Se purta ca un copil căruia îi e frică să coboare în beci. Unui copil i-ar fi fost teamă de ce ar putea găsi în beci. Lui John Weston îi era teamă de ce nu va găsi în casă.

Joe luă cheia, descuie și intrarăm în casă. Ușa din față dădea într-un hol cu pereții lambrisați. În stânga, era o cameră micuță, cu o canapea, un balansoar din lemn și o mașină veche de cusut. Câteva tablouri pe pereți, o măsuță cu numere vechi din *Time* și cam atât. Am luat-o la dreapta și am intrat în bucătărie. Ne-am uitat prin dulapuri și sertare. Frigiderul era plin

cu mâncare. Totul era atât de ordonat și bine organizat încât aveai impresia că locatarii urmau să se întoarcă din clipă-n clipă.

Lângă bucătărie era sufrageria, cu o masă de stejar la care puteau sta douăzeci de persoane. Urma camera de zi, cu mobilier bine întreținut și confortabil. Aici fusese găsit cadavrul lui Weston, dar acum nu se mai vedea nicio urmă. Am cercetat încăperea cu atenție, întorcând pernele și scoțând casetele video din carcase. Era doar o formalitate, căci polițiștilor nu le-ar fi scăpat nimic. Oricum, era mai bine decât să ne uităm în jur și să simțim cât de pustie este casa. După ce am terminat, ne-am întors de unde plecasem și am luat-o la stânga. Nu scosesem o vorbă de când intrasem. Era o liniște apăsătoare. Casa păstra acea atmosferă de familie; aveai impresia că în secunda următoare se va deschide ușa și vei auzi vocea femeii și râsul copilului.

Din hol se putea intra în patru încăperi. Prima era o baie, iar a doua o cameră de lucru cu un birou mare, un fișet și două rafturi pentru cărți. Biroul era gol, și pe jos se vedeau câteva cabluri electrice. Probabil, acolo fusese computerul lui Weston, pe care-l luaseră polițiștii. Pe rafturi erau fotografii de familie, un program înrămat de la Seria Mondială din ’53 și câteva romane de John Grisham și Dean Koontz.

Am început cu sertarele biroului și cu fișetul. Două dintre ele erau goale. În celelalte erau pliante cu instrucțiuni de utilizare a aparaturii casnice, dosare de la asigurări, anuare vechi de liceu, cataloage de echipamente și tot felul de alte lucruri fără nicio legătură cu munca lui Weston. Singurul dosar interesant conținea documentele lui militare. Foaia de trecere în rezervă descria instrucția de specialitate pe care o făcuse; era impresionantă. Weston era calificat ca scafandru de luptă, specialist în misiuni aeropurtate, specialist în misiuni de recunoaștere, specialist în demolări. Era expert în tir cu pistolul și cu pușca. Te lăsa pur și simplu cu gura căscată. Tatăl meu se lăuda adesea cu instrucția din cadrul corpului expediționar, dar nu se compara cu cea a lui Weston.

— Ai găsit ceva? întrebă Joe, uitându-se peste umărul meu.

— Doar asta. I-am întins dosarul și apoi l-am parcurs împreună. Weston fusese decorat, dar nu se dădeau detalii despre misiuni. Așa e procedura cu soldații de la operațiuni speciale. Fusese trecut în rezervă cu onoruri.

— Impresionant, spuse Joe. Dar nu prea ne ajută. Nimic interesant nici în birou, doar dacă ai nevoie de scotch sau de creioane. Am găsit însă cartea asta de vizită. Fii atent la inițiale.

Îmi dădu un plic alb, cu adresa lui Weston pe el. Ștampila poștei era de la începutul lui februarie, cu câteva săptămâni înainte de moartea lui Weston. Nu exista adresa expeditorului. În plic era o carte de vizită simplă, dar elegantă, cu margine aurie. Cineva scrisese cu un stilou cu cerneală neagră: „Mulțumiri pentru încă o misiune bine îndeplinită. A avut efectul scontat”. Nicio explicație despre misiune sau despre efectul acesteia. Mesajul era semnat J.E.H.

— Hubbard?

Joe ridică din umeri.

— Habar n-am de la ce vine inițială din mijloc, dar este posibil. Vom lua scrisoarea. Poate reușim să verificăm scrisul.

— Și dacă este scrisul lui Hubbard?

— Tot n-are nicio valoare, dar cel puțin vom ști pe cine să dăm vina.

Am continuat căutările în camerele următoare. Joe a intrat în dormitorul mare, iar eu m-am dus în camera lui Elizabeth Weston. Era o încăpere luminoasă, cu pereții vopsiți în roz și o grămadă de jucării din pluș risipite pe jos. O casă de păpuși mare, din plastic, trona într-un colț. Totul exprima inocență și fericire. Fereastra dădea în curte, unde John Weston încă mai privea omul de zăpadă pe care-l făcuse nepoata lui. Soarele strălucea puternic și omul de zăpadă sclipea în bătaia razelor, topindu-se încet. Weston îl privea și el și mi-am zis că are măcar satisfacția de a-l vedea dispărând încet. Poate că, în momentul ăsta, însemna ceva pentru el.

De galerie era prins un fir de gută, de care atârna o prismă de cristal, în formă de inimă, care reflecta razele de soare, distorsionând lumina și scăldând perdelele albe în curcubeie. Am luat-o și mi-am plimbat degetul pe suprafața șlefuită, apoi am scos firul și am pus-o în buzunar. Fusese o decizie spontană și nu-mi explicam ce m-a determinat să fac asta. Voiam să fiu sigur că nu voi uita niciodată camera asta și fetița.

Am scotocit prin dulapuri și sertare, mișcându-mă rapid, răscolind printre haine, jocuri, jucării. Am închis ultimul sertar fără să fi găsit nimic și m-am așezat pe marginea patului, respirând greu. Nu-mi dădusem seama că-mi țineam respirația. Nu voiam să respir în camera fetiței. Dacă nu respiram, poate voi putea ieși spunându-mi că n-am intrat niciodată acolo, că nu s-a întâmplat nimic, că acest copil de cinci ani nu a dispărut, iar tatăl ei nu a murit.

Am simțit o apăsare care nu era oboseală, ci doar conștiința faptului că trăiesc într-o lume în care copiii pot dispărea fără urmă din camere

frumoase, pline de nevinovăție, ca asta. M-am aplecat și am început să mă uit la animalele din pluș. Erau zeci – de la ursuleți la iepurași, dar în special pisoi. Am răsucit câteva, le-am strâns, am simțit cât sunt de moi și m-am uitat în ochii lor de plastic, de parcă ar fi putut să-mi spună ceva. Câteva purtau hăinuțe, altele mișcau lăbuțele. Un ursuleț cu mutră studioasă purta ochelari din plastic și avea o bucățică de cretă, tot din plastic, într-o lăbuță, și o tablă la subraț. L-am tras mai aproape și am văzut că sub tablă era un carnet micuț, care se închidea cu un pocnet. L-am scos, l-am deschis și am descoperit că nu mă înșelasem. Pe prima pagină, o mână de femeie scrisese: „Crăciun fericit, Betsy! Cu dragoste, mama și tata". L-am răsfoit în grabă. Paginile erau acoperite cu desene și cu un scris de copil. Tot felul de abțibilduri, o grămadă de inimioare și numele Betsy, scris în culori diferite. Din când în când, câteva propoziții stângace. „Mama mi-a făcut supă" scria pe o pagină. În fiecare lună fetița scrisese cinci-șase pagini. Pe fiecare pagină, era consemnată data. „Aprilie" era scris perfect, dar „februarie" îi dăduse ceva de lucru. Am dat paginile, până am ajuns la ultima scrisă: era 4 martie, cu o zi înainte ca descoperirea cadavrului lui Weston și ca investigațiile pentru a da de urma lui Betsy Weston și a mamei sale să devină știrea-bombă a presei.

Joe băgă capul pe ușă.

— N-am găsit nimic în dormitor. Ceva interesant?

— Sunt în viață, Joe, am zis fără să mă întorc.

— Poftim?

— În noaptea în care a dispărut, Betsy Weston a scris asta în jurnal.

Joe traversă camera și îngenunche lângă mine, apoi citi propoziția scrisă stângaci, cu un creion verde:

În seara asta mi-am luat la revedere.

7.

„În seara asta mi-am luat la revedere”. Joe citi cu voce tare, apoi își ridică privirea spre mine. Ce dracu’ înseamnă asta?

— Înseamnă că știa că o să plece.

— Foarte frumos gândit, spuse el. Dar nu prea ai probe care să confirme.

— A notat sau a desenat ceva în jurnalul ăsta în fiecare zi, iar în noaptea în care a dispărut, împreună cu mama ei, a scris asta. Tu consideri că nu înseamnă nimic?

Citi din nou, apoi oftă, îngândurat.

— N-am spus că nu înseamnă nimic. Mă întreb doar cum putea să scrie asta. Și-a luat la revedere de la ce? De la casă sau de la tatăl ei?

— Poate de la amândoi.

— Păstrează jurnalul, spuse Joe, dar nu i-l arăta bătrânului. Nu e nevoie să-l convingem că sunt în viață.

Am ieșit din casă și ne-am dus la garaj. Rămăseseră două mașini, o Toyota sport și un Lexus. Julie Weston și fiica ei nu plecaseră cu una dintre mașinile familiei, dar asta nu însemna că nu erau în viață.

Ne-am întors la John Weston și i-am înapoiat cheia.

— Ați găsit ceva util? întrebă el.

După un scurt schimb de priviri între noi, Joe răspunse:

— Am văzut casa și asta e util, domnule Weston.

Bătrânul se uită la el cu o privire inexpresivă și rămase tăcut. Am plecat, promițând să ținem legătura. Când am ieșit de pe alee, încă stătea la masă. M-am întrebat dacă are de gând să rămână acolo toată ziua.

— Ei bine, începu Joe pe când conduceam, n-a ajutat prea mult. Tu ești convins că sunt în viață, după ce ai citit o propoziție în jurnalul unei fetițe. Nu te contrazic, dar asta nu ne ajută să le găsim.

— Nu, am recunoscut eu, deloc.

Am intrat pe Brecksville Road și am luat-o spre nord, spre oraș, urmând calea șerpuită a râului Cuyahoga, către centru, apoi către Flats. Soarele strălucea, iar termometrul digital indica zece grade. Nu era destul de cald pentru mine, dar însemna cea mai ridicată temperatură din ultimele luni. Iarna se încăpățâna să nu cedeze locul primăverii. Fusese o iarnă lungă, grea, cu zăpezi de aproape patruzeci de centimetri și temperaturi scăzute din

cauza vântului rece ce bătea dinspre lac. În jur de 1 martie, am început să nu mai suport. Mă enervau resturile de zăpadă, mă înfuria fiecare prognoză ce anunța încă o furtună și aerul rece care îmi tăia respirația de câte ori ieșeam să alerg.

— Următorul pas? întrebă Joe, întrerupându-mi șirul gândurilor. Mi-am luat ochii de pe camioneta din fața noastră și l-am privit fără să înțeleg.

— Ești aici? Ce crezi că ar trebui să facem în continuare?

Mi-am întors privirea spre drum și am ridicat din umeri.

— Nu știu. Acum avem câteva posibilități, dar nu fapte și nicio probă serioasă. Se pare că trebuie să facem valuri, să vedem ce provocăm.

— Corect, aprobă Joe. Întotdeauna ai fost pentru abordarea directă.

Am zâmbit.

— Nu-ți merge mintea, folosește arma!

— Extraordinar! Dădu din cap. Deci, cu cine începem? Vrei să îi găsim pe ruși și să ne încercăm bâtele pe mașina lor?

— Trebuie să rămână ceva și pe mâine, am răspuns. Mă gândeam să începem cu Jeremiah Hubbard.

— Să-i facem mașina praf?

— Doar dacă refuză să discute cu noi.

Joe se întoarse spre mine ca să vadă dacă vorbesc serios.

— Chiar vrei să vorbim azi cu Hubbard?

— De ce nu? Până de curând, el – sau asociații lui, dacă vrei să fim hipercorecți – îl plăteau pe Weston pentru anumite servicii. Este singurul lucru pe care putem să-l demonstrăm până acum. Am putea să-l facem public.

— Și crezi că va fi atât de impresionat de abilitățile noastre încât va mărturisi că are legături cu mafia rusă și ne va lăsa să-l arestăm?

— Greu de anticipat reacția lui, am răspuns. Dar e și mai greu să-ți imaginezi că există cineva care nu ar fi uluit de abilitățile noastre.

Joe își trecu mâna prin părul scurt și își masă ceafa, ca și cum ar fi încercat să alunge durerea care-l sâcâia.

— La naiba, exclamă el în cele din urmă. N-am nicio idee mai bună. Și, în afară de asta, întotdeauna mi-am dorit să-l cunosc pe Hubbard.

— Știi unde e biroul lui?

— Chiar în centru. Terminal Tower, ceva de genul ăsta.

— Minunat. Sunt sigur că ar fi încântat să ne arate peisajul.

— Unul cu averea lui?

Am verificat în cartea de telefon și am constatat din nou că memoria lui Joe nu dădea greș: birourile lui Hubbard erau în clădirea Terminal Tower, indiscutabil, cea mai renumită clădire din oraș. Pe vremuri fusese cea mai înaltă, a doua ca înălțime în lume, dar acum este depășită de Key Building. Totuși, Terminal Tower are ceva în plus față de ceilalți zgârie-nori, indiferent de dimensiunile acestora. Birourile din această clădire se închiriază pe sume exorbitante și pariez că al lui Hubbard era printre cele mai scumpe.

Ajunși în centru, am parcat în garajul de la Tower City, într-un loc care fusese proiectat pentru mașini gen Geo Metro sau Honda Civic, nu pentru camionete. Apoi am intrat în clădire. În hol am găsit un registru din care am aflat că birourile lui Jeremiah Hubbard erau situate la etajele treizeci și doi și cincizeci și doi.

— Mamă, exclamă Joe, ce-ar fi s-o luăm în sus pe scări?

Ușa liftului se deschise cu un clinchet. Am ridicat din umeri:

— Dacă tot e liftul aici, am putea să-l luăm.

Am urcat, apoi am mers de-a lungul coridorului până când am ajuns la biroul lui Hubbard. Am deschis ușa și am intrat într-o încăpere cu covoare de pluș, mobilier de nuc și corpuri metalice de iluminat, ornamentale. Pe pereți erau câteva tablouri. O fântână arteziană în miniatură bolborosea încet în stânga camerei. Probabil că numai mobila și decorațiunile interioare costaseră chiria noastră pe zece ani, iar acesta era doar biroul secretarei.

O femeie atrăgătoare, între două vârste, ridică privirile de pe monitor și ne zâmbi. Vorbea la telefon, stabilind niște programări și, în același timp, scria ceva cu o viteză impresionantă. Atenție distributivă excelentă, mi-am zis. Ridică o mână de pe tastatură pentru a ne asigura prin gesturi că se va ocupa imediat de noi, apoi a revenit la discuția telefonică și la documentul ei.

Ne-am așezat pe niște fotolii din piele care se asortau de minune cu mobilierul.

— Nu e rău, am comentat. Bineînțeles că nu are aerul nostalgic al biroului nostru, cu scaunele de colecție, dar arată destul de decent.

— Poate că ar fi cazul să ne gândim să mutăm sediul, spuse Joe.

— Poate.

Secretara termină convorbirea, apăsă un buton ca să întrerupă legătura și ne privi din nou.

— Îmi cer scuze că a trebuit să așteptați, spuse ea. Aveți o întâlnire programată?

— Nu, răspunse Joe. Sperăm să putem obține o scurtă întâlnire neanunțată. Nu durează mult.

— Înțeleg. Și cu cine doriți să vă întâlniți?

— Jeremiah Hubbard, precizăJoe.

Ne zâmbi amabil, politicos. Era genul de zâmbet cu care răspunzi unui copil de patru ani când îți spune că vrea să piloteze un avion.

— Îmi pare rău, spuse ea. Domnul Hubbard nu acceptă nicio întâlnire neprogramată. Este o persoană foarte ocupată.

— Haideți, intervenii eu, la un moment dat obosește să-și tot numere banii. Poate că i-ar prinde bine o mică schimbare de program.

— Domnul Hubbard nu acceptă schimbări neprogramate, insistă secretara, cu același zâmbet. Avea o gură foarte frumoasă, buzele pline, dar nu exagerat de mari, și dinți albi, frumoși.

— Ați putea măcar să îl întrebați. Cred că dorește să discute cu noi, mai mult decât vă imaginați dumneavoastră. Spuneți-i că dorim să vorbim despre Wayne Weston.

Ridică ușor sprâncenele. De câteva zile, povestea lui Weston era știrea principală, deci nu se putea ca numele lui să nu atragă imediat atenția. Femeia formă un număr de telefon și vorbi încet câteva secunde, după care închise.

— Domnul Hubbard este încântat să vă primească, ne anunță ea. Vă rog să mă urmați.

L-am privit pe Joe, ridicând din sprâncene. Nu mă așteptasem să fie chiar atât de ușor.

Secretara se ridică de la birou și ne conduse de-a lungul altui coridor, în timp ce eu îi admiram jocul coapselor sub rochia albastră, elegantă, pe care o purta. Am încercat să mă păcălesc, să pretind că pentru mine se mișcă așa.

La capătul coridorului, ne-am oprit în fața unei uși duble, fără plăcuță cu nume. Biroul lui Hubbard. Numai el putea avea uși duble, numai el era atât de important încât să nu aibă nevoie de nume pe ușă.

Secretara deschise și intră, făcându-ne loc și nouă.

Am trecut pe lângă ea și am pășit într-un birou care-ți tăia respirația. Nu era atât de spațios pe cât mă așteptam, dar era destul de mare încât să joci liniștit o partidă de tenis. Mobilierul din lemn de nuc era decorat cu gust, dar atenția ți-o atrăgea fereastra uriașă, ovală, cu vedere spre oraș. Vedeam,

treizeci și două de etaje mai jos, fântâna-monument dedicată amintirii eroilor, sclipind în soare. Am vrut să mă duc la geam, să mă aplec și să admir peisajul pentru câteva minute, dar Jeremiah Hubbard se ridică de la birou. Era evident că nu e momentul să admir peisajul.

— Domnilor, spuse el, îndreptându-se spre noi și întinzându-ne mâna, pe când secretara închidea ușor ușa în urma noastră.

Hubbard purta un costum albastru, își ținea spatele drept, umerii trași, bărbia ridicată, dar era evident că, sub hainele atent croite, corpul lui era mai puțin ferm decât părea. Părul alb, cârlionțat, îmi amintea de o perucă pudrată. Avea pielea întinsă și buzele subțiri, ușor trase. Chirurgie plastică, probabil, ca să nu dezvolte o bărbie dublă în viitorul apropiat. Nu era un bărbat de o frumusețe izbitoare, dar se făcea ușor remarcat datorită aerului de absolută încredere în sine, care răzbătea din fiecare gest și din expresia ochilor.

— Lincoln Perry, m-am prezentat, strângându-i mâna. Este o plăcere să vă cunosc, domnule. Partenerul meu, Joe Pritchard.

Dădu din cap, fără să spună nimic și îi strânse mâna lui Joe. Apoi se întoarse și se așeză la birou cu un oftat. O clipă am avut senzația că urmează să fim aruncați afară pentru că am îndrăznit să dăm buzna în biroul lui și să-i irosim timpul prețios. Timpul este bani, așa se spune, iar Jeremiah Hubbard ținea la banii lui.

— Ei bine, spuse el, scoțându-și ochelarii și punându-i pe birou, ce doriți?

Joe mă privi și eu îi făcui semn să înceapă.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră în legătură cu Wayne Weston, spuse el.

Hubbard își plimbă vârful limbii peste buzele subțiri și se încruntă.

— Este acel Weston despre care se tot vorbește la știri în ultimul timp?

— Exact, confirmă Joe.

Hubbard încuviință din cap, apoi se sprijini de spătar și ne privi în tăcere vreo zece secunde, după care ridică din sprâncene și făcu un gest cu mâna, invitându-l pe Joe să continue.

— L-ați cunoscut pe domnul Weston? întrebă Joe.

— De ce vă interesează?

— Avem motive să credem că lucra pentru dumneavoastră, domnule Hubbard, răspunse Joe. Speram să ne spuneți câte ceva despre asta.

— De ce credeți că lucra pentru mine?

— Pentru că, recent, a încasat cinci cecuri de la companii la care sunteți asociat, iar directorii respectivelor companii susțin că nu au avut de-a face cu el.

— Sunt asociat la multe companii, domnule Pritchard.

— Înțeleg, domnule. Întrebarea mea este dacă l-ați angajat vreodată pe Wayne Weston, atacă Joe direct.

Hubbard își puse mâinile pe birou, își încrucișă degetele, apoi se aplecă în față.

— În cazul în care aș fi angajat o persoană ca domnul Weston, aș fi făcut-o pentru o chestiune confidențială, potențial delicată, de acord?

— Nu intenționăm să ne amestecăm în viața dumneavoastră personală. Am fost solicitați să investigăm posibilitatea ca domnul Weston să fi fost ucis și, pentru a face acest lucru, trebuie să analizăm ultimele cazuri de care s-a ocupat. Trebuie să știm la ce lucra.

— Cine v-a angajat pentru asta?

— Tatăl lui Weston.

Expresia lui Hubbard se schimbă puțin. Era o relaxare aproape imperceptibilă, o ușoară destindere a ridurilor de pe fața lui. Părea mai liniștit. M-am întrebat pentru cine crezuse că lucram și de ce prefera să audă că suntem angajați de tatăl lui Wayne Weston.

— Domnilor, spuse el, mă tem că nu pot să vă fiu de niciun folos.

Joe dădu aprobator din cap.

— Respectăm alegerea dumneavoastră, domnule Hubbard. Totuși, vreau să mă asigur că realizați faptul că vom continua investigațiile pentru elucidarea acestei ipoteze, chiar dacă nu doriți să cooperați.

Relaxarea de pe fața lui Hubbard dispăru brusc.

— Cât de mult câștigați din cazul ăsta? întrebă el. Cât câștigați pentru a mă hărțui, pe mine și pe asociații mei?

Joe se încruntă.

— Nu avem deloc intenția de a hărțui pe cineva, domnule. Am fost angajați pentru a cerceta ultimele cazuri ale lui Wayne Weston și, dacă descoperim că erați implicat, va trebui să investigăm această informație.

— Cât? repetă Hubbard.

— Nu știu, răspunse Joe. Depinde de cât de mult va dura soluționarea cazului. Ce importanță are?

— Mai mult de douăzeci de mii?

Joe mă privi și zâmbi ușor.

— Nu, nu cred că vom depăși această sumă.

— Atunci vă dau douăzeci de mii, spuse Hubbard. Douăzeci de mii de dolari doar ca să păstrați distanța față de mine și de asociații mei.

L-am privit atent. Eram în biroul lui cam de două minute, pusesem doar câteva întrebări și era dispus să ne plătească douăzeci de mii de dolari ca să-l lăsăm în pace.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, interveni Joe, nu înțeleg motivul pentru care ne faceți această ofertă.

Hubbard dădu din mână, ca și cum n-ar fi contat.

— Sunt un om foarte ocupat cu probleme mai importante decât voi și întrebările voastre. Sunt destul de stresat și fără asta. Merită să vă țin la distanță. Pentru mine, douăzeci de mii de dolari sunt echivalentul a zece dolari pentru voi. Făcu o pauză și ne privi disprețuitor. Sau poate zece cenți.

Am izbucnit în râs, iar Joe dădu din cap dezaprobator.

— N-a mai încercat nimeni să ne mituiască pentru a abandona un caz, spuse el, însă mă tem că va trebui să vă refuzăm oferta. Avem deja un client și am promis să facem tot ce putem pentru a-l ajuta. Dacă acceptăm oferta dumneavoastră îl lăsăm pe el baltă și nu am deloc intenția să fac așa ceva.

Hubbard zâmbi disprețuitor, dar dădu din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat, ca și cum ne-ar fi oferit o cafea și l-am fi refuzat pentru că nu consumăm produse care conțin cafeină.

M-am uitat la Joe și apoi la Hubbard.

— Domnule Hubbard, am început, meseria noastră este să descoperim tot felul de lucruri. Dacă Weston a lucrat pentru dumneavoastră, vom afla. Vom mai afla ce anume, când și de ce. Puteți să scutiți pe toată lumea de bătăi de cap și să ne spuneți acum sau să ne expediați. Dar să nu credeți nicio clipă că refuzul de a coopera cu noi ne va opri. Ne va întârzia doar.

Era prima dată când vorbeam, după ce ne prezentasem, iar Hubbard se întoarse spre mine cu un aer nemulțumit, agresiv. Era genul de privire schimbată pe vremuri în baruri și urmată, de obicei, de un pumn în față sau de un tac de biliard rupt pe spatele cuiva. Era o privire de bătăuș care, în biroul ăsta elegant, în ochii unui bărbat cu maniere atât de rafinate, părea total deplasată.

— Mă dezgustați, spuse el, pe o voce joasă, scrâșnind din dinți. Vă petreceți toată viața în mizerie. Vă faceți o carieră din asta, scotocind, trăgând cu ochiul prin gaura cheii, răscolind prin viața personală. Nu aveți simțul onoarei, deoarece meseria vă impune să uitați de onoarea voastră,

pentru a-i putea împroșca cu noroi pe alții. Și vi se pare normal. Nu câștigați prea mult, dar asta nu vă deranjează pentru că munca în sine vă aduce satisfacții. Vă place să întoarceți pe dos viețile altora, doar pentru că știți foarte bine cum să provocați, cum să hărțuiți. Mi-e scârbă de voi, mai adăugă el, cu vocea tremurând de furie.

Am fluierat ușor, m-am uitat la Joe și am dat din cap.

— Știam că suntem doar niște nenorociți, dar nu mi-am dat seama că suntem atât de răi.

— Ieșiți din biroul meu, strigă Hubbard.

— Ați auzit vreodată de un tip pe nume Dainius Belov? am întrebat.

Tresări, apoi respiră adânc și își desfăcu puțin nodul cravatei, încruntându-se de parcă ar fi fost surprins și dezamăgit de propria-i reacție, de parcă întrebarea mea ar fi atins o parte a minții pe care hotărâse să o păstreze inactivă în timpul discuției cu noi.

— Dacă mai aveți întrebări, luați legătura cu avocatul meu, domnul Richard Douglass, spuse el pe un ton calm.

— Dicky D., am comentat. Ce mai face vulpea bătrână?

— Afară, spuse Hubbard pe un ton apăsat.

— Dicky D.? întrebă Joe.

— Încercam să nu par intimidat, am răspuns teatral. A mers?

— Nu.

Ne-am ridicat. Joe s-a întors cu spatele la el.

— O să vă las numărul nostru de telefon. Poate vă răzgândiți, spuse el.

— Nicio șansă, răspunse Hubbard.

— Pentru orice eventualitate, insistă Joe, mă simt mai bine dacă știu că îl aveți. Aveți vreo foaie pe care să-l notez?

— Am eu cartea de vizită, m-am oferit.

Joe dădu din cap, enervat.

— Vreau să-i las domnului Hubbard numărul meu de acasă. Este important.

— V-am cerut să plecați, spuse Hubbard. Este nevoie să chem agenții de pază?

— Domnule, vreau doar o foaie pe care să vă scriu numărul meu de telefon, după care nu vă mai deranjăm, insistă Joe, ducându-se la birou și luând o foaie albă, pe care o îndoi și o rupse în două. Își notă numele și numărul de telefon, apoi îi întinse hârtia: în caz că vă răzgândiți.

— Ieșiți, ne ordonă Hubbard.

Am plecat. Pe când pășeam în hol, Hubbard urlă după noi să închidem ușa. Am lăsat-o deschisă și l-am urmat pe Joe.

Secretara cea drăguță ne zâmbi.

— N-a durat mult, spuse ea.

— Avem chestiuni importante de rezolvat, am răspuns. Nu ne puteam permite să pierdem prea mult timp cu Hubbard.

Ajunsesem lângă ușă, când Joe se opri brusc și se întoarse spre ea:

— Scuzați-mă, spuse el, știți cumva celălalt prenume al domnului Hubbard?

— Elisha, răspunse ea.

— Jeremiah Elisha, repetă el, închizând ușa în urma noastră. Sonor.

Ajunși în lift, am comentat:

— Ce întrebare vicleană! Aș zice că Hubbard a scris biletul respectiv, nu?

Joe îmi întinse jumătatea de foaie pe care o rupsese. Era aceeași hârtie pe care o găsisem în casa lui Weston.

— Frumos, ce să zic. Ai ochi buni.

— Ar fi frumos dacă ar demonstra ceva. Din păcate, nu este cazul. Biletul nu spune nimic și, de altfel, bănuiam că este de la Hubbard.

Am mers în tăcere până la mașină. Cred că ne așteptam amândoi ca Hubbard să își trimită agenții de pază după noi, să ne pună cătușe și să ne târască până în biroul lui ca să-i închid ușa.

— Un tip prietenos, spuse Joe. Mă așteptam să fie mai gomos, la banii lui, dar e un om cu picioarele pe pământ.

— Cu picioarele, da, am convenit eu. Desigur, noi suntem doar niște gunoaie, ne bălăcim în noroi.

Joe izbucni în râs.

— Frumos discurs. Ce tevatură, cât de mult îl dezgustăm… Unic!

— Se pare că am reușim să-i tulburăm calmul. Cam ciudat, un om care nu are nimic de ascuns să-și piardă cumpătul în halul ăsta.

— Aproape la fel de ciudat ca și oferta pe care ne-a făcut-o.

— Douăzeci de mii de dolari, o grămadă de bani, am spus, deschizând portiera. Poate că am fost nebuni să nu o acceptăm. De fapt, nu-mi place că ai refuzat fără să mă consulți.

— Foarte nepoliticos, de acord, răspunse Joe, așezându-se mai bine, în timp ce eu porneam motorul. Nu știu cum îmi permiți să iau astfel de decizii de unul singur. Dar, dacă te consolează cu ceva, probabil că riscăm să fim împușcați dacă insistăm să investigăm cazul ăsta.

— Mă simt mai bine acum. Douăzeci de mii sună bine, dar nici nu se compară cu plăcerea de a înfrunta mafia rusă. Trecem pe la ei acum?

— O să-i căutăm. Nu țin să discut acum cu ei.

— Sună bine, tataie. Nu vreau să te grăbesc.

Mi-au trebuit vreo cinci minute să ies din parcare. Spațiul era mic și în spate era parcată o dubiță, asta ca să-mi facă viața mai ușoară. Am dat în spate câțiva centimetri, am tras de volan, am înaintat, am tras de volan din nou, apoi am mers în marșarier ca să mai câștig câțiva centimetri.

Joe oftă.

— Locuim într-un oraș, începu el. Întotdeauna ai stat la oraș. De ce simți nevoia să conduci monstruozitatea asta? Treci prin vreo criză de identitate? Te crezi cowboy? Vrei să-ți cumpăr cizme și pălărie? Eventual și niște pinteni?

— Joe, tu conduci un Taurus, așa că ține-ți gura, scoate capul pe geam și spune-mi dacă am loc în spate.

8.

Vladimir Rakic și Alexei Krashakov locuiau chiar în zona în care copilărisem. Eu stătusem pe o stradă îngustă care dădea în Clark Avenue, iar ei împărțeau o căsuță, la vreo douăsprezece blocuri distanță, spre sud. Nu știam să fi fost vreodată locuită, însă treceam des pe-acolo în copilărie. Într-un fel, faptul că locuiau pe teritoriul meu făcea să-mi displacă și mai mult.

Am trecut de câteva ori pe lângă clădire înainte să găsim un loc bun de parcare. Soarele strălucea și ne bătea drept în ochi, dar era cea mai bună variantă. Joe insistase să luăm mașina lui, susținând că a mea ar fi atras atenția. Am încercat să-i explic că un Taurus mirosea de la un kilometru a „polițist sub acoperire", dar n-am avut cu cine să mă-nțeleg.

Am parcat și ne-am pus pe așteptat. Nu erau mașini pe șosea și nici vreuna parcată în fața casei. Se părea că inșii lipseau.

Casa era vopsită într-un albastru-deschis, care devenise gri cu timpul, dar arăta mai bine decât majoritatea celor din jur. Era construită în același stil cu celelalte și îmi aminteam, din vizite făcute în trecut în astfel de case, că la fiecare etaj existau două dormitoare, o bucătărie micuță, o sufragerie, o baie și o cameră de zi. Probabil, aveau și beci și o mansardă joasă.

Joe privi în jur prost dispus:

— S-a dus naibii zona asta. Pe vremea când eram eu boboc, nu era o stradă așa de urâtă. Nimănui nu-i mai pasă de strada pe care stă.

— Pe-aici am crescut, am spus eu.

— Exact! Uitasem asta. Cunoști vreun vecin? Pe cineva care ar putea să ne spună câte ceva despre ruși?

— Nu, am stat mult mai departe.

Am continuat să așteptăm. Eram bucuros că temperatura mai crescuse puțin în ultimele zile și puteam opri motorul, ca să nu atragem atenția.

Strada era liniștită. În spatele nostru, pe bulevardul Clark, traficul era aglomerat, dar pe aici treceau rar mașini. Un bărbat cu hanorac de camuflaj, nebărbierit, trecu clătinându-se, se holbă la noi, mormăi ceva și apoi traversă. Avea o pungă de hârtie în mâna stângă și l-am văzut ducând-o la gură în timp ce se apropia de colțul străzii.

— Ți-am zis că mașina asta atrage atenția, am spus. A crezut că suntem polițiști.

— Ăla? Probabil, crede că una din trei mașini e cu polițiști.

— Ce crezi că avea în pungă? Sirop de tuse?

— Băutură, spuse Joe. Fără îndoială.

Mai trecu o oră și monotonia fu întreruptă de apariția poștașului, care înainta cu greu, parcă apăsat de ani și de greutatea genții cu corespondență.

— Crezi că ar trebui să vedem ce-au primit? întrebă Joe. Poate e o scrisoare de la Hubbard în cutie?

— N-ar fi rău.

— Ar fi rău dacă e vreunul dintre ei în casă sau dacă apar și te prind.

— Îmi place de tine când faci asta.

— Când fac ce? întrebă Joe, privindu-mă cu nevinovăție.

— Când mă pui pe mine să mă duc.

Zâmbi și își deschise larg brațele.

— Tu ești cel care abia așteaptă să se confrunte cu ei. Nu vreau să-ți stau în cale.

Am ieșit din mașină și am pornit-o pe trotuar cu capul plecat și cu mâinile în buzunare – un tip oarecare, ieșit la plimbare. Ar fi fost bună o sticlă într-o pungă de hârtie, ar fi părut mai veridic.

Casa lor se afla la vreo sută de metri de locul în care parcasem. Nimeni nu părea să mă bage în seamă, iar singura mașină, care m-a depășit, nu a încetinit. M-am îndreptat spre verandă. Cele două ferestre care dădeau spre stradă erau prăfuite și nu lăsau să se vadă vreo lumină. O ușă din oțel o proteja pe cea din lemn. Cutia poștală metalică era fixată de zid, lângă ușă. Am ridicat capacul cu un deget și am scos corespondența. Patru plicuri-promoții. Pierdere de timp. Le-am dat drumul înapoi în cutie și am apăsat pe clanța ușii metalice. Era încuiată. M-am dus la fereastră și am încercat să mă uit înăuntru, făcându-mi umbră cu palmele. Am auzit zgomot de frâne în spate și, când m-am întors, am văzut un Lincoln Navigator, negru, intrând pe alee. În mașină erau doi bărbați, și niciunul nu părea prea prietenos. Au deschis ușile și au coborât din mașină, fără să mă scape din ochi. Șoferul era cu câțiva centimetri mai scund decât mine, dar bine făcut, brunet și cu maxilare proeminente. Purta o haină albastră, groasă, și, în timp ce trecea pe lângă mașină, își desfăcu fermoarul, astfel încât să-și poată strecura cu ușurință mâna înăuntru. Pasagerul era mai înalt, avea umerii foarte lați și părul blond. Nasul mare, ușor coroiat, pomeții și maxilarele proeminente îi dădeau un aer dur.

Am rămas lângă verandă, zâmbind, fără să scot o vorbă. S-au apropiat încet de mine, apoi au urcat treptele și s-au postat în fața mea, blocându-mi trecerea.

— Mor copii, am spus.

S-au privit, neștiind ce să creadă. Cel mai scund întrebă:

— Ce tot spui acolo? Vorbea cu accent.

— SIDA, am răspuns. Chiar în clipa de față, domnilor, mor copii. Nu numai adulți. Copii. Gândiți-vă la asta. Și mai gândiți-vă la ce ați făcut pentru a evita această nenorocire. I-am privit calm, în vreme ce ei se holbau la mine. E în regulă, domnilor. Nu sunt mulți care fac ceva pentru combaterea acestei boli. Asta nu înseamnă că este prea târziu pentru a interveni și a vă face datoria.

Fu rândul blondului să vorbească:

— Vrei bani? Accentul lui era mult mai bun decât al celuilalt, dar pronunța rar, cu grijă. Evident, engleza era a doua limbă pentru el.

Am dat din cap.

— Nu vrem bani. Vrem un remediu.

— Din ce grup faci parte?

Mi-am dres vocea.

— Sunt, ă, un reprezentant al ESA.

Se încruntă.

— ESA?

— Exact. Eliminați SIDA Azi. Acesta este obiectivul nostru, domnilor. Sunt sigur că și dumneavoastră îl considerați important.

Mă studie atent, mijind ochii.

— Aveți pliante? O broșură? Modul atent în care pronunța cuvintele îmi amintea de un automat.

Am negat dând din cap.

— Nu vin la dumneavoastră cu o ofertă, vin ca să sprijin o cauză. Nu sunteți conștient de pericolul pe care-l reprezintă SIDA, domnule? Chiar aveți nevoie de o foaie cu statistici pentru ca acest pericol să vi se pară real? Am încercat să vorbesc pe un ton puțin ostil, să-l fac să dea înapoi, să nu pună prea multe întrebări.

Mă privi cu ochi reci, care mă cântăreau, de parcă alegea o bucată de carne la măcelărie. I-am susținut privirea, convins că nu crede o iotă din povestea mea.

— Sunt inofensiv, am adăugat.

— Vrei bani? repetă el întrebarea.

Am zâmbit.

— Dacă doriți să oferiți ceva, nu voi refuza. Fiecare dolar este un pas în descoperirea unui tratament adecvat. Fiecare pas mic făcut pentru descoperirea unui tratament eficient înseamnă încă o viață salvată. Poate o viață de copil.

Individul băgă mâna în buzunarul din spate și scoase un teanc de bancnote, prinse cu o agrafă pentru bani. Avea un însemn militar, dar n-am putut să-l văd, pentru că îl acoperea cu mâna. Scoase o bancnotă de douăzeci și mi-o întinse.

— Ai aici douăzeci de pași mici, spuse el, și celălalt râse.

— Vă mulțumesc, domnule. Nu există scop mai bun pentru care să folosiți acești bani.

— Sigur, mormăi el, și se dădu la o parte ca să pot trece.

Am coborât treptele și am pornit-o pe trotuar, fluierând, încercând să nu mă uit în spate, și să nu par neliniștit că mă urmărea cu privirea până am dispărut din raza lor vizuală.

Mașina lui Joe se evaporase. Am mers în continuare de-a lungul străzii, îndreptându-mă spre colț. Probabil că se întrebau de ce nu bat și la alte uși. Ce-ar fi să vină după mine să mă întrebe. Sau să-mi rupă picioarele. Am auzit o mașină încetinind în spatele meu. Era Joe. Am coborât de pe trotuar, am deschis ușa, m-am aruncat pe scaun și am spus:

— Dă-i drumul. Stăm în mașină două ore și nu se întorc acasă. După care mă duc pe verandă și în douăzeci de secunde își fac apariția!

— Am vrut să claxonez, dar mi-am dat seama că ar fi inutil, spuse Joe. Oricum, n-ai fi avut timp să dispari și ai fi atras atenția asupra mea. Intră în parcarea unei benzinării și opri motorul. Deci, ce s-a întâmplat?

I-am povestit totul și, când am terminat, râdea atât de tare, încât fu nevoit să-și sprijine fruntea pe volan, încercând să se potolească.

— Le-ai luat douăzeci de dolari, hohoti el, luptându-se să respire. Incredibil, LP. Mor copii? Ăsta-i primul lucru care ți-a trecut prin cap?

— Important e că a ținut.

— Mda, cred că da.

— Totuși, nu cred că ăla mai înalt m-a crezut. Mi-am amintit privirea lui rece și am dat din cap. Sunt sigur că nu m-a crezut. Știa că mint, dar nu știa de ce, așa că m-a lăsat să plec.

— Nu e cel care ți-a dat banii?

— Da, dar tot nu cred că l-am păcălit.

Joe își șterse ochii și inspiră profund.

— Asta da aventură. Am crezut că te-apuci să-i iei la întrebări despre mașina lui Ambrose și că va trebui să-ți salvez pielea. În schimb, tu le-ai ținut un discurs despre copiii bolnavi și le-ai umflat douăzeci de dolari. Râse din nou, porni motorul și se întoarse pe strada de unde venisem. Trebuie să-ți arăt ceva, spuse el. Am vrut să-ți aud povestea întâi și m-am gândit că ar fi mai bine să te scot de-aici, dar o să te intereseze ce-ți voi spune.

Făcu stânga, pe strada rușilor, și conduse încet de-a lungul ei.

— Fii atent la Oldsmobilul verde de pe partea ta. Când trecurăm pe lângă mașină am privit-o cu atenție, străduindu-mă să nu las impresia că mă interesează. Joe întoarse la colț și începu să facă din nou înconjurul clădirii.

— L-ai văzut?

— Da. Tipul care stătea în față părea să supravegheze aceeași casă ca și noi.

— Exact. A venit odată cu rușii, dar a rămas puțin în urma lor. A făcut un tur și a ales un loc de parcare de unde să poată ține casa sub observație, așa cum am făcut și noi. Se pare că nu suntem singurii admiratori secreți.

— Ai notat numărul de înmatriculare?

Se uită urât la mine.

— Dacă am notat numărul de înmatriculare? Cu cine crezi că vorbești? Am numărul, plus vreo șase fotografii ale mașinii, ca și ale rușilor și ale mașinii lor.

— Îmi cer scuze.

— Îhâm. Bun, avem doi ruși și o mașină. Cine lipsește?

— Malaknik, cred. Amy zicea că locuiește în partea de est.

— Vrei să-l verificăm și pe el sau crezi că ar trebui să-i mai urmărim un timp pe ăștia doi? Se pare că dau un spectacol mai bun decât credeam, din moment ce nu suntem singurii fani.

M-am uitat la ceas și am constatat că era aproape cinci.

— Zici că ai fotografii cu mașina lor? Joe dădu din cap aprobator. Atunci ne întoarcem la birou. Vreau să-i trimit lui Amy fotografia prin e-mail, să-mi spună dacă este aceeași mașină pe care a văzut-o ea. Apoi dăm o fugă la Brecksville să-i întrebăm și pe vecinii lui Weston dacă au văzut-o. Îl lăsăm pe Malaknik pentru mâine.

La birou, Joe descărcă imaginile de pe camera digitală în computer. Erau niște instantanee luate dintr-un unghi bun, dar și imagini de aproape, cu numerele de înmatriculare. Oldsmobilul verde avea număr de Carolina de Sud.

— Vine de departe ca să-i urmărească pe ruși, i-am spus lui Joe. Trebuie să fie ceva important.

— Mașina vine de departe, dar asta nu înseamnă că și șoferul.

După ce am salvat imaginile, i le-am trimis lui Amy, iar Joe le-a listat în mai multe exemplare. Apoi ne-am întors la Brecksville, unde am petrecut o jumătate de oră întrebând din casă în casă. Toată lumea ne privea cu suspiciune. Nimeni nu văzuse mașina rușilor. La a patra casă, Joe a scos și poza Oldsmobilului.

— De ce nu? zise el. Dacă tot le avem, nu strică să întrebăm.

Și n-a stricat. După alte cinci case, o femeie, care locuia vizavi de familia Weston, a recunoscut imediat Oldsmobilul.

— Păi, sigur, spuse ea. Da, mi-amintesc, e polițist.

— Polițist? întrebă Joe mirat.

Femeia zâmbi.

— Da. A venit ieri pe-aici și punea cam aceleași întrebări ca și voi. Voia să știe ce mașini am văzut, chestii de genul ăsta. Nu prea am avut ce să-i spunem. Ne privi întristată: e o tragedie. Fetița era atât de dulce…

— Polițistul ăsta, am insistat eu, v-a spus cum îl cheamă?

Se încruntă, încercând să-și amintească.

— Davis, poate? Davidson? Cam așa ceva. Dar avea insignă. Mi-a arătat-o.

I-am mulțumit și ne-am văzut de drum.

— Niciun polițist din Cleveland nu conduce un Oldsmobil, spuse Joe. E un Alero, ce naiba! Nu e o mașină a departamentului.

— Cunoști vreun detectiv Davis sau Davidson?

— Nu.

— Nici eu. Se pare că avem de-a face cu un impostor.

Mă aprobă și se uită peste drum, la casa lui Weston.

— Avem de-a face cu încă o parte interesată de caz. Poate fi important.

Am terminat cu casele din zonă și am mai vorbit cu doi vecini care fuseseră vizitați de „detectivul Davis” cu o zi în urmă. Toți văzuseră insigna, dar tipul nu purta uniformă și nu era unul dintre polițiștii cu care discutaseră în primele zile ale anchetei.

Când am plecat se întunecase deja. Joe voia să mănânce, dar l-am convins să trecem întâi pe la birou. Voiam să o sun pe Amy, să aflu dacă a văzut imaginile. Era târziu, dar obișnuia să întârzie dimineața și stătea mai mult seara. Am prins-o la muncă.

— Asta-i mașina, zise ea imediat.

— Ești sigură?

— Categoric. Roțile alea ies în evidență. Auzeam tastele, în timp ce bătea ceva, repede. Aveți idee ce legătură aveau cu Weston?

— Nu, dar vreau să te mai rog ceva.

— Nu știu, Lincoln. Mașina mea e încă la reparat după ultima ta rugăminte.

— Bine, am răspuns calm. Ai dreptate. Nu pot să-ți reproșez nimic. E timpul să plec, mulțumesc pentru verificare.

— Stai, stai, stai, se repezi ea, iar eu am rânjit. Voiam doar să te fierb puțin, Perry, n-o lua de bună. Ce vrei să fac?

— Știi cine este Jeremiah Hubbard?

— Normal.

— Bine. Vreau să știu tot ce a făcut în ultimele șase luni. Apare destul de des în ziare, dar vreau să știu de ce, când și cu cine a avut de-a face.

Zgomotul tastaturii încetă.

— Crezi că Hubbard are vreo legătură cu Weston?

— S-ar putea.

— Lincoln, spuse ea, *trebuie* să-mi dai povestea asta.

Am oftat.

— Amy, am discutat asta de mii de ori. Ar fi foarte dăunător pentru afacerea noastră să-ți tot servesc cazuri confidențiale. Știu că vrei o știre de senzație, dar nu pot face asta.

— Nemernicule! Bine. Dar măcar ține-mă la curent. Începu din nou să scrie. Verific și îți spun.

Am închis telefonul tocmai când se auzi o bătaie ușoară în ușă. Ne-am uitat unul la altul, încruntați. Nu eram obișnuiți să ne vină clienții la ușă, și în plus era destul de târziu.

— Intră, spuse Joe. Ușa se deschise și apărură detectivii Swanders și Kraus, însoțiți de un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Era de înălțime medie, slab, cu părul îngrijit, atent despărțit într-o cărare dreaptă, lucru ce părea să-i înghită destul de mult timp dimineața. Avea haine bine croite și dunga

pantalonilor impecabilă. Nu-mi trebuia mai mult ca să știu că nu e polițist. Servieta din mâna lui stângă confirma asta.

— Băieți, ne salută Swanders. Era unul dintre cei care puteau să ți se adreseze astfel fără să te umfle râsul.

— Salut, spuse Joe. Ce mai faceți, băieți?

— Bine, zise Kraus, așezându-se pe unul dintre scaunele mele, fără să-l invite nimeni. Swanders îi urmă exemplul, însă străinul traversă biroul cu un aer sigur de sine, care mă făcu să mă gândesc că e obișnuit să domine. Apropiindu-se de birou, individul băgă mâna în buzunar, scoase o port-legitimație din piele, o deschise și ne-o arătă. În stânga era o insignă, iar în dreapta un card de identificare plastifiat. Joe se întinse să vadă mai bine, dar rămase cu picioarele pe birou.

— FBI, spuse el. Doamne. Ne-am calificat în etapa superioară.

Străinul întoarse insigna în direcția mea, astfel că i-am putut citi numele de pe card: THADDEUS CODY, AGENT SPECIAL, BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII.

— Thaddeus? Nu zău? Cred că îți iubești părinții pentru numele pe care ți l-au ales, nu?

Zâmbi rece.

— Poți să-mi spui Thad, zise el. Sau agent Cody.

Își puse legitimația la loc în buzunar și ne privi de parcă aștepta o reacție de la noi. Văzând că n-o să primească niciuna, dădu din cap și se așeză.

— Sunteți de mult în domeniu, domnilor? întrebă el încrucișându-și picioarele, cu grijă, ca să nu-și șifoneze pantalonii.

— În același birou, timp de nouăsprezece ani, răspunse Joe.

Cody ridică o sprânceană.

— Serios?

Îl privi pe Swanders, apoi continuă:

— Ce sens are să mă mințiți, domnule Pritchard? Nu este un început tocmai bun.

Joe își lăsă picioarele pe podea și își trase scaunul mai aproape de birou.

— Ce sens are să puneți întrebări la care știți deja răspunsul, agent Cody? Și nu-mi pasă cum începem, din moment ce nu eu v-am invitat aici. Dacă aveți ceva de discutat cu noi, dați-i drumul. Altfel, plec la masă. Este târziu, iar eu sunt un moș morocănos căruia îi place să mănânce la timp.

Swanders pufni în râs și se întoarse spre Cody:

— Te-am avertizat.

— L-ai avertizat despre ce? am intervenit eu.

— Că puteți fi dificili doar fiindcă așa aveți chef.

I-am rânjit.

— Asta-i partea frumoasă când lucrezi pe cont propriu.

Cody își drese vocea și ne privi îndurerat, de parcă i-ar fi intrat o așchie de la scaun în fund.

— Îmi cer scuze, domnilor. Dădu din cap spre Joe. Nu era nevoie să vă întreb ceea ce știu deja. Și, într-adevăr, vreau să discut cu dumneavoastră.

— Tarifele noastre sunt rezonabile, am spus. Dar, dacă vreți să ne ocupăm de un caz care vă dă bătăi de cap, o să vă coste. Riscăm să ne prejudiciem reputația afișându-ne cu unii de la FBI.

Cody ridică un deget și deschise gura, gata să-mi servească o replică, dar se abținu. Își lăsă mâna în poală, apoi ridică privirile și respiră adânc, de parcă se elibera de tensiune și se împăca cu sine însuși, înainte să adopte o poziție de yoga. O clipă am crezut că o să se ridice și o să stea în cap, sau poate în poziția lotus. Rămase cu ochii-n tavan câteva secunde, apoi își coborî privirea și zâmbi.

— Să vă spun ceva, începu el. Ce-ați zice să aducem un reflector și să vă lăsăm zece, poate cincisprezece minute, să spuneți toate glumele pe care le știți? Puteți să vă legați de șeful meu, de nevastă-mea, de maică-mea, de cine vreți. După ce terminați, vă voi aplauda politicos, apoi poate vom reuși să stăm de vorbă.

Kraus râse. Joe ridică din umeri.

— Să trecem la subiect.

Cody dădu aprobator din cap, se aplecă, deschise servieta și scoase un dosar din care luă niște fotografii alb-negru, 8x10, și le împrăștie pe birou. I-am recunoscut imediat pe Rakic și Krashakov, rușii cu care vorbisem mai devreme. Pe ceilalți doi nu-i știam. Unul era un bărbat solid, cu o mustață deasă, o bărbie rotundă și ochi mici, de culoare închisă. Celălalt era mai tânăr, avea părul negru, cioc și o cicatrice urâtă la tâmpla dreaptă.

— Îi recunoașteți? întrebă Cody.

— Pe ăștia doi, am zis, arătându-i pe Rakic și pe Krashakov, pe ceilalți nu.

Cody se lăsă pe spate și ne studie.

— Ce legătură credeți că au cu Wayne Weston?

— Cine a zis așa ceva?

Cody oftă.

— Domnilor, credeam că am trecut de etapa asta.

M-am uitat la Joe, iar acesta mi-a făcut semn că pot vorbi. Eram plătiți să soluționăm cazul, iar cei de la FBI dispuneau de resurse care ne-ar fi putut ajuta. N-avea sens să le ascundem informații sau să ne comportăm de parcă a fi fost concurența.

— April Sortigan, am răspuns, privindu-l pe Kraus. Se pare că n-a fost chiar o pierdere de timp. Sortigan mi-a spus că Weston îi ceruse să verifice trei persoane. Din câte ne-am dat seama până acum, fac parte din mafia rusă.

— Cine v-a spus asta? întrebă Cody.

— Suntem detectivi, am răspuns. Am investigat. Și acum, vrei să ne spui pentru ce ai venit?

— Atât în orașul ăsta, cât și în restul lumii, mafia rusă cucerește teren. Este cel mai puternic sindicat al crimei organizate din lume; nimeni nu se compară cu ei. Au relații în optzeci la sută din băncile din Rusia, așa că spălarea banilor nu reprezintă o problemă, iar acum își întind tentaculele pe tot globul. Cleveland este doar una dintre noile destinații.

Arătă spre poza unui bătrân cu mustață.

— Dainius Belov. Este capul mafiei ruse în acest oraș și nu vă sfătuiesc să-i subestimați puterea. Are o influență mai mare în orașul ăsta decât ar fi visat orice gangster italian. Îl arătă apoi pe Krashakov. Alexei Krashakov este unul dintre locotenenții lui Belov. Rakic și Malaknik lucrează cu el. Sunt puțin cam duri pentru gusturile lui Belov, așa că puterea lor este limitată, dar sunt implicați în traficul de heroină, cocaină, arme, în prostituție și în orice-ți mai trece prin cap. Vocea lui Cody trăda oboseală, și m-am gândit că a petrecut prea multe ore în fața acelor fotografii, gândindu-se cum ar putea să-i prindă pe indivizi.

— Ne interesează în primul rând traficul de arme, spuse el. Tipii ăștia au pus pe picioare un sistem serios de contrabandă cu arme în oraș, iar noi intenționăm să-i punem capăt. Pușți, mitraliere, chiar și rachete. Sunt foarte buni. Sunt profesioniști. Jumătate dintre băieții lui Belov au făcut parte din forțele speciale, au lupta în Afganistan în anii ’80. Unii au făcut parte chiar din KGB. Am organizat o unitate specială compusă din agenți FBI și detectivi de la poliția din Cleveland. Oftă. Trebuie să recunosc că până acum n-am prea avut succes.

— Ce legătură are Wayne Weston cu toate astea? întrebă Joe.

Cody adună fotografiile, le făcu teanc și le îndreptă colțurile înainte să le pună la loc, în dosar.

— Îi urmărim de luni de zile, spuse el. Pe unii chiar de ani de zile. Le înregistrăm convorbirile telefonice. Cu o săptămână înainte de a fi omorât, numele lui Weston a figurat într-una dintre aceste convorbiri. Rușii sunt precauți când vorbesc la telefon, iar contextul remarcii respective nu era clar. Oricum, se pare că îl considerau pe Weston un obstacol. După câteva zile a fost găsit mort, iar familia lui a dispărut.

— Credeți că ei au făcut-o? întrebă Joe.

Cody făcu un gest de aprobare.

— Suntem aproape siguri. Trebuie doar să dovedim.

— Ai idee de ce le stătea în cale? am întrebat.

Cody negă dând din cap.

— Încă nu. Ne pregăteam să începem o investigație preliminară vizându-l pe domnul Weston, după ce i-a apărut numele în înregistrările noastre. Apoi a fost omorât, și problema a devenit stringentă.

— Apoi a fost omorât, am repetat eu, uitându-mă la Swanders și la Kraus. Deci nu mai sunteți convinși că Weston s-a sinucis? Nu mi-au răspuns, așa că am continuat: Ați crezut vreo clipă că s-a sinucis?

— Nu-i acuza pe ei, zise Cody. Inițial, probele de la fața locului au confirmat ipoteza sinuciderii. Apoi am aflat de caz și am intervenit să ajutăm ancheta. Le-am cerut polițiștilor ca în declarații să rămână la varianta sinuciderii, pentru că doream ca rușii să stea liniștiți.

M-am întors spre Swanders:

— Chestia cu jocurile de noroc a fost praf în ochi de la bun început, nu?

Swanders dădu din umeri, iar Kraus rânji.

— Sper că n-ați pierdut prea mult timp cu asta.

— Am pierdut destul, răspunse Joe sec. Și acum, de ce ne băgați în combinație? Pentru că nu suntem atât de proști pe cât ați sperat?

Cody zâmbi.

— N-aș formula-o chiar așa, dar, în esență, ai dreptate. Am fost mulțumiți să vă lăsăm să urmați orice ipoteză, atât timp cât nu ne stăteați în cale. Dar când ați apărut la ușa lui Rakic, în după-amiaza aceasta, ne-am dat seama că nu putem lăsa lucrurile să continue.

— Țineți casa sub observație? Oldsmobilul verde, nu? Cu număr de Carolina de Sud?

Cody îl privi surprins.

— Nu avem nicio mașină care-i ține sub supraveghere.

— Haide, fii serios.

— Nu, nu avem. Nu vreau să dezvălui unde este plasată echipa noastră de supraveghere, dar nu avem pe nimeni care să-i urmărească din mașină.

M-am uitat la Joe.

— Asta înseamnă că au închiriat o casă, am spus. Rușii ăștia sunt mai importanți decât credeam.

— Ce-i cu mașina despre care vorbeați? întrebă Swanders. Mai urmărește cineva casa?

— Da. Și discută cu vecinii. Le bagă o insignă sub nas și pretinde că e polițist. Se recomandă drept detectivul Davis.

— Râzi de mine? Swanders se ridică în picioare, indignat. Vrei să spui că a apărut un idiot care vorbește cu vecinii și pretinde că e polițist? Cine dracu' e?

— Dacă nu e nici de la poliție nici de la FBI, probabil că merită să aflăm cine e.

— Ați văzut mașina? întrebă Cody.

— Am numărul de înmatriculare și am făcut și câteva fotografii. Bănuiesc că a fost observat și de echipa voastră de supraveghere.

— O să întreb, spuse Cody. Pot să dau un telefon?

Joe îi întinse telefonul, și Cody sună pe cineva și întrebă de mașina verde. Mormăi nemulțumit și închise.

— Au văzut-o, dar au zis că a plecat. Au notat numărul de înmatriculare și le-am spus să îl verifice. Se pare că a staționat pe stradă vreo oră, după care a plecat. N-a coborât nimeni din mașină. Nu-mi place chestia asta.

Am tăcut câteva clipe, apoi el își reveni, luându-și gândul de la pretinsul polițist și revenind la noi.

— Domnule Perry, vreți să ne povestiți ce s-a întâmplat între dumneavoastră, Rakic și Krashakov în această după-amiază?

Când am terminat povestea, Cody l-a privit pe Swanders întrebător, de parcă spera că nu vorbesc serios. Swanders dădu din cap și oftă.

— Ai pretins că umbli din ușă-n ușă ca să strângi fonduri? întrebă Cody.

— Le-ai luat douăzeci de dolari? zise Swanders.

— Pentru cercetări în domeniul SIDA? completă Kraus.

— Da.

— Bănuiesc că se putea termina mult mai rău, zise Cody în cele din urmă. Era genul de afirmație pe care o face un om căruia tocmai i s-a spus

că tumoarea de care suferă este fatală doar în nouăzeci la sută dintre cazuri. Nu sunt încântat de eveniment, dar putea ieși mai rău.

— Putea fi evitat, am spus. Dacă Swanders și Kraus ne spuneau de la început adevărul, n-am mai purta acum discuția asta.

— Hei, interveni Kraus, cei de la FBI fac regula jocului. Ne-au spus să vă fraierim și asta am făcut. N-a fost nimic personal.

— Nici nu este, aprobă Cody, însă trebuie să păstrăm tăcerea. Acum, că sunteți și voi implicați, nu putem permite să ne puneți în pericol ancheta.

— Deci ne cereți să renunțăm la caz? întrebă Joe.

Cody se încruntă.

— Nici vorbă. Vă rog doar să evitați orice contact cu oamenii ăștia. Vrem să fie liniștiți. Cu cât sunt mai liniștiți, cu atât crește probabilitatea de a face o greșeală. Și atunci îi prindem.

— Nu vreau să te dezamăgesc, spuse Joe, dar mi se pare că n-aveți nicio dovadă.

— Nu prea avem, recunoscu Cody, dar intenționăm să schimbăm situația. Deocamdată ne preocupă cazul lui Wayne Weston. Anchetatorii noștri nu au găsit nimic care să confirme că lucra ca detectiv particular în mod legitim. Avea licență, desigur, dar nu există nicio dovadă că ar fi acceptat vreodată clienți. Am găsit multe persoane care au apelat la alte firme după ce au fost refuzați de Weston.

— Aveți idee pentru cine lucra? întrebă Joe.

— Nu. Voi?

Joe îmi aruncă o privire, apoi încuviință:

— Jeremiah Hubbard.

— Jeremiah Hubbard? repetă Cody, uluit.

Joe îi relată ce aflasem, inclusiv detalii despre vizita noastră la Hubbard, ca și despre cecurile încasate de Weston de la diferitele companii ale acestuia. Cody ascultă atent și puteam să jur că ideea potrivit căreia Hubbard ar avea legături cu mafia rusă nu era pe placul lui.

— Avem sute de nume ale unor persoane suspectate că lucrează cu Belov, spuse el, dar nici numele lui Hubbard, nici al vreunui angajat de-al lui nu a apărut niciodată pe listă.

— Dacă face afaceri cu Belov, în mod sigur nu se afișează în public, spuse Joe. Hubbard este o persoană foarte importantă în orașul ăsta.

— Nu zău, replică Cody. Este versiunea legală a lui Belov.

Am tăcut toți, ascultând zgomotul vântului, ce făcea geamurile să tremure. Încă un front de aer rece mătura urmele timide ale primăverii din timpul zilei.

— De când îi ții sub observație pe Rakic și pe Krashakov? am întrebat.

— De câteva luni.

— În noaptea în care a fost omorât Weston…? Am lăsat nerostit restul întrebării.

— Erau acasă, răspunse Cody. Asta nu înseamnă că n-au comandat crima, ci că nu au comis-o cu mâna lor.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu soția și copilul lui Weston? am mai întrebat.

Cody se lăsă pe spate, și privi în jos.

— Acum câțiva ani, când cei de la FBI încercau să-l prindă pe John Gotti, la New York, au înregistrat o convorbire telefonică în care una dintre gorilele lui Gotti amenința un asociat. Îl avertiza și despre mafia rusă, care era aparent implicată. A zis: Noi, italienii, o să te omorâm, dar rușii sunt nebuni – ei o să-ți omoare toată familia.

— Deci tu crezi că sunt moarte, spuse Joe.

— Da, răspunse Cody, cred că sunt moarte.

9.

În cele șase luni care precedaseră moartea lui Wayne Weston, Jeremiah Hubbard fusese foarte ocupat. La sfârșitul toamnei începuse să achiziționeze proprietăți în zona riverană cunoscută sub numele de Flats și anunțase că intenționează să deschidă un „complex de distracții” care să rivalizeze cu cele din New Orleans. Complexul urma să includă un restaurant de cinci stele, două cluburi de noapte, în care să fie invitați cei mai buni soliști ai momentului, și o bază sportivă, totul de-a lungul unei frumoase promenade, pe marginea râului. Hubbard susținea că va fi cel mai atrăgător punct al orașului. Singura problemă era că îi venise această idee genială cu zece ani prea târziu. Prețurile tranzacțiilor imobiliare în Florida crescuseră enorm, pe măsură ce zona fusese reconstruită, iar acum Hubbard trebuia să plătească mult mai mult.

În februarie, făcuse un pas mare spre împlinirea visului său, cumpărând trei loturi de la un anume Dan Beckley, care deținea un restaurant mic, un magazin de cadouri și o parcare în Flats. Inițial, refuzase să îi vândă lui Hubbard, însă după câteva luni se răzgândise, aparent pentru un preț mult mai mic decât ceruse la început. Hubbard deținea deja proprietăți învecinate, așa că tranzacția fusese un pas important pentru atingerea obiectivului. Următoarea mișcare consta în a obține proprietăți lângă cele pe care le deținea deja. În partea de nord, proprietatea lui se învecina cu un restaurant cu specific pescăresc, destul de scump, dar foarte frecventat. Ar fi fost dificil pentru oricine, chiar și pentru Hubbard, să-l achiziționeze. Spre sud, era un bar de striptease numit The River Wild. Fusese deschis în urmă cu șase ani, iar proprietarul avea profituri mari și nu intenționa să-l vândă. În urmă cu câțiva ani, avusese o publicitate negativă, când un puști drogat se rătăcise de colegii lui, căzuse de pe punte și se înecase în râu, dar asta nu-i afectase afacerea. Se pare că nimic nu e mai profitabil decât dansul din buric.

În februarie, ziarele relataseră despre discuții purtate între Hubbard și proprietarii celor două localuri, însă negocierile nu avuseseră rezultatul dorit. Hubbard îi acuzase pe cei doi că cer prețuri exorbitante, iar aceștia afirmaseră că, dacă Hubbard nu le dă cât cer, n-au de gând să vândă. La sfârșitul lunii, situația încă nu se schimbase.

Eu am aflat toate astea citind faxurile trimise de Amy, a doua zi dimineața. Vizita lui Cody, cu o zi în urmă, ne determinase să renunțăm la urmărirea rușilor, dar asta nu însemna că îl abandonăm pe Hubbard. Deocamdată hotărâsem să discutăm cu Dan Beckley.

Am dat câteva telefoane și am aflat că Beckley cumpărase o spălătorie în Middleburgh Heights, după ce îi vânduse terenul lui Hubbard. În consecință, ne-am dus până acolo.

Magazinul lui Beckley, E-Zee Kleen, era situat într-un mall mic, în partea de vest a Pearl Road, chiar după intersecția cu Bagley Road. Am parcat, în timp ce Joe se holba la firmă, clătinând din cap.

— Ce dracu' au oamenii ăștia? întrebă el.

— Ce?

— E-Zee-Kleen? Poți să-mi spui și mie logica? De ce nu poate să scrie normal?

— E mai șmecher așa. Atrage atenția.

— Mă scutești?

Am coborât din mașină și am intrat în magazin. Două femei băgau haine în mașinile de spălat, iar la tejghea era un chinez mărunțel, care vorbea agitat cu casiera, o femeie între două vârste, cu un aer plictisit. Eu și Joe stăteam în spatele lui, așteptând. Bătea câmpii despre un costum pe care îl lăsase la curățat și fusese rupt. Casiera îi explica cu calm că nu îl poate ajuta dacă nu are chitanța și că paguba se produsese, după spusele lui, cu șase luni în urmă. Evident, nu era răspunsul pe care îl dorea, și i-a tot repetat asta vreo cinci minute, timp în care noi ne-am pierdut răbdarea. Joe își drese vocea și vorbi, acoperindu-l:

— Vrem să discutăm cu Dan Beckley. Unde îl putem găsi?

Femeia îi arătă ușa din spatele ei.

— E în birou, dar s-ar putea să vorbească la telefon. Încercați, totuși.

Chinezul se întoarse spre noi și îl fixă pe Joe.

— Scuză-te pentru întrerupere. Vorbeam.

Joe îl privi scurt:

— Nu, spuse el, băteai câmpii. Apoi ocoli tejgheaua și deschise ușa.

M-am uitat la omulețul indignat și am dat din umeri.

— Nu e prea sociabil dimineața. Dar nici după-amiaza sau seara.

L-am urmat pe Joe în birou. Era o încăpere mică, pătrată, ocupată de un birou vechi și de fișet pe care stătea un televizor, care transmitea o emisiune matinală. Camera mirosea a bere și a transpirație. În spatele biroului se afla

un bărbat gras, cu obraji durdulii și ochi mici, înfundați. Purta o cămașă ecosez, desfăcută la gât. Un lănțișor de aur se pierdea în smocul de păr cărunt de pe piept.

— Ați venit pentru mașina de curățat? întrebă el.

— Nu, îi răspunse Joe.

Omul oftă.

— Clar. Nenorociții ăia mă duc cu vorba de câteva zile. Nu funcționează decât patru mașini. Nasol!

Joe îl privi calm și nu spuse nimic. Omul adăugă:

— Atunci ce vreți?

— Ești Dan Beckley?

— Exact. Cine întreabă?

L-am privit pe Joe. Cine întreabă? Unele replici sună bine când sunt spuse de Robert DeNiro, dar absolut ridicol în gura altcuiva. Joe îi întinse cartea noastră de vizită. Omul o aruncă pe birou.

— Am simțit eu că o să am o zi proastă, spuse el. Care e problema?

— Nicio problemă, răspunse Joe. Vrem să vă vorbim.

— Despre?

— Despre Jeremiah Hubbard.

Beckley se strâmbă de parcă înghițise ceva amar.

— N-am nimic de spus despre Hubbard.

— I-ați vândut o proprietate de curând, am intervenit. Inițial, ați spus că nu vă interesează oferta lui. Apoi v-ați răzgândit și, din câte am auzit, n-ați câștigat prea mult din afacerea asta. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Nimic. Își încrucișă brațele peste burta bombată. Am hotărât să vând, asta-i tot.

— Înțeleg. Ați auzit vreodată de un tip Wayne Weston?

Omul se încruntă.

— Nu.

— Lucrează pentru Hubbard, am zis. Detectiv particular, ca și noi. A fost omorât acum o săptămână.

Expresia lui Beckley se schimbase, nu când am pomenit de crimă, ci cu o clipă înainte, când i-am spus că Weston era detectiv.

— Nu prea urmăresc știrile, zise el. Nu vreau să aud de crime, droguri și alte tâmpenii. Și n-am auzit niciodată de Weston. Ridică bărbia sfidător.

— De ce v-ați răzgândit în privința acelei proprietăți? întrebă Joe. Trebuie să fi avut un motiv. Hubbard are o grămadă de bani. Ați fi putut

obține un preț mult mai bun.

— A fost o afacere bună. Am obținut ce voiam și m-am mișcat mai departe. Nu văd de ce vă interesează.

Uneori, pur și simplu simți. Spuneți-i bănuială, intuiție, instinct sau indiferent cum, dar e greu să explici cum; e doar un imbold ascuns în subconștient, care-ți spune că ceva nu e în regulă. Cum stăteam acolo, în biroul lui Beckley, privindu-l am simțit acest imbold.

— Cu ce te avea Hubbard la mână? am întrebat încet.

Tresări, de parcă i-aș fi tras un pumn în față.

— Ce-ai spus?

— Cu ce te avea Hubbard la mână? am repetat. Reacția lui, când i-am spus care era meseria lui Weston, mă făcuse să-l întreb. Cumva, în mintea lui se făcuse o conexiune; reușise să înțeleagă ceva ce nu realizase până atunci.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse el.

Joe făcu jumătate de pas înapoi, o mișcare aproape imperceptibilă, dar îmi eliberă calea, simțind că acționez în baza unei intuiții pe care nu o înțelegea.

— Dan, am continuat, fă-ne amândurora o favoare și nu mă minți.

— Vreau să plecați. Acum. Ne arătă ușa.

— Nu plecăm, Dan, l-am asigurat pe același ton calm. Nu i-ai vândut lui Hubbard de bunăvoie. Ești prea deștept. Te uiți la Hubbard, îți dai seama că are buzunarele pline și storci fiecare cent pe care poți să-l obții de la el. Fiecare cent. De ce n-ai făcut-o?

— Du-te dracului.

L-am ignorat și m-am aplecat peste birou, apropiindu-mi fața de a lui.

— Ascultă-mă cu atenție, Dan. Sunt două moduri de a rezolva această problemă. Ori îmi spui cu ce te avea Hubbard la mână, ori mă lași să aflu singur. Oricum, eu tot obțin informația asta. Și nu-mi place să fiu mințit. Acum mă minți și n-am de gând să mă las până nu aflu ce-mi ascunzi. O să devii obsesia mea, Dan. N-am să-ți dau pace.

Se uita la mine și atitudinea sfidătoare începu să-i dispară. Respiră adânc și își frânse mâinile, furios. Apoi trase unul dintre sertarele biroului, scoase un plic și mi-l aruncă. Plicul mă lovi în piept și căzu pe jos.

— Haide, mă îndemnă el, scuipând cuvintele. Uită-te.

Am luat plicul de jos și l-am deschis. Înăuntru erau fotografii. M-am uitat la ele: Joe le privea peste umărul meu. În prima, Dan Beckley era în mașină

și stătea de vorbă cu o femeie de pe trotuar, care purta pantofi cu toc cui, o fustă roșie scurtă și ciorapi negri din plasă. În următoarea, îi dădea bani; apoi tipa era în mașină, cu capul în poala lui. În ultima fotografie, coborâse din mașină, iar Beckley era pe scaunul șoferului.

Am pus fotografiile la loc în plic.

— Deci așa a procedat. Hubbard ți-a trimis fotografiile cu prostituata, iar tu ai bătut palma?

Dădu din cap.

— Nu pot dovedi că a fost el. N-am primit decât fotografiile și un bilețel pe care notase prețul pe care mi-l oferise. Dar mesajul era clar. Plecă privirea. Am soție și un băiețel. N-am vrut să vadă așa ceva.

— Apoi ai mai negociat cu Hubbard sau ai acceptat și gata?

— Nu. Amândoi știam despre ce e vorba.

Am lăsat plicul pe birou.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, Dan. Și nu-ți face probleme, n-o să spunem nimănui.

Îmi făcu un semn din mână, fără să ridice ochii. Am plecat. Chinezul încă dădea din gură, iar casiera părea pe punctul de a-l strânge de gât. A tăcut când a trecut Joe pe lângă el, dar, cum am ajuns la ușă, a luat-o de la capăt.

Am intrat în mașină, am pornit motorul, dar n-am demarat.

— Deci asta făcea Weston pentru el, am spus. Nu e de mirare că tipul a avut atâta „noroc” în afaceri.

— Ceea ce explică și de ce Weston nu lucra ca detectiv, adăugă Joe. Nu era decât un șantajist bine plătit. Probabil că Hubbard îi dădea din plin de lucru.

— Iar dacă făcea asta de mult timp, lista celor care l-ar fi omorât cu plăcere se lungește.

— Dar rușii? întrebă Joe.

— Corect. Dar rușii?

Am stat acolo un timp, apoi am spus:

— Am putea să ne întoarcem la Hubbard, să-i povestim ce am aflat și să vedem ce ne spune.

Joe scutură din cap.

— Nu-mi place ideea. Cel puțin, nu încă.

— Bine. Ce facem acum?

— Ne întoarcem la birou și mai citim o dată faxurile de la Amy, să vedem pe cine ar mai fi putut forța Hubbard să vândă. Apoi îl sunăm pe Cody.

Am ieșit din parcare și am pornit la drum. Mi-am dat seama că Joe se uita fix la mine.

— Ce? am întrebat.

— Mă gândeam cum l-ai încolțit pe Beckley mai devreme. Ai instincte bune, LP.

— Noroc chior, am răspuns.

Ajunși la birou am văzut că aveam mesaje telefonice. Joe verifică mesageria vocală, în timp ce eu parcurgeam rapid faxurile, notând toate numele asociate cu Hubbard în ultimele luni. Am obținut o listă de șapte nume. Joe terminase cu mesajele și părea dus pe gânduri.

— Cine era?

— Cody. Colegii lui au verificat numărul de înmatriculare al Oldsmobilului verde de ieri.

— Și?

— Numărul nu este înregistrat pentru mașina respectivă.

— Ar fi fost prea frumos să fie. Poate că ar trebui să-i întreb pe ruși. Până acum au fost cooperanți.

— Nu cred că este de-al lor. De ce i-ar urmări din umbră? Dacă mă întrebi pe mine tipul este în tabăra adversă, nu de partea lor. Și, categoric, îl interesează Weston.

— Curios, nu?

— Îhâm. Bătu cu creionul în birou privind în gol. Plăcuța cu numărul a fost furată din California de Sud. Acum două zile, în Myrtle Beach. Departe rău.

— Dacă a condus. Putea să fure plăcuța, să se urce în avion, să închirieze o mașină și să schimbe numerele, ca să-și piardă urma.

— De ce ar veni cineva tocmai din Myrtle Beach la Cleveland, cu o insignă falsă, să-i ia pe vecinii lui Weston la întrebări? Și de unde dracu' știe de ruși? Chiar dacă a venit cu avionul, plăcuța ne spune clar că nu e aici de mai mult de două zile. Putem presupune că știa deja de ruși.

— Știa ce?

Dădu din umeri.

— Ceva, nu știu ce. Întreabă vecinii despre moartea lui Weston. De ce?

— Alt detectiv?

— Care pentru cine lucrează?

Am oftat, clătinând din cap. N-aveam niciun răspuns. Simțeam o durere surdă în umeri, așa că m-am mișcat, încercând să elimin tensiunea. Aveam

nevoie de câteva exerciții, poate chiar de un masaj.

— Ce părere ai despre agentul Cody? întrebă Joe.

— Agent FBI tipic, sută la sută, am răspuns. Deștept, îmbrăcat la patru ace, tupeist. Și, probabil, un cretin.

— Asta cred și eu. Nu știu dacă ne-a mințit aseară, dar sunt sigur că nu ne-a spus tot ce știe. Zice că cei de la FBI au preluat cazul doar pentru că numele lui Weston apare pe o înregistrare? Prostii. E altceva la mijloc.

— Crezi că ar trebui să-i spunem despre Dan Beckley?

— Nu știu. Noi avem contract cu John Weston. Cei de la FBI pot să ne pună bețe-n roate dacă nu le place cum conducem investigația. Și nu vreau asta.

— Putem presupune că Weston lucra pentru Hubbard, îi asigura material pentru șantaj, ca să poată obține ce vrea la negocieri. Și are influență și la nivelul autorităților orașului. Cine știe câte secrete i-a furnizat Weston de-a lungul anilor!

— Destule încât să îi determine pe unii să-l omoare.

— Clar. Dar ce rol are aici mafia rusă? Înțeleg că sunt mulți care ar fi vrut să-l înfunde pe Weston pentru șantaj, dacă l-ar fi prins, dar nu știu câți s-ar lega de familia lui. Sună mai mult ca o tactică mafiotă.

— Și mai e și tipul cu Oldsmobilul verde, adăugă Joe. Poate că e de la FBI.

— Cody zice că nu e, iar Swanders era de-a dreptul furios, când i-am povestit că există un tip care flutură o insignă și se dă polițist.

— Mda, conveni Joe. Cred că Swanders nu știe nimic, dar în ce-l privește pe Cody, n-aș băga mâna-n foc. Știi cum își protejează Biroul agenții, mai ales când lucrează sub acoperire. Dacă nu vrea să recunoască că e de-al lor, n-ar ezita să ne mintă-n față. Și nu Swanders ne-a lăsat mesajul despre plăcuța de înmatriculare furată din Myrtle Beach, ci Cody.

— Vrei să spui că a mințit și în privința asta.

— Spun doar că este posibil.

Puteam să stăm încă o oră, două, să ne punem întrebări și să ne văităm în legătură cu cazul, dar n-ajungeam nicăieri. Joe îmi ceru faxurile de la Amy ca să le mai citească o dată. I-am dat dosarul cazului, iar el a început să îl răsfoiască. Conținutul nu era nemaipomenit: agenda cu informațiile lui John Weston, dosarul cu date despre ruși pe care îl luasem de la April Sortigan și notele de la discuția mea cu procurorul adjunct James Sellers. Le-am recitit, căutând ceva ce-mi scăpase sau care ar fi putut fi altfel interpretat, ținând

cont de ultimele informații dobândite. N-am găsit mare lucru. Dosarul lui Sortigan nu era prea util, doar date de bază din arhiva tribunalului. Nu cuprindea nimic în plus față de ceea ce nu știam deja. Apoi, mi-au căzut ochii pe numărul de telefon scris pe un bilețel galben și introdus în dosar. Am încercat să-mi amintesc dacă avea legătură cu cazul sau era doar o însemnare personală pe care uitase să o scoată atunci când mi-a dat dosarul. Brusc, mi-am amintit. Sortigan zicea că Weston îi ceruse că trimită informațiile despre ruși prin fax la numărul respectiv, deoarece el urma să plece din oraș.

Am deschis calculatorul și m-am conectat la internet. Există câteva baze de date foarte utile, introduci numărul de telefon și îți caută adresa sau invers. Am accesat site-ul meu preferat, am scris numărul și am apăsat pe butonul de căutare. După câteva secunde, aveam rezultatul: calculatorul nu găsise nimic. Nu mă surprindea. Bazele de date cuprind numai numerele de telefon înregistrate, iar majoritatea numerelor de fax nu există.

Am rămas o vreme cu ochii la monitor, încercând să găsesc altă opțiune. Puteam trimite un fax la numărul respectiv, sub un pretext sau altul, în speranța că îmi va răspunde cineva, însă nu-mi dădea prin cap niciun pretext plauzibil. Poate că ar trebui să fiu cinstit, să trimit o scrisoare cu antetul firmei și să încerc să-i intimidez, însă când sunt intimidați, oamenii au tendința de a-și ține gura, nu de a-ți da informații. M-am uitat din nou la număr și am încercat altă bază de date. Puteam să aflu măcar ce orașe corespundeau prefixului. Am introdus cele trei cifre în motorul de căutare și mi-a trimis imediat rezultatul. Prefixul aparținea de California de Sud, zonă care includea Myrtle Beach.

— Hei, Joseph! Când Weston i-a cerut lui Sortigan să îi verifice pe ruși, i-a zis să-i trimită informațiile prin fax. Nu găsesc adresa pentru numărul de telefon, dar am verificat prefixul și ghici ce oraș include?

— Myrtle Beach.

L-am privit dezaprobator.

— Chiar trebuie să fii atât de deștept? Speram să fac un anunț-bombă.

Joe se aplecă să se uite la monitor.

— Interesant, totuși. Poate Cody n-a mințit când a spus că plăcuța a fost furată.

— Oare ce căuta Weston la Myrtle Beach cu câteva zile înainte de a fi omorât?

— Cunoștea pe cineva acolo?

— Nu știu.

Joe se uită la monitor, masându-și maxilarul.

— Sună-l pe John și întreabă-l.

Am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe John Weston. A răspuns imediat și când m-am prezentat, m-a întrebat: de ce îl sun? cu o voce atât de încărcată de speranță, încât mi-a venit să mă bag sub birou. Ultimele zile trecuseră repede pentru mine și Joe, dar pentru Weston era evident că se scurgeau cu o lentoare agonizantă.

I-am explicat că progresam, dar că nu putem să-i dăm detalii până când nu coroborăm teoriile cu faptele. A cam bombănit, dar am rămas tare pe poziție. N-aveam de gând să-i spun că fiul lui fusese un șantajist care intrase în conflict cu mafia rusă, dar știam că tot va trebui să îi spun odată și-odată, însă nu era cazul să mă grăbesc până nu aveam certitudinea.

— Am găsit ceva legat de Myrtle Beach, California de Sud. Se pare că Wayne a fost acolo cu puțin timp înainte să moară. Ne întrebam dacă știți să fi avut prieteni sau cunoscuți acolo?

— S-a dus în Carolina de Sud? Mie nu mi-a zis nimic despre asta. Sunteți siguri?

— Avea prieteni sau cunoștințe acolo? am repetat întrebarea cu răbdare. Mă îndoiam că Weston îi povestea tatălui său totul, dar bătrânul păru surprins.

— Păi, da, sigur, răspunse el. Randy Hartwick. Ți-am zis deja de el.

— Da?

— Ai totul în agenda aia nenorocită! se înfurie Weston. De-aia am stat să scriu, ca să aveți informațiile sub nas și să nu mai pierdeți timpul sunându-mă pentru orice întrebare vă trece prin cap!

Am luat agenda și m-am uitat rapid peste pagini. Era un Randy Hartwick, la categoria „prieteni”. Fusese camaradul lui Wayne la marină, dar în agendă scria că locuiește în Florida.

— Văd aici numele, am răspuns, dar ați scris că locuiește în Florida.

— E Myrtle Beach, continuă Weston enervat, poate mai degrabă de faptul că greșise decât de mine. Toate stațiunile alea de doi bani sună la fel pentru mine.

— Nu e de mirare. Ați mai auzit ceva de domnul Hartwick în ultimul timp?

— Nu. L-am sunat și i-am lăsat un mesaj în legătură cu înmormântarea, pentru că… ei bine, mi se părea că nu se cuvine să-l bag pe Wayne în

pământ fără să fie și Randy de față. Nu mi-a răspuns. Spuse asta cu grijă, parcă străduindu-se să elimine orice urmă de resentiment din voce, însă nu reuși.

— Bine. Fiul dumneavoastră și domnul Hartwick au rămas prieteni buni după armată?

— Foarte buni. Wayne mergea cu el în excursii și la pescuit, în fiecare an. Wayne zicea că, în afară de familia lui, desigur, singurul om în care avea încredere oarbă era Randy Hartwick. A zis că și-ar încredința viața în mâinile lui fără să ezite. Așa e în luptă, știi. Se dezvoltă genul ăsta de loialitate.

— Da, domnule, am răspuns, sperând să scap de discursul despre loialitate. Ar fi trebuit să rămână în armată. Ar fi fost perfect ca general. În agendă ați menționat că domnul Hartwick lucrează pentru un hotel, într-o stațiune. Știți cu ce anume se ocupă?

— Avea contractul de pază și protecție pentru unul dintre hotelurile mari. Știi, instala camere de supraveghere, alarme, asigura agenți de pază, tot tacâmul. Era una dintre stațiunile alea de șmecheri.

— Vă amintiți numele?

— Rahat. Mormăi ceva, apoi tăcu, încercând să-și aducă aminte. Golden Palms? Nu, nu asta. Nu Palms. La dracu'. Cum naiba îi zicea? Golden Beaches, Golden Palms, ceva de genul ăsta.

— O să verific, să văd dacă găsesc ceva care seamănă.

— Bine.

— Asta e tot ce voiam să știu, domnule. Acum voi încerca să dau de domnul Hartwick. Păstrăm legătura.

— Sper, răspunse el încet. Sper.

Am pus receptorul în furcă și l-am privit pe Joe.

— Am găsit persoana din Myrtle Beach.

— Cine este?

— Randy Hartwick. A fost în același batalion cu Wayne Weston, în Force Recon. Se pare că au fost împreună de când au început ca recruți, până au trecut de faza de instrucție pentru Recon, și apoi au nimerit în aceeași unitate. Cel puțin asta scrie în agendă. La telefon, John Weston mi-a spus că Hartwick este singurul om în care fiul său avea încredere. A zis că Weston și-ar fi încredințat viața în mâinile lui fără să ezite.

— Și Weston l-a vizitat pe Hartwick chiar înainte să moară, comentă Joe.

— Posibil. Nu știm sigur asta, dar se pare că da. John Weston spunea că Hartwick răspundea de pază și protecție la un hotel, într-o stațiune din Myrtle Beach. N-a mai auzit nimic de el, deși l-a sunat ca să-i spună ce s-a întâmplat și să-l anunțe de înmormântare.

— Crezi că tipul din Oldsmobile este Hartwick?

— Ar putea fi.

— Și ce caută aici, pretinzând că e polițist?

— După John Weston, exista o loialitate deplină între Hartwick și fiul lui. Poate că Hartwick a venit încoace să afle cine i-a omorât camaradul sau ce s-a întâmplat cu soția și fiica acestuia.

— Vine încoace să investigheze toate astea, dar nu se deranjează să îl contacteze pe Weston și nu apare la înmormântare?

Am închis agenda și am aruncat-o pe birou.

— Și mie mi se pare ciudat.

— Caută hotelul, spuse Joe. Vreau să ne mișcăm repede. Dacă el este cel care i-a chestionat pe vecinii lui Weston și care îi urmărea pe ruși, s-ar putea să dețină informații prețioase.

M-am întors la calculator și am încercat câteva variante simple de căutare pentru „Myrtle Beach”, „hotel” și „Golden”. A durat mai puțin de cinci minute să aflu răspunsul. Stațiunea Golden Breakers din Myrtle Beach se lăuda cu apartamente luxoase, de cinci stele, un restaurant pe acoperiș, piscine, sală de sport, saună, chiar și un minirâu pentru copii. Am găsit numărul de telefon și am sunat.

— Bună, am zis când am auzit vocea prietenoasă a unei recepționere. Voiam să vă trimit un fax, dar am pierdut numărul. Puteți să mi-l spuneți?

Recepționera mi-l dictă imediat, iar eu l-am comparat cu cel de la Sortigan. Era același număr. I-am mulțumit femeii, am închis și m-am întors spre Joe.

— Golden Breakers, am spus. Sortigan i-a trimis lui Weston informațiile la numărul de-acolo. Sunt sigur că vom descoperi că tot acolo lucrează și Rick Hartwick.

— Mai sună o dată și cere cu Rick, zise Joe.

M-am conformat.

— Îmi pare rău, domnul Hartwick este plecat din oraș, m-a informat recepționera după ce m-a rugat să aștept puțin.

— Plecat din oraș? repetai eu. Joe mă privi încântat. Știți cumva unde a plecat sau când se întoarce?

— Din păcate, nu.

— La naiba, am spus, prefăcându-mă dezamăgit. Trebuie neapărat să vorbesc astăzi cu el. A murit un prieten care-i era foarte apropiat și știu sigur că ar vrea să fie anunțat cât mai repede. Există vreun mod în care aș putea lua legătura cu el?

— Vai, este îngrozitor, spuse ea pe un ton atât de sincer încât mi-a părut și mie rău. Domnul Hartwick are un telefon mobil. Nu știu numărul, dar dacă îmi dați zece minute cred că pot să îl aflu.

— Ar fi minunat. I-am indicat numărul nostru și a promis să mă sune.

Am închis și m-am întors spre Joe, gata să-i povestesc ce vorbisem, când am auzit o bătaie în ușă. Ne-am uitat într-acolo, așteptându-ne să apară iar Swanders și Kraus sau, poate, Cody.

— Intră, spuse Joe.

Nu era nici Swanders, nici Kraus sau Cody, ci un bărbat pe care Joe, spre deosebire de mine, părea să-l cunoască.

— Ce vă aduce aici, domnule Kinkaid? întrebă Joe, ridicându-se și întinzându-i mâna. Acesta este partenerul meu, Lincoln Perry. Lincoln, domnul este Aaron Kinkaid. A lucrat cu Wayne Weston.

Am dat mâna cu vizitatorul, un bărbat înalt, slab, cu părul roșcat. Cei câțiva pistrui de pe nas subliniau contrastul dintre părul roșcat și ochii verzi. Avea mâini enorme, care ar fi putut cuprinde o minge de baschet așa cum majoritatea oamenilor țin una de fotbal. Felul în care arăta îmi sugera un puști fermier, deși avea în jur de patruzeci de ani.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse el. Vorbea ușor tărăgănat, ceea ce întărea imaginea de fermier. Se așeză și tăcu o clipă privind în podea.

— Mă tem că n-o să vă placă ce urmează să vă spun, domnule Pritchard, zise el. Vedeți, nu v-am spus tot adevărul atunci când ați venit la Sandusky să discutați cu mine. Aș vrea să o fac acum. Asta dacă doriți să lucrați cu mine.

— Să lucrăm împreună? întrebă Joe.

Kinkaid dădu din cap.

— Da, domnule. Să lucrați cu mine la cazul Weston. Cred că aș putea fi de ajutor și vreau să vă ajut.

— De ce? am întrebat, și el ridică privirile pentru prima oară. De ce, după ce îl minți pe Joe, te răzgândești brusc și vrei să ajuți la elucidarea cazului?

Mă privi în ochi o clipă, apoi se concentră din nou asupra pantofilor.

— Pentru că sunt îndrăgostit de soția lui Wayne Weston.

10.

Am rămas o vreme tăcuți, apoi Aaron Kinkaid ne spuse povestea lui. Îl mințise pe Joe doar când îi explicase motivele pentru care se despărțise de Wayne Weston. Îi spusese că Weston era un om necomunicativ și că hotărâse să pună capăt parteneriatului cu el din motive necunoscute. În realitate, Weston avusese un motiv foarte întemeiat – Kinkaid o abordase pe Julie Weston, declarându-și sentimentele care se dezvoltaseră în luni de zile.

— Știam că și ea ținea la mine, spuse el. A recunoscut asta. Dar trebuia să se gândească la copil. Mi-a cerut să uit totul. Câteva săptămâni, nu s-a întâmplat nimic. Apoi s-a simțit vinovată și i-a mărturisit totul lui Wayne.

M-am uitat la Joe, care îl privea pe Kinkaid cu un dispreț evident, parcă scârbit de un bărbat care se dă la soția partenerului său. Ruth, soția lui Joe, murise în urmă cu câțiva ani și aveam impresia că acum căsătoria i se părea cu adevărat sacră.

— Atunci mi-am dat seama că nu am nicio șansă, continuă Kinkaid. Nu am fi reușit niciodată să mai lucrăm împreună. Wayne nu mai avea încredere în mine, am înțeles asta și nu l-am condamnat. Dacă nu poți avea încredere în partenerul tău, trebuie să faci ceva. Așa că ne-am despărțit. Își trecu mâna uriașă, osoasă, prin păr. Trebuie să înțelegeți că încă țin la Julie. Văd cum mă priviți și știu la ce vă gândiți – că sunt un nemernic de primă clasă, un tip care o dorește pe soția partenerului său doar pentru că nu poate ajunge la ea sau pentru simplul fapt că e o femeie frumoasă. Dar nu e numai asta. Julie este o femeie extraordinară.

Mă privi ca și cum eu aș fi putut înțelege ceea ce Joe nu reușea.

— E unică. Da, e superbă, dar după câteva luni nu mă mai impresiona frumusețea, ci inteligența și bunătatea ei. Scutură din cap. Parcă te citește, te înțelege mai bine decât te înțelegi tu însuți. Am încercat să nu mă mai gândesc la ea, să păstrez distanța, dar nu a mers. Nimic nu mă poate ajuta. Știu că vă uitați la mine și nu vedeți decât o jigodie care a încercat să fure nevasta partenerului său, dar vă rog să mă credeți că o iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni vreodată.

Am rămas tăcuți. Uneori, suntem buni la asta. Dacă ceva ne iese mai bine decât replicile în echipă, aceea este tăcerea în echipă.

— Ascultați, zise Kinkaid în cele din urmă, am auzit că Wayne a murit, iar Julie și Betsy au dispărut și n-am vrut să am niciun amestec. N-am vrut nici măcar să mă gândesc la asta, pentru că știam că făcând acest lucru voi deplânge mai puțin moartea partenerului meu și dorința de a o revedea pe soția lui va renaște. Acum nu-mi mai fac griji din cauza asta. Trebuie să aflu unde sunt Julie și fetița. E singurul lucru care mă interesează. Dacă aș putea afla ce s-a întâmplat cu ele, aș pleca fără să mai privesc în urmă. Dar trebuie să știu. *Trebuie* să știu.

Joe își drese vocea.

— Impresionant, Kinkaid. Îți respect dorința de a ajuta, dar mă tem că noi nu lucrăm așa. Nu facem gașcă cu nimeni, clar? Dacă tot vrei să ajuți, îți dau numărul de telefon al detectivilor care se ocupă de caz. Poate că ei vor aprecia oferta ta mai mult decât noi.

— Înțeleg de ce reacționați așa, spuse Kinkaid, frângându-și mâinile, dar vreau să vă reamintesc că nu sunt un novice. Știu ce fac. De fapt, am mai multă experiență ca detectiv particular decât oricare dintre voi. Da, ați fost polițiști, dar situația se schimbă când nu mai porți insigna. Este o altă lume, iar eu știu cum să mă mișc în ea, știu cum să mă descurc rapid.

— Orbecăim foarte bine și singuri, mulțumesc, am replicat eu.

Joe dădu din cap.

— Trebuie să-l țin de mână de multe ori, dar până acum ne-am descurcat. Cred că vom reuși și de acum încolo.

Kinkaid se ridică.

— Bine, spuse el, n-o să mă rog de voi. Dar faceți o greșeală. Îl cunosc pe Wayne Weston mai bine ca oricine. Îi știu povestea vieții, modul de gândire, obiceiurile. Și o să aflu ce dracu' s-a întâmplat în casa aia. Puteți conta pe asta, domnilor.

Sună telefonul. Întâi, l-am ignorat, gândindu-mă că o să răspundă robotul, dar apoi mi-am amintit de recepționera de la Golden Breakers, care promisese să revină cu un telefon, așa că am răspuns.

— Alo?

— Bună ziua, sunt Rebecca, de la Golden Breakers.

Myrtle Beach, mă anunță vocea voioasă a unei tinere. Am vorbit mai devreme cu dumneavoastră despre Randy Hartwick?

— Da.

— Am găsit numărul de mobil al domnului Hartwick. Fata îmi dictă numărul; Kinkaid stătea lângă ușă, cu mâna pe clanță. I-am mulțumit

recepționerei și am închis, dorindu-mi să nu fi vorbit atât de tare. Speram ca Kinkaid să nu o fi auzit pronunțând numele lui Hartwick. Ghinion.

— Randy Hartwick, da? spuse el.

L-am privit pe Joe, dar el dădu din umeri, lăsându-mă pe mine să răspund.

— Ce știi despre el? am întrebat.

— Randy Hartwick este poate cel mai periculos om pe care l-am întâlnit vreodată. Ezită, plimbându-și privirea de la Joe la mine. Ar fi bine să aveți grijă. Păcat că nu faceți gașcă, îl înțepă el pe Joe. Dacă vă legați de Hartwick, veți avea nevoie de tot ajutorul pe care îl puteți obține.

Deschise ușa și făcu un pas afară, apoi se opri, pentru a ne mai da o șansă. Joe se uită la mine și apoi oftă.

— Mișcă-ți fundul înapoi și stai jos, spuse el.

Kinkaid rânji, închise ușa și își reluă locul pe scaun.

— În regulă, spuse el. Acum să trecem la treabă.

Kinkaid îl cunoștea pe Hartwick încă de când începuse să lucreze cu Wayne. Hartwick îl vizita uneori, iar Wayne le făcuse cunoștință.

— E un vechi camarad al lui Wayne, spuse Kinkaid. Au rămas prieteni și după ce el a plecat din marină, deși nu a fost o idee prea bună.

— De ce? am intervenit.

Kinkaid zâmbi.

— Ăștia doi au fost împreună în Force Recon. Cei mai răi dintre cei răi, nu? Ei erau băieții care purtau războaiele secrete. Au făcut tot ce trebuia făcut, dar își țineau gura. Operațiunile sub acoperire erau viața lor, iar Hartwick n-a putut niciodată să uite asta. Îi plăceau pericolele, era mort după adrenalină. Și Weston avea microbul ăsta, dar nu atât de grav. După ce pleca Randy, obișnuia să-mi povestească despre ei și i se luminau ochii. Rămânea o vreme pierdut în lumea lui, dar apoi se uita la fotografia lui Julie și a fetiței și revenea cu picioarele pe pământ.

— Hartwick a plecat din armată la doi ani după Wayne. A încercat să intre în afaceri – pază și securitate – dar s-a plictisit repede.

— Totuși cu asta se ocupă acum, am spus eu, iar Kinkaid îmi zâmbi așa cum zâmbești unuia care spune că banii plătiți pe impozite sunt folosiți așa cum trebuie.

— Este doar de fațadă, explică el. Unde e acum? Asigură paza vreunui club? A unui aeroport privat?

Dădu ușor din cap, pentru a-i confirma că este aproape de adevăr.

— Mda, așa mă gândeam și eu. Este o slujbă care-i permite să se miște. Are timp berechet să își vadă de celelalte afaceri.

— Și anume?

— Trafic de arme, spuse el. Și e al naibii de bun.

Am vrut să-l privesc pe Joe, dar am rămas cu ochii pe Kinkaid, încercând să nu reacționez în niciun fel. Cody spusese că rușii transportau ilegal arme. Acum, Kinkaid susținea că cel mai apropiat prieten al lui Weston se ocupa cu același lucru.

— Cu cine lucrează? întrebă Joe. Sau mai bine zis *pentru* cine?

Kinkaid se încruntă.

— Asta nu știu. Hartwick n-a avut niciodată prea multă încredere în mine, ia Wayne… ce să zic, au trecut ani de zile de când am vorbit cu Wayne despre asta. Nu știu nume, știu doar că erau implicați niște sovietici. Tipi care s-au retras din Spețnaț, echivalentul sovietic al lui Force Recon.

De data asta m-am uitat la Joe. Dintr-o privire, mi-am dat seama la ce se gândea: poate că n-am greșit când l-am întors pe Kinkaid de la ușă.

Kinkaid îmi urmări privirea.

— Ce? Așteptă o clipă răspunsul, apoi reluă: Ce te uiți așa la el?

Joe se foi pe scaun și se sprijini de spătar, încrucișându-și mâinile la ceafă.

— Weston tocmai făcea niște investigații privind mafia rusă din Cleveland, înainte să moară. Am început și noi să-i verificăm, dar ieri, un agent FBI și niște polițiști ne-au vizitat să ne ceară să stăm deoparte.

— V-au dat vreo explicație?

Joe dădu din cap.

— Ei cred că un grup de ruși care lucrează pentru Dainius Belov l-a omorât pe Weston. Aparent, numele lui Weston a apărut pe înregistrarea unei convorbiri telefonice. Nu știu ce avea de-a face cu oamenii ăștia sau cel puțin așa pretind. Oricum, au spus și ei că rușii sunt implicați în traficul de arme.

Kinkaid își întinse picioarele lungi și înclină capul într-o parte.

— N-au zis nimic despre Hartwick?

— Niciun cuvânt.

— Și-atunci de ce vă interesează tipul?

Joe îi povesti despre Oldsmobilul verde și plăcuța de înmatriculare cu număr de Carolina de Sud și îi explică cum am aflat unde lucrează Hartwick. Kinkaid ascultă vizibil interesat.

— Când ați venit la mine, în Sandusky, m-ați întrebat de Jeremiah Hubbard, zise el. Ce amestec are în toate astea?

— Bună întrebare, am intervenit eu. Sperăm să aflăm și răspunsul. I-am relatat discuția noastră cu Hubbard și vizita la Dan Beckley. Dădu încet din cap ascultându-mă, dar nu păru surprins.

— De asta mi-am dat și eu seama, zise el când am terminat. După ce eu și Wayne ne-am despărțit, am mai ținut legătura cu unii dintre cei pentru care lucrasem în trecut. Pe măsură ce trecea timpul, auzeam tot mai des zvonuri că nu mai acceptă clienți și că se ocupă de un caz absolut confidențial, foarte bine plătit, despre care nu suflă o vorbă nimănui. La naiba, doar i-ați văzut casă, știți că făcea o grămadă de bani. Dacă îi întrebați pe cei din branșă, o să auziți o grămadă de bârfe despre el. Toți sunt de părere că nu lucra legal.

— Se pare că îi asigura lui Hubbard material pentru șantaj, am spus. Dar ce legătură are cu Belov? Habar n-avem încă. Iar acum a apărut și fostul lui camarad. Asta adaugă o grămadă de întrebări, dar prea puține din ele au un răspuns.

— Ați spus că Hartwick dă târcoale pe-aici, pretinzând că este polițist? Mă întreb ce urmărește. Dacă Wayne s-a amestecat cu Belov și cu ai lui, pot să fac pariu că Hartwick l-a împins la asta. Dar ce caută Hartwick aici?

— Poate exact același lucru ca și noi, am sugerat eu. Poate că încearcă să afle ce s-a întâmplat cu Weston și cu familia lui.

Kinkaid se strâmbă.

— E posibil. Dar, cu unu' ca Hartwick, tind să cred că e vorba de bani. Și, dacă am dreptate, va face tot ce poate ca să-i obțină.

— Crezi că e destul de prost încât să încerce să îi fenteze pe mafioți?

Kinkaid rânji sumbru.

— Destul de prost? Randy Hartwick ar fi încântat să încerce. E o provocare pe care n-ar refuza-o. Hartwick se crede cel mai dur și mai periculos om din lume. Și, categoric, cel mai deștept.

— Ce crezi că încearcă să facă?

— Nu știu, răspunse Kinkaid. Aveți numărul lui de telefon, nu?

— Da.

— Ce-ar fi să-l întrebăm?

Joe mă privi și ridică din umeri.

— De ce nu? Dacă nu răspunde sau ne închide telefonul, vom vedea atunci ce e de făcut însă dacă e dispus să stea de vorbă, ne-ar putea scuti de

multă bătaie de cap.

— În regulă. Am luat telefonul și am format numărul pe care mi-l dăduse recepționera de la Golden Breakers. Îmi răspunse o voce dură de bărbat:

— Hartwick.

— Domnule Hartwick, am spus, mă numesc Lincoln Perry.

— Da?

— Sunt detectiv particular și lucrez pentru John Weston. Eu și partenerul meu speram să fiți de acord să ne răspundeți la câteva întrebări legate de relația dumneavoastră cu fiul lui John.

Timp de câteva secunde i-am auzit doar respirația.

— Mă tem că nu vă pot fi de folos, spuse el, cu o urmă de precauție în voce.

— Încă folosiți Oldsmobilul verde? am întrebat.

Liniște.

— Sunteți tipii din Taurus, zise el.

— Exact.

— Ziceai că lucrați pentru John? După ce i-am confirmat, adăugă: Bine, atunci putem sta de vorbă.

— Credeți că ați putea să veniți la biroul nostru în după-amiaza asta? Nu e greu de găsit.

— În niciun caz, spuse el. N-am nimic cu voi, dar prefer să ne întâlnim pe teren neutru, până când știu sigur în ce mă bag. Unde sunteți?

I-am explicat.

— În regulă, uite cum facem. O să mă plimb puțin prin jur, să văd dacă găsesc un loc de întâlnire care să-mi convină. Apoi vă sun și veniți să ne întâlnim.

— Foarte bine, am spus, gândindu-mă la ce spusese Kinkaid despre Hartwick, cum că ar fi cel mai periculos om pe care l-a întâlnit vreodată. Riscam să intrăm în capcană, dar măcar eram cât de cât pregătiți. Eram bucuros că hotărâse să vină la Cleveland. Dacă nu ar fi făcut-o, eu și Joe l-am fi abordat cu precauțiile pe care ni le luam de obicei, însă s-ar fi putut să nu fie de-ajuns. I-am dat numărul de la birou și am închis. Joe și Kinkaid mă priveau curioși.

— A fost de acord să ne întâlnim, dar în condițiile stabilite de el. A zis că o să aleagă un loc de întâlnire și o să ne sune.

— La dracu'. Kinkaid se încruntă și apoi dădu din cap în semn de protest. Nu-mi place asta. Miroase a capcană. Deține controlul în tot scenariul ăsta.

M-am întors spre Joe. Ascultase calm avertismentul lui Kinkaid.

— Ei bine, tataie? am întrebat eu.

— Hartwick ăsta pare să aibă o grămadă de răspunsuri, spuse Joe. Dacă numai așa e de acord să discute cu noi, atunci ne vom conforma. El e singur, noi suntem trei. Ar trebui să fim în siguranță.

— Te gândești să ne despărțim și unul dintre noi să păstreze distanța pentru orice eventualitate?

— Nu mă aștept să se întâmple nimic rău, răspunse Joe, dar ideea nu e rea. Indiferent de situație, nu cred că ar trebui să fii cu noi la întâlnire.

— Ce? De ce? Kinkaid se aplecă și lovi cu pumnul în masă. Asta-i o prostie, Pritchard. Vrei ajutorul meu sau nu? Îl cunosc pe tipul ăsta mai bine decât voi. Trebuie să fiu acolo când îi puneți întrebările.

— Nu, nu trebuie, zise Joe. Știu că ai mai multă experiență în ce-l privește, dar asta nu este neapărat și util. Dacă te vede, ar putea fi mai precaut decât ar fi față de mine și de Lincoln. Probabil, presupune că știi câte ceva despre el, iar asta poate fi în detrimentul nostru. Deocamdată, ești asul nostru din mânecă. Încă nu-i momentul să te aruncăm pe masă.

Kinkaid își strânse buzele și expiră furios, ca un copil care încearcă să fluiere, dar nu poate.

— Joe are dreptate, am intervenit. În momentul de față, Hartwick nu știe nimic. Și, chiar dacă nu e mare lucru, avem câteva informații date de tine. Cu cât este mai liniștit, considerând că el controlează situația, cu atât mai multe șanse avem să ne dăm seama ce urmărește.

Aproape credeam ce-i spuneam. Într-un fel, nu mințeam, dar nu acesta era motivul real pentru care doream să-l țin pe Kinkaid la distanță. Până acum fusese sincer cu noi, trebuia să admit asta, dar nu eram obișnuiți să lucrăm cu el. Intervievasem sute de oameni împreună cu Joe, știam cum să lucrăm în echipă și nu voiam ca prezența lui Kinkaid să tulbure acest echilibru. În plus, habar n-aveam cum ar reacționa la greu sau la neprevăzut. Dacă Hartwick avea de gând să ne atragă într-o capcană, Kinkaid ar fi putut deveni o povară.

— Vă deranjează dacă fumez? întrebă Kinkaid după vreo zece minute, rupând tăcerea care se instalase în așteptarea telefonului lui Hartwick.

— Aș prefera să nu o faci, răspunse Joe. Nu suport duhoarea de fum stătut și e prea frig ca să deschidem geamurile.

— Nicio problemă. O să ies câteva minute.

După ce plecă, mă întorsei spre Joe, bucuros că am ocazia să vorbesc cu el în lipsa lui Kinkaid.

— Ce crezi despre el?

— Kinkaid? Joe ridică din umeri. M-a mințit o dată și s-a dat la soția partenerului său, ceea ce înseamnă că e un nemernic, corect? Totuși vrea sincer să ne ajute și, indiferent de ce credem despre el, deja s-a dovedit util în privința lui Hartwick. Propun să-l lăsăm să încerce. Cazul este foarte dificil și nu strică o mână de ajutor.

— Asta zic și eu. Dacă ne poate ajuta, nu-mi pasă cu cine vrea să se culce. În cazul că o găsim pe Julie Weston, n-are decât să și-o păstreze.

— Tot mai crezi că sunt în viață?

— Trebuie să cred asta. Cealaltă opțiune este prea deprimantă.

11.

După ce se despărțise de Wayne Weston, Aaron Kinkaid se mutase la Sandusky pentru a lucra ca detectiv principal la o companie. După câțiva ani devenise acționar, iar acum conducea singur toată afacerea, deoarece partenerul îi lăsase lui puterea de decizie. Ne-a povestit toate astea în timp ce așteptam cu nerăbdare să ne sune Hartwick.

— Cum ai ajuns să lucrezi în branșă? întrebă Joe. Ai fost polițist?

— Nu, niciodată. Kinkaid rânji. Știu cât de patetic sună, dar mi-a plăcut imaginea detectivului în filme. Știți, Bogart, în rolul lui Sam Spade sau Philip Marlowe, ori Nicholson în *Chinatown.* Visam la asta. Eram la colegiu, studiam marketingul și anticipam că îmi voi petrece toată viața făcând reclamă la dizolvant de vopsea sau altă tâmpenie de genul ăsta. Noaptea urmăream filmele alea vechi la televizor și mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea să am o astfel de slujbă. Mă atrăgea senzația de permanentă schimbare, ideea că oricând ar putea intra în birou un client misterios, care să mă atragă în cine știe ce aventură…

Lăsă fraza neterminată, pierdut în amintiri. Apoi își scutură capul, revenind la realitate.

— Ciudat, zise el, am intrat în branșă din dorința de aventură, iar acum conduc o companie de securitate și mă ocup mai mult de tehnici de promovare și de cifre decât de investigații. În cele din urmă, am ajuns să fac exact ceea ce am încercat să evit.

— Uneori, așa se întâmplă. Joe mă privi înțelegător. După ce am fost obligat să plec din poliție, am încercat să rup orice legătură cu viața de până atunci. Am rupt relațiile cu foștii mei colegi, am cumpărat sala de fitness și am intrat în afaceri ca mic întreprinzător. Au trecut luni de zile până să apară Amy și să mă convingă să investighez asasinarea unuia dintre clienții care veneau la sala mea, împingându-mă înapoi, spre viața pe care încercasem să o abandonez. La un moment dat, am conștientizat ce greșeală făcusem. Nu puteam fi fericit în lumea afacerilor. Investigațiile erau viața mea, întrebările și găsirea răspunsurilor, necunoscutele și probele. Numai asta mă făcea să mă simt întreg, numai asta îmi dădea un scop în viață. N-aș mai încerca vreodată să renunț.

— Îmi amintesc de Bogart în rolul lui Spade, spuse Joe, întrerupându-mi șirul gândurilor. Eram puști când l-am văzut, și sunt mult mai în vârstă decât voi doi. Un film foarte bun. Cine a scris cartea?

— Dashiell Hammett, am răspuns eu și Kinkaid în același timp, și am izbucnit cu toții în râs.

— Oare ce-a avut povestea asta de a prins atât de mult la public? m-am întrebat eu cu voce tare. Adică, știu, a fost un film bine făcut, iar Bogart, un actor fenomenal, dar ce ziceți de poveste în sine? Cum de a rezistat atât? Încă se reeditează, după șaptezeci de ani.

— Finalul e totul, zise Kinkaid. Ideea că devotamentul lui Spade față de partenerul său înseamnă pentru el mai mult decât banii sau dragostea. Nici măcar nu-și aprecia foarte mult partenerul – chiar se culcase cu nevastă-sa – dar avea totuși acel tip de loialitate…

S-a oprit brusc, dându-și seama ce spune. Ne-am ferit privirile și, pentru prima dată de când intrase în birou, Kinkaid păru nesigur. Știam de ce – nu voia să se implice în rezolvarea cazului din devotament pentru partenerul său. O făcea pentru că încă o iubea pe nevasta acestuia. Pentru el, dispariția lui Weston era o șansă.

— Deci, continuă el stângaci… În clipa aceea sună telefonul, scutindu-l de alte comentarii, răspunse Joe:

— Pritchard și Perry. Da, sunt Joe Pritchard. Ați vorbit mai devreme cu Lincoln, partenerul meu. Preferați să îi ascultați din nou vocea suavă sau vreți să discutați cu mine? Aha. Bine.

Spre deosebire de recepționera de la Golden Breakers, interlocutorul lui Joe vorbea încet, așa că nu auzeam decât ce spune Joe, însă nu mă îndoiam că era Hartwick. Am așteptat. Joe mai spuse câteva cuvinte înainte de a închide, dar n-am reușit să ne dăm seama despre ce e vorba.

— O să se întâlnească cu noi, zise el. Dar știu că și-a ales locul!

— Unde? am întrebat.

— Pe bulevard. Știi șirul de mese de picnic din spatele restaurantului chinezesc?

M-am gândit o clipă, apoi am dat din cap.

— Da, pot să vizualizez locul.

— Acolo vrea să ne întâlnim. Pare o alegere ciudată.

— Mie mi se pare logic.

— De ce?

— Gândește-te, Joe. Dacă stai la una dintre mesele alea vezi clar tot ce se petrece în fața ta, iar gardul cimitirului îți protejează spatele. Restaurantul chinezesc este înconjurat de trei parcări. Dacă își lasă mașina acolo, la nevoie poate ieși repede, poate face la dreapta pe străduța laterală spre Chatfield, ca să ajungă la autostradă.

— M-am gândit și eu la asta, zise el. E o alegere bună pentru cineva care se așteaptă la o capcană, dar credeam că noi ne temem de asta.

Avea dreptate. Mă gândisem instinctiv la locul respectiv din perspectiva unei persoane care încearcă să evite un pericol. Dacă intenționa însă să-l stârnească, atunci locul nu era deloc potrivit, din cauza spațiului deschis și a vizibilității excelente.

— Ei bine, n-ar trebui să fim atât de dezamăgiți de alegerea lui. Înseamnă că nu intenționează să ne omoare.

— Încă, interveni Kinkaid.

Joe se strâmbă.

— Ești întruchiparea optimismului, nu?

Kinkaid se încruntă.

— În general, da. Însă, v-am mai spus asta, îl cunosc pe Hartwick mai bine decât voi. Dacă e implicat în ceva necurat, și se pare că este, va încerca să elimine orice amenințare. După mine, exact asta o să reprezentați voi pentru el.

— A fost ideea ta să-l sunăm.

— Știu. Dar nu eu am cerut să mă excludeți de la întâlnire. Și n-am de gând să vă las să bântuiți pe-acolo singuri.

— Am mai discutat asta, începu Joe, însă Kinkaid îl întrerupse:

— Înțeleg că nu vreți să mă vadă și, chiar dacă nu-mi place asta, trebuie să accept. Vreau doar să spun că aveți nevoie de ajutor. Există vreun loc unde aș putea sta ca să vă observ de la distanță?

— Nicăieri în apropiere, răspunse Joe. De aceea este o alegere bună pentru el. Dacă stai prin preajmă, o să te vadă.

— Se întunecă.

— Fii serios, Kinkaid. Tipul a participat la operațiuni speciale. Pentru asta a fost instruit. Cred că ai putea să stai pe partea cealaltă a străzii, dar este riscant.

— Cimitirul! am intervenit eu. Putem să-l plasăm acolo. Ar putea ocupa o poziție chiar în spatele nostru.

— Dar gardul este înalt, obiectă Joe. N-o să vadă nimic.

— Este din plasă, așa că asta n-ar fi o problemă, însă nu vreau să stea aproape de el și nici pe capul nostru, ci undeva de unde poate observa orice eventuală amenințare în ce ne privește, corect?

— Corect.

— Bun. Cimitirul este plasat pe o pantă destul de lină, dar dacă ajunge în vârf poate să ne vadă clar, pe noi și restul parcării.

Kinkaid se uita când la mine când la Joe, în timp ce urmărea discuția. Joe se mai gândi puțin, după care dădu din cap aprobator.

— În vârful dealului este cel mai bine. O să fie destul de departe, dar va putea să vadă totul foarte bine, iar ăsta-i cel mai important lucru. Îi va fi mai ușor să ajungă acolo neobservat decât vizavi sau în parcare.

— Bine că Hartwick nu e din oraș, am spus. Va trebui să se descurce din mers, în vreme ce noi cunoaștem terenul.

— Exact. Joe se uită la ceas. Ar fi cazul să ne mișcăm. A zis că e prin preajmă și că ne așteaptă. Îl privi pe Kinkaid: ai armă și telefon mobil?

— Da.

— Bine. Dacă vezi ceva suspect, apelează numărul meu, lasă-l să sune o dată, apoi închide. La semnalul tău, o vom șterge. Dacă situația devine periculoasă, cheamă poliția.

Joe îi dictă lui Kinkaid numărul lui de mobil și îi explică cum să intre în cimitir. Am deschis sertarul biroului și am scos pistolul meu, un Glock. L-am verificat, pentru a fi sigur că pot să trag imediat. Mi-am prins hamul și am introdus pistolul în toc. Inima a început să-mi bată mai repede și simțurile îmi deveniră mai ascuțite. Eram gata de luptă.

Kinkaid plecă. Eu și Joe am mai stat câteva minute, pentru a-i da timp să ajungă în cimitir. Joe își verifică pistolul Smith & Wesson, îl puse în toc și lăsă catarama deschisă.

— Cum te simți? întrebă el.

— Cât se poate de bine. Tu?

Era calm, dar îl simțeam tensionat.

— Nu știu, LP. Ceva nu e-n regulă cu tipul ăsta.

— Kinkaid e de vină. A insistat că Hartwick e periculos și a reușit să te influențeze.

— Probabil. Se ridică și își puse geaca, lăsând fermoarul pe jumătate deschis, ca să poată ajunge ușor la armă. Să-i dăm bătaie.

Am luat mașina lui Joe. Restaurantul chinezesc se afla la aproximativ un kilometru distanță de birou. Uneori, cumpăram de-acolo mâncare pentru

acasă. Nu găteau rău, doar că exagerau cu usturoiul, însă supa wonton era minunată.

Traficul era încă aglomerat. Joe conducea, iar eu mă uitam cu atenție în jur, exact cum mai făcusem de mii de ori, doar că acum nu mai aveam insigne și niciun dispecer să ne trimită unde era nevoie de noi.

Joe trase în parcarea restaurantului și opri mașina. În colț, lângă gardul cimitirului, era un Dumpster. În dreapta parcarea se prelungea, spațiul aparținând unei farmacii. În stânga era o reprezentanță Ford, puternic iluminată, plină cu mașini strălucitoare. Lângă parcarea restaurantului chinezesc erau cinci mese de picnic rotunde, acum libere. La una dintre ele se așezase un bărbat. Stătea cu spatele la parcarea farmaciei, nu la cimitir, așa cum ne așteptasem. Oldsmobilul verde era parcat în fața mesei, cu botul spre reprezentanța Ford.

— El este, am zis. Stă cu spatele la parcare. Se pare că are mai multă încredere în noi decât am crezut.

Joe scutură din cap.

— Nici vorbă. E mai deștept decât am crezut. A parcat mașina astfel încât să poată privi drept înainte și, în același timp, să supravegheze parcarea uitându-se în oglinzile retrovizoare. Consideră că cimitirul este mai periculos decât parcarea, fiind un spațiu deschis și neluminat, așa că vrea să îl poată supraveghea mai atent.

Am coborât din mașină și ne-am îndreptat spre masa lui. Hartwick întorsese puțin capul, așteptând să ne apropiem. Ținea mâinile sub masă. Mi-am dus mâna dreaptă la șold. Nu-mi plăcea deloc că nu îi pot vedea mâinile.

Am ajuns la masă fără probleme și am respirat ușurat. Hartwick ne făcu semn din cap să luăm loc. Era un tip bine făcut, de înălțime medie, ras în cap și bronzat de soarele din California de Sud. Mușchii reliefați ai gâtului demonstrau că este în formă. Era ca mulți alți tipi din marină pe care îi cunoscusem, nici masiv, nici impunător, dar cu o musculatură bine dezvoltată.

— Perry și Pritchard, spuse el cu un zâmbet de circumstanță. Luați loc, domnilor. Perry, pot să te rog ceva?

— Ce anume?

— Lasă arma aia în pace.

Am luat mâna de la șold și, după ce m-am așezat, mi-am pus palmele pe masă. M-am convins că Hartwick era bun. Îmi citise cu ușurință mișcările,

chiar dacă nu fuseseră evidente.

— Mă bucur să vă cunosc, băieți, spuse el. În cazul în care te întrebi de unde știam că tu ești Perry, nu a fost greu să ghicesc. Pritchard mi s-a părut mai în vârstă când am vorbit la telefon.

— E destul de bătrâior, am răspuns.

— Îhâm. V-ați mișcat bine, ați dat de mine imediat. Trebuie să recunosc că nu mă așteptam. Ieri, când ați trecut pe lângă mine a doua oară, știam că m-ați observat, dar am crezut că o să dureze câteva zile până să mă identificați, fiindcă am folosit plăcuța de înmatriculare furată.

— Nu e rău, interveni Joe. Doar că noi suntem al naibii de deștepți. Acum, ce-ar fi să ne spui ce cauți aici?

— Îi supraveghez pe ruși, răspunse Hartwick. La fel ca voi, numai că eu nu am simțit nevoia să le vorbesc personal. Dădu din cap spre mine. Care-a fost treaba?

— Mi-am ales prost momentul.

Își îndreptă privirile spre cimitir, scrutând întunericul, ca și cum ar fi auzit sau ar fi văzut ceva ce nu-i plăcea. Nu se auzea nimic, dar știam că Kinkaid este sus pe deal. Hartwick rămase câteva secunde cu ochii ațintiți asupra umbrelor, apoi se săltă puțin în scaun și se întoarse spre noi.

— Deci, lucrați pentru John?

— Corect. Joe se aplecă spre el. Tot ce vrem este să-i oferim niște răspunsuri, Hartwick. Puțin ne pasă ce faci tu aici, vrem doar răspunsurile astea.

Ceva păru să sclipească lângă umărul lui Hartwick. M-am uitat cu atenție, dar dispăruse. Purta o bluză neagră, iar mâna dreaptă îi era ascunsă în întuneric. Mi-am concentrat atenția asupra punctului în care văzusem lumina, întrebându-mă dacă nu cumva are un pistol sau un cuțit ascuns sub braț, care reflectase o clipă lumina ce venea din stradă.

— Vreți răspunsuri, repetă Hartwick, zâmbind. Ei bine, atunci poate facem schimb, Pritchard. Cred că am reușit. Am venit aici să reglez niște conturi și n-am de gând să vă las pe voi sau pe oricine altcineva să îmi stea în cale.

Luminița apăru din nou și de data asta am văzut-o clar. Nu era o reflectare a luminii, ci un punctuleț roșu, cum sunt cele produse de un laser sau de…

— Jos, am urlat, sărind de pe scaun și scoțând arma.

Punctul roșu dispăru la fel de repede cum apăruse, dar se auzi un zgomot înfundat, ca o lovitură de pumn în stomac, și în pieptul lui Randy Hartwick apăru o gaură întunecată. Noi ne-am aruncat la pământ, iar Hartwick s-a prăvălit pe masă, și de acolo pe jos. Sângele curgea din rana aflată în dreptul inimii.

M-am rostogolit într-o parte, sub bancă, în timp ce îmi scoteam arma. Știam că Joe se afla undeva în stânga mea, nu era nevoie să-l văd. Hartwick zăcea în fața mea, cu gura pe jumătate deschisă și ochii goi. Am rămas la pământ câteva secunde, așteptând o altă împușcătură. În spatele meu, Joe urla la telefon, indicându-i dispecerului de la poliție locul în care ne aflam. M-am rostogolit spre dreapta, m-am ghemuit, am tras siguranța pistolului și mi-am ridicat capul deasupra mesei.

Parcarea din dreapta noastră era pustie, iar în stânga, reprezentanța Ford, puternic iluminată, părea sigură. Nu se vedea nimeni printre șirurile de mașini. Asasinul folosise un amortizor și se pare că nimeni nu observase incidentul. M-am ridicat în genunchi și m-am uitat din nou la Hartwick. N-avea sens să mai pierdem timpul cu el. Murise înainte să atingă pământul.

Văzusem luminița roșie a laserului pe umărul lui, înainte să-i țintească pieptul. Asta însemna că se trăsese ori din cimitir, ori, mai plauzibil, de undeva din apropierea reprezentanței Ford. Am luat-o la goană spre șirurile de mașini parcate.

— Lincoln, unde naiba te duci? urlă Joe în urma mea. L-am ignorat și am continuat să alerg, cu arma în mână. Am dat repede turul parcării, dar nu am văzut pe nimeni. Totuși, exista cale liberă de acces, atât spre bulevard, cât și spre o stradă laterală. Dacă fusese într-o mașină, avusese timp să dispară cu mult înainte ca eu să mă ridic. M-am întors la masă.

— E mort, spuse Joe, care îngenunchease lângă cadavrul lui Hartwick.

— Zău?

— Probabil, a fost împușcat de undeva din parcare.

— Am verificat. Nu e nimeni. Putea trage din cimitir. Nu avea un unghi bun, dar o putea face.

Joe ridică privirea spre mine.

— Unde dracu’ e Kinkaid?

Ne-am uitat amândoi spre cimitir și am început să-l strigăm. N-am primit niciun răspuns.

— Nu-i a bună, zise Joe, și am știut că se întreabă dacă Kinkaid o mai fi sau nu în viață. M-am îndreptat spre gard, în timp ce sirenele se auzeau deja

în depărtare. Înainte să ajung lângă gard, Kinkaid apăru din întuneric, palid și confuz.

— Ce se întâmplă? întrebă el, ridicându-se în mâini ca să escaladeze gardul. Făcu câțiva pași spre noi și abia atunci observă cadavrul.

— La dracu'! Ce s-a întâmplat?

— Cineva l-a eliminat pe Hartwick, am răspuns eu. Unde-ai fost? Ai văzut ceva suspect în cimitir?

— Nu. Am ajuns în cimitir în urmă cu un minut. Nu mi-ați zis că sunt încuiate porțile. A trebuit să las mașina afară, să sar gardul și să fug până sus. E ditamai cimitirul.

— Nu era nimeni înăuntru?

— Eu n-am văzut pe nimeni.

Își scoase arma, un Colt Python uriaș și privi nervos în jur.

— De unde s-a tras?

— Ori din cimitir, ori de undeva din apropierea reprezentanței auto. Speram că ai văzut tu pe cineva.

— Nu. Se ghemui și privi rana din pieptul lui Hartwick. Distanța a fost mare. Probabil că s-a tras cu o pușcă.

— Categoric a fost o pușcă, am intervenit eu. Și avea amortizor. Au folosit sistemul cu laser pentru a ținti. Am văzut luminița cu o jumătate de secundă înainte ca Hartwick să fie lovit.

O mașină a poliției cu girofarul pornit și sirena urlând opri în parcare. Girofarul scălda trupul lui Hartwick în lumini colorate. Doi polițiști în uniformă, cu armele pregătite se apropiară și ne strigară să ne îndepărtăm de masă și să ridicăm mâinile. Am procedat în consecință.

— Avem cu toții arme, spuse Joe calm. Luați-le, dar încercați să nu faceți prea mare caz din asta.

Polițistul mai înalt, care avea un nas lung, coroiat ca un cioc și umerii atât de înguști încât îi flutura uniforma pe el, se încruntă la Joe.

— Nu-mi spune! exclamă el. Ăsta e Pritchard?

— Mda, Pritchard e, răspunse partenerul lui, mai scund și mai rotofei.

L-am recunoscut imediat. Se numea Baggerly, însă nu-mi aminteam prenumele. Ne-au luat armele, apoi s-au apropiat de cadavru pentru a-l examina.

— Aha, spuse cel înalt. Împușcat în inimă. Cine e? îl întrebă pe Joe.

— Se numește Randy Hartwick. Va trebui să trimiteți aici pe cineva de la departamentul detectivilor și asta cât se poate de repede.

— Se pare că da. Se uită la noi, apoi îi șopti ceva lui Baggerly, care făcu câțiva pași în spate și vorbi în microfon. După un minut se întoarse.

— Detectivii sunt deja pe drum, zise el. Până când ajung aici, rămâneți pe loc. Trebuie să apară și medicul legist ca să se ocupe de cadavru.

Ne-am conformat. Apăru încă o mașină de poliție, și Baggerly își instrui colegii cerându-le să delimiteze perimetrul crimei și să țină la distanță curioșii care începuseră să se adune, atrași de mașinile poliției. După câteva minute sosiră și detectivii. I-am urmărit cum coborau din mașină și am mormăit nemulțumit. Erau Janet Scott și partenerul ei, Tim Eggers. Eggers era un tip decent, însă Scott era o adevărată scârbă. Nu ne înțelesesem niciodată pe vremea când lucram în poliție și știam că nici pe Joe nu-l are la inimă.

Janet Scott purta blugi, o haină de piele, iar la gât insigna, atârnată de un șnur din nailon. Avea părul blond, tuns scurt, probabil ultima modă. Cred că dăduse cincizeci de dolari pe tunsoarea aia, deși puteam să fac și eu același lucru, cu o mașină de tuns iarba. Scott era o femeie micuță, cochetă și știu că mulți dintre colegii ei o considerau foarte sexy. În ce mă privește, nu reușisem niciodată să trec peste personalitatea ei dură și lipsa evidentă de inteligență. Lucrasem doar de câteva ori împreună, și se dovedise o adevărată pacoste. Avea abilități foarte limitate, ca să mă exprim elegant, dar o încredere în sine nelimitată. O combinație dezastruoasă. Eggers era partenerul ei de câțiva ani și, chiar dacă firea lui blândă îl determina să stea în umbră, toți știau că el era creierul echipei.

— Lincoln Perry și Joe Pritchard, spuse Scott îndreptându-se spre noi. A naibii să fiu. Pe vremuri erați de partea băieților buni. Se uită spre cadavru. Se pare că lucrurile s-au schimbat.

— Din păcate, nu l-am omorât noi, răspunse Joe.

— Asta spun toți criminalii.

Se lăsă pe vine lângă cadavru, așa cum făcusem și eu, și îl studie cu atenție, scuturând din cap și plescăind, ca o mamă dojenitoare. În cele din urmă se ridică și se uită la mine.

— A trecut ceva timp, Perry, nu-i așa?

— Chiar prea mult, am răspuns mimând sinceritatea. Mi-a fost dor de tine, Janet.

— Fac pariu. Oare când te-am văzut ultima dată? Se încruntă și privi spre cer, mimând că încearcă să-și amintească. Aha, exact, chiar înainte să-l iei la bătaie pe unul dintre cei mai apreciați avocați din oraș și să fii dat afară

pentru prostia de care ai dat dovadă. Îmi zâmbi dulce. Cum am putut să uit asta?

— Mi se pare ciudat să uiți atât de ușor unele lucruri, am răspuns. Avocatul respectiv avea o relație cu logodnica mea, eu eram beat când l-am lovit.

— Și ce-ai mai făcut de-atunci, Perry?

— Am lucrat ca maseur în Belgia. Azi m-am întors în State.

Mă privi cu răceală.

— Nu încerca să fii prea simpatic, Perry. Am toată noaptea la dispoziție. Și, mulțumită prietenului tău care zace aici, se pare că va trece ceva timp până să ajungi să dormi.

Îmi întoarse spatele, pentru a se consulta cu Eggers. Sosise și medicul legist. M-am uitat la Hartwick și am înjurat printre dinți. Fusese gata să vorbească. Gata să facem schimb de informații, după cum se exprimase el. Acum nu mai putea vorbi cu nimeni.

12.

A fost nevoie de douăsprezece ore ca să scăpăm de Scott. Ne-a mai ținut la locul faptei un timp, apoi le-a cerut colegilor ei să ne ducă la secție și să o așteptăm acolo pentru interogatoriu. A durat toată noaptea. Scott ne tot presa să-i dăm mai multe detalii despre Hartwick, însă nu prea aveam ce să-i spunem. Kinkaid i-a explicat că l-a cunoscut pe Hartwick doar în calitate de prieten al lui Wayne Weston, însă nu a menționat că s-ar fi ocupat cu traficul de arme. Eu și Joe am recunoscut că l-am cunoscut pe Hartwick în timp ce investigam cazul Weston. Am văzut cum se luminează la față auzind asta și mi-am dat seama că deja visează la titluri uriașe pe prima pagină în ziare și la prestigiul pe care l-ar putea câștiga. Dar știam și că n-o să fie așa. Cei de la FBI făceau regula jocului. Chiar dacă asasinarea lui Hartwick fusese comisă în jurisdicția poliției din Cleveland, vor face tot posibilul să o țină pe Scott la distanță de cazul Weston, indiferent de legătura ce părea evidentă între cele două cazuri.

Un timp, Scott a încercat să se joace cu noi, pretinzând că ne consideră suspecți. Își închipuia că ne poate speria suficient de mult ca să-i dăm amănunte despre Hartwick. Era un plan stupid din moment ce Hartwick fusese doborât de la distanță, cu o pușcă. Ne-au interogat separat, apoi din nou împreună, încercând să ne prindă pe picior greșit. După această sesiune, Kinkaid se duse la toaletă, iar Scott plecă să dea un telefon, lăsându-ne pe mine și pe Joe singuri cu Eggers.

— Hei, Tim, poate că vrei să-l verifici pe Kinkaid, am spus eu.

Tim se încruntă.

— Crezi că el l-a împușcat?

Joe mă privi mirat, ridicând din sprâncene. Am scuturat din cap.

— Nu cred că el l-a împușcat pe Hartwick, dar sunt convins că merită să încerci. Kinkaid ar fi putut să-l împuște de acolo de unde se afla și adevărul este că nu știm prea multe despre el. Inițial l-a mințit pe Joe, după care a apărut la noi în birou, oferindu-se să ne ajute. A fost un gest frumos, dar nu am avut timp să-l verificăm. Este posibil să se fi temut de ce ar fi putut să ne spună Hartwick. Poate îndeajuns de mult încât să-l omoare.

— De ce i-ar păsa de ce ne putea spune Hartwick? întrebă Joe. Tipul ăsta nu mai lucra cu Weston de ani de zile. Ce dracu', doar s-a mutat din oraș de

atâta timp!

— Nu spun că așa stau lucrurile, ci doar că merită să-l examinăm mai atent.

Eggers dădu din cap.

— Sunt sigur că Hartwick a fost omorât de un glonț de pușcă. Kinkaid avea un revolver Colt Python. E o armă mare, de acord, însă nu cred că este cea cu care s-a tras.

— Are un Colt Python, dar asta nu înseamnă că n-a avut nicio altă armă la el.

— Vrei să spui că este posibil să fi folosit pușca în cimitir, ca apoi să o arunce în mașină și să fugă să vă întâlnească? Dădu din umeri. Vom verifica toate mașinile, fii sigur de asta, însă mă îndoiesc că așa s-au petrecut lucrurile. Avea cam mult de alergat ca să traverseze tot cimitirul.

Joe dădu din cap aprobator.

— Nu a făcut-o Kinkaid, zise el. Ar fi fost absolut impresionant să acopere toată distanța aia ca să apară lângă noi imediat după împușcătură; și nici măcar nu gâfâia. În afară de asta, dacă a aruncat pușca în cimitir, polițiștii o vor găsi.

Kinkaid reveni în cameră, negru de furie.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, Pritchard, spuse el. Apoi se întoarse spre mine. Iar tu, Perry, ești un nemernic.

Am simțit cum roșesc.

— Îmi pare rău, Kinkaid. N-am spus că te suspectez de crimă, însă nu știm prea multe despre tine.

Dădu din cap, privindu-mă disprețuitor.

— Cum zici tu, Perry. Se întoarse spre Eggers. Unde este toaleta pentru bărbați? N-am reușit s-o găsesc din prima. Într-un fel a fost bine, deoarece n-am ratat discuția voastră.

În cele din urmă, ne-au lăsat să plecăm pe la cinci dimineața. Eram epuizați cu toții și a trebuit să chemăm un taxi, pentru că polițiștii reținuseră mașina lui Joe și pe cea a lui Kinkaid.

— Aaron, îmi cer scuze, am spus în timp ce așteptam taxiul. N-a fost nimic personal, ci doar reacția unui detectiv cu experiență, care încerca să stabilească cine ar fi putut fi în poziție de tragere.

Dădu din cap fără să mă privească.

— E-n regulă, Perry. Înțeleg. N-am de gând să mint, să pretind că nu-mi pasă, pentru că m-a înfuriat rău ce-am auzit, dar nu vreau ca asta să ne stea

în cale. Vreau să o găsesc pe Julie Weston și pentru asta va trebui să lucrăm împreună.

— Ți-ai rezervat cameră la hotel? întrebă Joe.

— Mda, am rezervat-o înainte să vin la voi. Plănuiam să rămân câteva zile în oraș.

— Atunci du-te și dormi, iar când te trezești, vino la birou s-o luăm de la capăt. Cineva l-a omorât pe Hartwick pentru că nu voia ca el să vorbească cu noi, așa că trebuie să aflăm cine a făcut-o.

— Mâine o să discutăm și cu Cody, am anticipat eu. Fac pariu că o să aibă o grămadă de întrebări când o să afle despre toate astea.

— Cu siguranță, zise Joe.

— Am început să agităm apele. Este evident. Cineva se simte deranjat de investigația noastră.

— Și atunci de ce nu v-ar elimina și pe voi? întrebă Kinkaid. Sau măcar să încerce s-o facă.

Joe dădu din cap.

— Nu știu. Dar propun să nu ne plângem că n-a făcut-o.

Kinkaid se urcă în primul taxi, iar eu și Joe am rămas pe trotuar, așteptându-l pe următorul. Am urmărit stopurile mașinii micșorându-se pe măsură ce mașina se îndepărta. Văzusem destule puncte roșii pe ziua de azi.

Când m-am trezit, în aceeași dimineață, durerea care îmi cuprinsese gâtul și umerii era mai intensă și am gemut la prima mișcare. Spatele meu era ca o coardă de chitară după un solo al lui Jimi Hendrix. Mi-am aruncat ochii spre ceas și am constatat că era aproape unsprezece, ceea ce însemna că dormisem patru ore. Aveam nevoie de un duș lung și fierbinte, dar știam că Joe se afla deja la birou și nu voiam să întârzii. M-am îmbrăcat, m-am spălat pe față cu apă rece, m-am pieptănat și am plecat.

Bineînțeles că Joe era deja la birou și vorbea la telefon. Purta o cămașă impecabilă, cravată, și arăta proaspăt și revigorat de parcă se întorsese la muncă după o săptămână de concediu. Am dat din cap. Era uimitor. Pe când lucram cu el, în secția de narcotice, aflasem cât poate să muncească fără să doarmă. Capacitatea lui de a evita – sau ignora – oboseala fizică era incredibilă.

M-am trântit pe scaun lângă el și am tras cu urechea la convorbire. Părea că stă de vorbă cu un polițist, despre Hartwick. Poate cu Eggers, deoarece Scott era cu siguranță încă în pat după o noapte nedormită. Stilul ei de lucru era la fel de renumit ca și al lui Joe, deși pentru motive total opuse.

Joe închise și îmi zâmbi larg.

— ’Neața, LP. Ai petrecut bine aseară?

M-am uitat urât la el.

— Te urăsc pentru energia asta inepuizabilă.

— Sunt de două ori mai în vârstă decât tine, puștiule. Nu mă lua cu prostii de-astea.

M-am încruntat și am luat o gură din cafeaua pe care o cumpărasem în drum.

— Cu cine vorbeai?

— Eggers.

— Eram sigur. Ce-a avut de zis?

— N-a spus că partenera lui e o idioată, deși am încercat să-l fac să admită asta. Au aflat la ce hotel stătea Hartwick.

— Au găsit ceva în cameră?

— Nu prea. Cel puțin nimic care să indice ce căuta în Cleveland. În schimb, au găsit muniție, încă două pistoale și o grenadă. Se pare că Hartwick pornise la război.

Am ridicat din sprâncene.

— O *grenadă*? Îți bați joc de mine?

— Așa a spus Eggers. Bine că a lăsat-o în cameră, altfel putea să explodeze aseară și să arunce în aer jumătate de stradă, cu tot cu noi. Și, da, va trebui să revenim în după-amiaza asta să mai stăm puțin de vorbă cu Scott și cu Eggers.

— Nu reușesc să-i dea de cap, nu? Dacă ar fi găsit vreo pistă, n-ar mai avea timp de pierdut cu noi.

— Ai dreptate. În ce mă privește, cred că asasinul a fost unul dintre ruși. Tu nu?

Cafeaua se răcise suficient ca s-o pot bea, așa că am luat câteva înghițituri bune înainte de a răspunde.

— Cred că e mai corect să spun că *presupun* că a fost unul dintre ei. Evident, nu pot dovedi, dar pare logic. Știm că unii dintre ei au făcut parte din trupele pentru operațiuni speciale, iar cel care a tras se pricepea la treaba asta. Ca să nu mai vorbim de tehnica folosită.

— Corect. Apropo, Cody trebuie să apară din clipă în clipă. I-am spus să-ți dea timp până la unsprezece. Kinkaid va veni și el curând.

— De când ești *tu* aici?

Se uită la ceas.

— De pe la opt.

— Ai dormit vreun pic, Joe?

— Sunt bine, n-am nimic.

N-am insistat.

— Am o întrebare pentru tine.

— Da?

— După tot haosul de ieri, discuția noastră cu Dan Beckley pare insignifiantă, însă a clarificat câteva aspecte importante despre relația profesională dintre Weston și Hubbard. Ne concentrăm asupra ipotezei ăsteia sau asupra lui Hartwick și a rușilor?

Joe își sprijini bărbia pe mâini. Așa cum stătea cu coatele pe masă, părea că se roagă.

— Nu știu, răspunse el. Cred că ambele sunt importante și mai cred că s-ar putea să aibă legătură. Dar *nu* vreau să afle Cody despre asta.

— Despre Dan Beckley? am întrebat, iar el aprobă dând din cap. De ce nu? Deja i-am spus despre Hubbard.

— Așa este, dar acum știm mai clar cum stăteau lucrurile între Weston și Hubbard și vreau să păstrăm tăcerea o vreme. Hubbard este un tip al naibii de influent, poate cel mai puternic om din orașul acesta și nu am încredere totală în Cody. Ne-a mai servit niște piste false și asta nu-mi place.

— Vrei să spui că este posibil ca Hubbard să-i influențeze pe cei de la FBI? *Acum* cine este prea suspicios, Joseph?

Se auzi o bătaie în ușă, și în cameră intră Aaron Kinkaid.

— 'Neața, spuse el.

Am constatat cu plăcere că arăta chiar mai dărâmat decât mine.

— A fost o noapte lungă, zise el și se așeză epuizat.

— Un tip pe nume Thad Cody va fi aici curând, spuse Joe. Probabil, însoțit de câțiva polițiști. Cody lucrează pentru FBI și conduce investigația în cazul Weston. Este posibil să aibă câteva întrebări pentru tine.

De parcă l-ar fi auzit, ușa se deschise și intră Cody, urmat de Swanders. De data asta Kraus nu-i însoțea.

Bine că mă grăbisem să ajung mai devreme, altfel aș fi fost luat pe sus din pat de un agent FBI nervos.

— Ăsta-i Kinkaid? întrebă Cody, arătând spre oaspetele nostru roșcat.

— Sunt Aaron Kinkaid.

— Bine. Înseamnă că suntem toți aici. Cody își trase un scaun; Swanders rămase în picioare, rezemat de perete. Cody purta costum și avea din nou

servieta la el. La prima noastră întâlnire fusese puțin cam arogant, dar asta nu însemna nimic în comparație cu atitudinea lui de acum – era de-a dreptul furios.

— În regulă, domnilor, spuse el. Să auzim ce aveți de spus. Vă previn că ar fi cazul să-mi spuneți adevărul, cu toate detaliile. Dacă mi-ați compromis investigația, o să am grijă să regretați.

Era un mod minunat de a începe discuția. Joe i-a relatat cum venise Kinkaid la noi la birou cu o zi în urmă, precum și modul în care reușisem să aflăm identitatea lui Randy Hartwick. De data asta, n-a mai omis traficul cu arme. Cody se încruntă, apoi se aplecă în față, concentrat.

— Pentru cine transporta arme?

— Nu știu, răspunse Kinkaid.

— Nici măcar o bănuială? N-ai auzit niciodată un nume? Știi măcar ce fel de arme? Orice!

Kinkaid negă dând din cap.

— Nimic. Nu știu decât ce mi-a spus Wayne Weston. Nu mi-a dat detalii, iar eu nu am pus întrebări.

— Înțeleg. Deci, ce vă aduce aici, domnule Kinkaid?

Kinkaid privi în jos, așa cum făcuse cu o zi în urmă când vorbise cu noi.

— Păi, ăă, Julie Kinkaid, răspunse el. Am fost destul de apropiați, știți? Și, ei bine, aș vrea să fac tot ce pot ca să ajut.

Am discutat mai mult de o oră. Din când în când, mai punea și Swanders câte o întrebare, dar era evident că șeful e Cody. Nimeni nu ne-a spus unde este Kraus sau de ce nu i-a însoțit.

— Trebuie să vă spun, nemernicilor, că într-adevăr vă pricepeți să complicați totul, spuse Cody. Tipul ăsta, Hartwick, putea fi veriga necesară pentru a rezolva cazul. Iar voi? Mă sunați să mă informați? Nu, nici vorbă. În schimb, vă jucați singuri și vă ardeți. Iar între timp, mă ard și eu, pentru că omul cu care trebuia să stau de vorbă este mort. Dădu din cap dezgustat. V-am spus că vreau să colaborăm, dar mi-ați demonstrat că nu vă interesează.

Mă simțeam ca un școlar certat de director – conștient de consecințele faptelor mele, dar în același timp ușor amuzat de tot ce se petrecea. Cody nu intenționase niciodată să colaboreze cu noi. O dovedise când îi pusese pe Kraus și Swanders să ne inducă în eroare cu aiureala aia despre jocurile de noroc. Și, dacă ar fi fost mai deștept, ar fi putut da de Hartwick înaintea noastră. Dacă l-ar fi găsit el primul sunt sigur că nu s-ar fi deranjat să ne

anunțe. Se părea că ancheta lui ajunsese într-un punct mort. Nu voia să lucreze cu noi, dar văzuse că progresasem mai mult decât el, iar asta îl călca pe nervi.

— Am încercat să lucrăm cu tine, obiectă Joe. Ți-am spus să-l verifici pe Hubbard. Ai făcut-o?

— Da, ne ocupăm. Dar o zi nu este de ajuns, de acord?

— Nouă ne-a ajuns să-l găsim pe Hartwick, am intervenit eu.

— Și a fost de-ajuns să și moară, idioților. Cody oftă și își aranjă cravata. Sunt furios pe voi pentru ce s-a întâmplat, dar acum nu mai are rost să mă plâng. E mort și nu ne mai poate spune nimic. Totuși, *trebuie* să găsim pe cineva care să ne ajute. Aveți idee cu cine ar fi putut lucra Hartwick?

Joe și cu mine am ridicat din umeri, iar Cody se întoarse spre Kinkaid.

— Nu știu, răspunse acesta. După cum am mai spus era doar un tip din alt stat, pe care l-am întâlnit de câteva ori. Asta-i tot. După mine, îți pierzi timpul cu Jeremiah Hubbard. E clar că aici e mâna rușilor. Nu este obligatoriu ca activitățile lui Weston în slujba lui Hubbard să aibă legătură cu asta. De fapt, este mai plauzibil ca legătura lui cu rușii să fie Hartwick, nu Hubbard.

Cody păru să cântărească ideea.

— Ai dreptate. Hubbard este om de afaceri. Hartwick era un bătăuș profesionist.

Mi se părea că și Wayne Weston fusese un șantajist profesionist. M-am uitat la Joe, gândindu-mă la Dan Beckley și mi-a făcut un semn cu capul, aproape imperceptibil.

— Uite ce vă propun, zise Cody. O să văd ce putem afla despre Hartwick ăsta. Între timp, stați deoparte, ați înțeles? Am acceptat să vă ocupați de caz crezând că veți coopera, însă este evident că nu așa stau lucrurile. Dacă îmi mai puneți o dată ancheta în pericol, voi avea grijă să vi se retragă autorizațiile. Clar?

— Asta să crezi tu! A naibii propunere, Cody!

Îmi zâmbi glacial.

— Bine, nu este o propunere. Este un ordin, Perry. Și ar fi înțelept din partea voastră să nu mă puneți la încercare. Păstrăm legătura, zise el și se ridică.

După ce Cody și Swanders ieșiră, Kinkaid se uită la noi.

— Asta-i o tâmpenie, zise el. Voi doi aveți o afacere legală. Nu vă poate impune ce cazuri să investigați, decât dacă vă poate acuza de ceva.

— Nu, nu poate, răspunse Joe. Dar poate să ne facă viața foarte grea.

— Sper că nu aveți de gând să-l ascultați? Ce naiba, Pritchard, nu puteți renunța!

Joe îl privi dezgustat, de parcă Kinkaid i-ar fi sugerat să renunțe la meseria de detectiv particular și să se apuce de patinaj artistic.

— N-am de gând să renunț. Spun doar că de-acum încolo va fi mai dificil. Trebuie să lucrăm oarecum din umbră.

— Și-atunci, ce facem? Cum avansăm?

— După mine, avem două lucruri de făcut, zise Joe. Trebuie să aflăm mult mai multe despre ruși – cu cine fac tranzacții, în ce sunt implicați orice care îi poate lega de Weston sau de Hartwick. Sau de Hubbard. În principiu, trebuie să efectuăm investigații minuțioase despre oricine are legătură cu acest caz.

— O să fie greu în ce-l privește pe Hartwick, am intervenit eu. Locuia în Carolina de Sud, nu în Cleveland. Din câte știu, aici venea doar în vizită.

— Înseamnă că unul dintre noi va trebui să plece în Carolina de Sud, zise Joe.

Kinkaid se încruntă.

— Să lucrăm separat? Nu-mi place asta.

— Nici aseară nu ți-a plăcut, Kinkaid, însă așa cum ți-am ignorat părerea ieri, o vom ignora și acum, spuse Pritchard pe un ton neutru, pentru a nu-l enerva din nou. Dacă plecăm toți spre Carolina, Cody o să facă o criză.

— Cody o să facă pe nebunul indiferent dacă plecăm toți sau doar unul, am spus eu.

— Presupun că îți vor fi de-ajuns câteva zile acolo, zise Joe. Până atunci, voi încerca să-i distrag atenția lui Cody, ca să nu remarce absența ta. Iar dacă află, o să-i spun că ai plecat pentru alt caz, care nu are legătură cu Wayne Weston. Nu ne poate împiedica să lucrăm, deși sunt sigur că i-ar plăcea să încerce.

— Presupui că *îmi* vor ajunge câteva zile? Vrei să spui că eu sunt cel pentru Carolina de Sud?

Joe încuviință din cap.

— Exact. Cred că Scott și Eggers își vor concentra atenția asupra lui Kinkaid și mai puțin asupra noastră. Mă gândesc că el și cu mine putem rămâne în oraș încercând să aflăm câte ceva despre ruși. În afară de asta, rușii reprezintă amenințarea principală, așa că n-ar strica să fim doi aici.

— Scott și Eggers, am mormăit. La dracu', de ei am uitat. În niciun caz nu o să-mi permită să părăsesc orașul după ce am asistat la o crimă.

— Vai, exclamă Joe, privindu-mă cu nevinovăție, poate că nu ar trebui să le spunem că pleci.

13.

A doua zi dimineață, când am coborât din avion în Myrtle Beach, am închis ochii și am respirat profund. Erau treizeci și cinci de grade și soarele strălucea nemilos. Cu câteva ore în urmă, când plecasem din Cleveland, erau aproximativ cincisprezece grade și zăpada care mai rămăsese era împrăștiată de vântul tăios dinspre lac. Pentru prima dată de când îi auzisem numele i-am fost recunoscător lui Randy Hartwick pentru faptul că locuise în Carolina de Sud.

Am condus de-a lungul plajei mașina Ford Contour pe care o închiriasem, cu gândul de a trece în revistă hotelurile, pentru a-l găsi pe cel pe care îl căutam – Golden Breakers. Curând mi-am dat seama că va fi mai greu decât îmi închipuisem. Hotelurile păreau să se înșiruie unul după altul, la nesfârșit.

Am condus încet pe bulevardul Ocean vreo cincisprezece minute, și n-am văzut nimic în afară de hoteluri. Cele mai multe hoteluri amplasate pe partea cu plaja erau clădiri înalte, elegante, în vreme ce clădirile aflate pe cealaltă parte erau în general micuțe, cu unul sau două etaje, foarte diferite de vecinele lor de-a dreptul impresionante. La o distanță de numai cincizeci de metri, diferența de calitate și, fără îndoială, de preț, era uimitoare.

După ce am trecut pe lângă zeci de hoteluri, fără să reușesc să localizez Golden Breakers, am renunțat și am ieșit de pe bulevardul Ocean în căutarea unei stații de benzină. Paralel cu bulevardul, la câteva sute de metri spre centrul orașului, era strada comercială. Aici existau doar câteva hoteluri, însă foarte multe magazine de îmbrăcăminte și restaurante. Am parcat la prima benzinărie și am intrat să cer informații.

Casiera, o fată cu un aer plictisit, îmi spuse că sunt doar la opt blocuri distanță de obiectivul meu, după care adăugă:

— Toate hotelurile au hărți pe pliante sau pe rezervări.

Deșteaptă! Uite că nu aveam nici pliant, nici rezervare.

Am găsit hotelul la opt blocuri distanță, spre nord, așa cum îmi spusese. Era o clădire de-a dreptul impresionantă. Holul se afla la parter, dar în dreapta și-n stânga lui se înălțau două clădiri turn, de șaisprezece etaje, în care erau camerele și apartamentele. Pe terasă, deasupra holului, era piscina.

Minunat! Am parcat și am intrat. Semnul arăta că au camere libere, așa că m-am hotărât să stau acolo. Am întrebat de prețul camerelor; chiar dacă mi s-a părut mare, era mult mai ieftin acum, comparativ cu cel din următoarele luni, când urma să fie vârf de sezon. Oricum, John Weston deconta. Am rezervat o cameră pentru două nopți și am plătit cu cartea de credit, luând și o chitanță pentru evidența contabilă.

După ce am rezolvat cu cazarea, m-am întors la mașină și am parcat-o în garajul hotelului. Pentru prima dată am fost bucuros că am o mașină mică. Garajul avea cel mai coborât plafon pe care-l văzusem vreodată. Poate că toată lumea de-aici conducea mașini sport.

Am găsit un loc liber, apoi mi-am luat valiza din portbagaj și am intrat în hotel. Camera mea era la etajul doi, în turnul din nord. Am luat liftul, am găsit camera, am intrat și am rămas surprins: „Camera” era, de fapt, un apartament compus dintr-un living, un dormitor și o bucătărie mică, dar bine dotată. Livingul și dormitorul aveau uși glisante, de sticlă, care dădeau într-un balcon mare, cu vedere spre plajă. Mi-am aruncat bagajele pe canapea și am ieșit pe balcon.

Razele soarelui se reflectau în apă și făceau valurile să scânteieze. Câțiva oameni se bronzau întinși pe pături, pe nisip, iar un grup de copii pasau o minge de fotbal de la unul la altul. Era încă prea frig ca să înoate. O barcă, cu o pânză albastră cu galben, plutea pe valuri, la câteva sute de metri de țărm. Nu sosise vremea concediilor cu familia, iar până la vacanța de primăvară, când urmau să vină studenții, mai era o săptămână.

Am lăsat ușa de la balcon deschisă, ca să intre briza caldă. Era o zi frumoasă și aveam o cameră de hotel minunată, însă mă găseam acolo ca să muncesc. Am dezbrăcat cămașa cu mânecă lungă și mi-am luat un tricou subțire, apoi am strecurat pistolul în toc, la spate. Nu mă așteptam să am probleme, însă Randy Hartwick o pățise în Cleveland, așa că n-aveam de gând să-i caut colegii nepregătit.

Am băgat cardul de acces în buzunar și m-am îndreptat spre lift. Recepționera mă întâmpină cu un zâmbet.

— Vă place camera?

— Este incredibilă, am răspuns, și zâmbetul i se lăți, de parcă îi dădusem vestea zilei. Dar mai am o întrebare.

— Vă rog.

— Speram să pot vorbi cu proprietarul. Știți unde l-aș putea găsi?

După o clipă de ezitare, recepționera îmi răspunse:

— Domnul Burks nu este aici. Credeți că v-ar putea ajuta unul dintre manageri? Pot să vă întreb de ce doriți să vorbiți cu proprietarul?

— Pentru că vreau să știu cine răspunde de mizeria asta, am spus, arătând spre hol. Zâmbetul ei dispăru instantaneu, așa că am adăugat repede: Glumesc.

— Oh. Surâse din nou, ușurată.

— Trebuie să îi vorbesc în legătură cu o cunoștință comună, cineva care, din păcate, a murit.

Își duse mâna la piept.

— Oh, nu! Se pare că în ultimul timp aflu numai vești proaste. Acum două zile a mai sunat cineva pentru a-l anunța pe șeful pazei că unul dintre prietenii săi apropiați a decedat.

Deci, femeia era cea cu care vorbisem la telefon. Probabil, cea mai drăguță persoană din lume, și eu reușisem, pentru a doua oară, să o întristez.

— Da, este deprimant. Totuși, aveți idee unde l-aș putea găsi pe proprietar? Domnul Burks, nu-i așa?

— Da, Lamar Burks. După cum v-am spus, nu este aici și nu cred că mai vine astăzi, dar îi pot transmite un mesaj.

— Speram să îl întâlnesc astăzi.

Se încruntă.

— Cred că joacă golf, însă nu știu unde.

— Bănuiesc că aș putea întreba.

Femeia îmi zâmbi.

— Nu prea. Sunt aproximativ o sută de terenuri de golf la distanță de o oră de aici.

— Aha. Am stat puțin pe gânduri. Pe ecusonul ei scria REBECCA. Un nume frumos. Și ea era frumușică. Probabil că avea picioare trăsnet. Oare ce voiam? A, da, să-l găsesc pe proprietar.

— Hotelul acesta are și teren de golf? am întrebat.

— Da.

— Ei bine, poate că domnul Burks joacă aici.

— Ce idee bună, spuse ea impresionată de perspicacitatea mea. La naiba, mi-am zis. Sunt plin de idei măreațe, Rebecca. De fapt, am câteva și în ceea ce te privește.

Rebecca traversă camera și scoase o broșură din raftul de pe perete. Nu greșisem – chiar avea niște picioare superbe.

— Se pare că există cinci locuri diferite, zise ea. Puteți începe cu asta.

Am luat broșura.

— Pot folosi telefonul dumneavoastră?

— Nu am voie să vă permit, dar n-o să spun nimănui dacă nu spuneți nici dumneavoastră.

— S-a făcut.

A pus telefonul lângă mine, iar eu am început să sun, întrebând dacă Lamar Burks este acolo. Vorbeam ca și cum mă așteptam să îl găsesc acolo, astfel încât să nu trezesc suspiciuni. La al patrulea apel, l-am găsit, la Sweetwater Bay.

— Da, Lamar este aici, mi-a confirmat cel care a răspuns. La naiba, a fost aici toată ziua. De câteva ore încercăm să-l aruncăm afară. Râse zgomotos. Îmi închipuiam niște tipi fumând trabuc și discutând despre golf toată ziua, în timp ce alții munceau din greu. Acum nu-l văd, dar următorul joc trebuie să înceapă cam peste o oră.

— Mulțumesc, voi încerca să ajung.

Am închis și am zâmbit.

— Succes, Rebecca. Mulțumesc pentru ajutor.

Părea să-i facă plăcere că îi spun pe nume.

— Cu plăcere. Dacă mai aveți nevoie de ceva, sper că nu veți ezita să mă solicitați.

— Probabil, va trebui să ezit, am răspuns. Femeile frumoase și elegante ca tine nu ar trebui corupte de bărbați ca mine.

Zâmbi și își trecu vârful limbii peste buza de jos.

— Puțină corupție nu strică niciodată.

Era momentul s-o șterg, altfel aș uita complet de Lamar Burks sau de Randy Hartwick.

— Trebuie să plec, Rebecca. Promite-mi că o să-ți fie dor de mine.

— Promit, zise ea râzând.

Am ieșit din hotel. Chiar începea să-mi placă în Carolina de Sud.

Sweetwater Bay era la un sfert de oră distanță de hotel. Broșura avea și o hartă, așa că am găsit terenul fără probleme. Clădirea administrației, micuță, era înconjurată de palmieri. După ce ai petrecut o iarnă în Cleveland, palmierii se numărau printre cele mai plăcute imagini din lume. Indicatoarele te orientau spre terenuri. Am parcat și am intrat în clădire. La recepție stătea un bărbat supraponderal, îmbrăcat cu pantaloni scurți, kaki și un tricou Nike. L-am întrebat dacă l-a văzut pe Lamar Burks.

— Tu ai sunat mai devreme? întrebă el, fără să-și ia ochii de la televizorul micuț suspendat. Era pe canalul de golf, unde un tip tocmai demonstra tehnica loviturilor tăiate. Fascinant.

— Da, am sunat mai devreme. Lamar e pe-aici?

— Îhâm. Îmi făcu semn cu capul spre partea din față a clădirii, fără să mă privească. E pe teren.

M-am uitat afară, în direcția indicată. Erau doar șase persoane acolo, dintre care trei femei. Doi albi tineri și un bărbat de culoare, între două vârste.

— Unde găsesc un set de mingi?

— Ia din raft, spuse el. Cinci dolari.

— Bine. Crose pot închiria?

În cele din urmă, renunță să se uite la ecran și se holbă la mine de parcă i-aș fi cerut să-mi închirieze chiloții.

— Nu aveți crose?

— Nu sunt de aici. N-am venit să joc golf.

Dădu din cap, ca și cum nu-i venea să creadă.

— Sunt unele în raft, lângă perete. Alege-ți de-acolo.

I-am plătit și am luat câteva crose. Erau mai bune decât orice avusesem eu vreodată.

Am ieșit și m-am îndreptat spre teren. Albii plecaseră și rămăseseră femeile și negrul. În timp ce mă apropiam, una dintre ele exclamă:

— Frumoasă lovitură, Lamar!

Lamar Burks își aranja mingea. Am lăsat și eu câteva mingi alături, iar el mi-a zâmbit. Avea în jur de patruzeci de ani, era scund și solid. Purta o cămașă albă și pantaloni scurți, albi, care îi puneau în evidență coapsele puternice.

Am găsit un suport în iarbă și am plasat o minge pe el, apoi am luat poziția de lovire. N-am fost niciodată un jucător bun. Jocul mi se părea prea lent și prea puțin solicitant fizic pentru a compensa un antrenament zdravăn sau un meci de baschet. Jucam din când în când, dar mi se părea un sport pentru pensionari. Trecuse aproape un an de când pusesem ultima dată mâna pe o crosă. Am încercat câteva lovituri de încălzire, apoi m-am apropiat de suport.

Prima minge a zburat la aproximativ șaptezeci de metri distanță, razant cu iarba, dar a căzut în teren. Am pus o altă minge pe suport și am lovit. De data asta s-a ridicat, însă lovitura a fost groaznică. La fel și următoarea.

În spatele meu, Lamar râse prietenos.

— Cred că ar trebui să mă mut, să ies din raza de tragere.

— Nu e nevoie să fii sarcastic, Lamar. Am cam ruginit.

Ridică din sprâncene.

— Aha. Îmi știi numele.

I-am întins mâna:

— Lincoln Perry, m-am prezentat. Speram să îți vorbesc despre unul dintre angajații tăi.

— Care anume?

— Randy Hartwick.

Miji ochii.

— Cine sunteți dumneavoastră, domnule Perry?

Am scos portofelul și i-am arătat legitimația. A studiat-o cu atenție.

— În regulă. Putem vorbi. Dar mai întâi vreau să îmi termin jocul.

— Corect.

— Continuă și tu, o să încerc să nu râd, însă nu-mi va fi ușor. Cred că ai cel mai urât stil care s-a văzut vreodată în zona asta.

Am ales altă crosă.

— Știi ce, Lamar? Fac pariu cu tine pe cincizeci de dolari că pot trimite mingea mai departe decât tine.

— Cred că glumești, tinere! Dar de ce nu? Singurul lucru care îmi place mai mult decât un parior este un parior fraier, spuse el, și râse zgomotos. Din câte încercări?

— Tu hotărăști.

— Bine, din trei.

— S-a făcut.

Nu mă preocupa prea tare că aș putea pierde banii. Îl văzusem lovind și, chiar dacă o făcea cu precizie, nu trimitea mingea la distanțe mari. Avea brațele scurte și controla foarte bine lovitura. Când lovise, nu trimisese mingea la mai mult de două sute de metri. Mai avea o crosă, cu capul enorm, genul preferat de jucătorii care se străduiau să lovească la distanțe mari. Nu prea mă pricepeam la golf, dar eram înalt și puternic, ceea ce îmi permitea să fiu bun la loviturile la distanță.

Burks scoase altă crosă și lovi de câteva ori de probă. M-am liniștit când am văzut cum lovește.

— Sunt primul, anunță el. Prima minge lovită chiar în mijloc zbură la vreo sută patruzeci de metri. O lovitură frumoasă, dar nu prea lungă.

— La naiba, zise el. Lovesc ca bunica.

La a doua lovitură răsuci încheietura ceva mai repede și mai câștigă vreo cincisprezece metri, deși mingea se abătuse spre dreapta.

— O sută cincizeci și cinci, anunță el victorios. Destul de mult pentru crosa aia; majoritatea jucătorilor ar fi fost mulțumiți. Lovi și a treia oară, dar nu depăși o sută patruzeci.

— Trebuie să depășești o sută cincizeci și cinci, spuse el, pășind în spate, însă n-ai să reușești.

— O să vedem.

Am poziționat mingea cu vârful crosei și am lovit. Mingea a zburat la aproximativ o sută douăzeci de metri, mult spre dreapta. Burks râse tare. Am pregătit altă minge și mi-am rotit brațele, încercând să mă relaxez. Cu cât voi lovi mai ușor, cu atât va fi mai eficient. De data asta am ținut capul plecat și am calculat forța loviturii. A fost cât de cât directă, deși ușor tăiată și s-a apropiat de marcajul de o sută șaptezeci de metri. M-am întors spre Burks și am zâmbit.

— La dracu', o lovitură oribilă. Categoric oribilă. Am început să râd.

— N-am pariat pe calitatea loviturii, ci pe distanță. Îmi datorezi cincizeci, dar pot să uit asta, dacă cooperezi.

— O să-ți spun numai ce consider că ar fi necesar. Sunt un om cinstit, dar nu încurajez belelele. Dacă ai de gând să îi faci probleme lui Randy, n-ai dat peste omul potrivit.

— Nu îi voi face nicio problemă. Nici eu, nici altcineva. Domnul Hartwick a fost ucis ieri în Cleveland.

Exersa lovituri, dar când auzi ce-i spusesem, scăpă crosa din mână și se întoarse spre mine, surprins.

— Vorbești serios?

— Da.

Rămase privind în gol, dar i-am citit în ochi o tristețe sinceră. Era clar că îl apreciase pe Randy Hartwick. În cele din urmă ridică crosa și o puse în husă.

— Hai să bem ceva, propuse el.

Ne-am dus la club și ne-am așezat la o masă în curtea interioară care dădea spre parcarea pentru mașinile de teren. Burks comandă o bere, iar eu o limonadă. Aveam un adevărat talent să le stric ziua oamenilor.

— Nu bei? întrebă el.

— Nu în timpul programului. Am făcut-o lată într-o noapte și mi-am pierdut slujba din cauza asta.

— Ce slujbă?

— Am fost polițist. N-am continuat, însă el aștepta, sperând să-i dau mai multe detalii. Am mai băut puțină limonadă și i-am povestit.

— Eram logodit cu o femeie pe care chiar o iubeam. Mai mult decât mă iubea ea. Am aflat că se culca cu un avocat tare, așa că m-am dus la bar să-mi înec amarul în băutură. La un moment dat, între a zecea și a unșpea bere, am hotărât că ar fi o idee bună să dau de tipul ăsta și să discut problema cu el. Secretara lui, foarte amabilă, mi-a spus că lua cina la un club, așa că m-am urcat beat la volan și m-am dus după el. L-am găsit în parcare și n-a ieșit nimic bun din asta. Îmi tot zâmbea, de parcă situația ar fi fost amuzantă, și mi-a zis „campionule” de prea multe ori.

Burks mă privea cu interes, dar fără să mă judece.

— L-am lovit o singură dată, am continuat, dar a fost un pumn bine țintit. Când am plecat zăcea pe jos, în parcare, cu nasul rupt. După aproximativ zece minute, m-a oprit o mașină de patrulare – fusesem dat în urmărire. M-au arestat pentru conducere în stare de ebrietate și ultraj. Am fost găsit vinovat pentru ambele capete de acuzare și m-au dat afară. Șeful mi-a spus că sunt o rușine pentru departament.

Mi-am terminat limonada și am împins paharul deoparte.

— Măcar ai satisfacția că i-ai spart nasul nemernicului, spuse Burks.

— N-am simțit-o deloc.

Dădu din cap.

— Deci, Randy e mort?

— A murit acum două nopți, din păcate. Eram cu el când s-a întâmplat. Cineva l-a doborât cu un foc tras de la distanță.

— În ce era implicat?

Am desfăcut larg brațele.

— Asta încerc și eu să aflu. A fost omorât înainte să apuce să-mi spună ceva. Eu și partenerul meu încercăm să găsim o femeie dispărută împreună cu fiica ei. Soțul femeii era un personaj destul de dubios; e posibil să fi avut legături cu mafia rusă. S-ar putea că și Hartwick să fi avut de-a face cu rușii. A apărut în Cleveland acum câteva zile.

— Randy Hartwick și mafia rusă? repetă Burks, de parcă nu-i venea să creadă.

— Asta am auzit.

Scutură din cap.

— Bănuiesc că orice e posibil, și totuși sunt teribil de surprins să aud așa ceva. Era un tip foarte de treabă.

— De când lucra pentru tine?

— De vreo zece ani. Am cumpărat hotelul acum doisprezece ani. Voiam să îmbunătățesc sistemul de securitate, ca să evit eventualele reclamații, așa că am început să mă interesez de companii de pază și protecție. Unul dintre cei cu care am discutat mi-a sugerat să lucrez cu Randy, zicea că abia se retrăsese din Marină și avea nevoie de o slujbă. L-am sunat și am aranjat totul. A făcut treabă bună pentru mine.

— Un tip din Cleveland mi-a sugerat că Hartwick folosea slujba asta drept paravan pentru traficul de arme. Călătorea mult?

— Din când în când își lua concediu, dar în cea mai mare parte a timpului era aici. Nu mi-a dat niciodată vreun motiv să-i reproșez ceva. Ne întâlneam o dată la câteva săptămâni ca să discutăm. Întotdeauna și-a tratat munca cu seriozitate.

— Cine ți l-a recomandat pe Hartwick?

— Un tip pe nume John Brewster. Este managerul unuia dintre hoteluri. A fost în marină, ca și Randy. Știi cum se ajută foștii camarazi? E ca o frăție, doar că cei din marină nu sunt niște băieți de bani gata, răsfățați.

— Crezi că el mi-ar putea spune mai multe despre Hartwick?

— Cu siguranță mai multe decât mine.

Am mai stat de vorbă vreo jumătate de oră. Burks nu știa prea multe despre viața personală a lui Hartwick; îl cunoștea doar ca pe un angajat de încredere. S-a oferit să îmi dea dosarul lui de angajare, să-l analizez, în speranța că aș putea găsi date noi. De asemenea, mi-a dat numărul de telefon al lui John Brewster.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult. Și la fel de rău îmi pare pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Randy.

— E-n regulă, am spus. M-ai ajutat cât ai putut și apreciez asta. În plus, a fost amuzant să-ți iau banii.

A izbucnit în râs.

— Fiule, merita să dau câțiva dolari ca să văd lovitura aia urâtă.

Ne-am despărțit și am plecat spre Golden Breakers. L-am sunat pe John Brewster din cameră, dar nu mi-a răspuns nimeni. Burks promisese să-mi trimită dosarul lui Hartwick a doua zi dimineață, așa că nu aveam ce face. Am ieșit din cameră și am găsit doi dintre agenții de pază, dar niciunul nu

mi-a putut spune nimic despre Hartwick. Se pare că era un tip retras. Pe la cinci am renunțat și m-am dus să iau cina.

Am mâncat la un restaurant cu specific pescăresc care oferea, la un preț rezonabil, o varietate de feluri. Nu mâncasem nimic la prânz, așa că am avut grijă să-mi fac plinul. Când n-am mai putut înghiți nimic, m-am întors la hotel și apoi am ieșit să mă plimb, pentru că nu eram în stare să alerg cu burta plină. Trecătorii erau, în general, cupluri în vârstă, femei între două vârste cărând pungi cu cumpărături, în timp ce soții lor se gândeau la jocul de golf de mai devreme. Vara predominau, probabil, familiile cu copii mici și studenții în căutare de distracții, dar acum, la mijlocul lui martie, orașul era liniștit. Aveam senzația că mi-ar plăcea mai puțin dacă l-aș vedea vara.

Am mers câțiva kilometri spre sud și apoi m-am întors. De data asta am luat-o prin spatele hotelurilor, pe nisip, la câțiva pași distanță de linia unde valurile se spărgeau de țărm. Fluxul creștea, iar dimineața fâșia aceea de plajă urma să fie acoperită de apă. Se înnoptase și luna plină arunca o lumină palidă peste apa întunecată, scăldând crestele valurilor într-un auriu strălucitor.

Ajuns în cameră, am căutat pe toate canalele de televiziune până când am hotărât că nu e nimic de văzut. Apoi am încercat să vorbesc cu Joe. La birou n-a răspuns nimeni, iar la telefonul mobil a intrat direct mesageria vocală, ceea ce însemna că este închis. Am stat un timp pe balcon, privind marea, după care am încercat din nou să-l sun, dar rezultatul a fost același.

La zece am îmbrăcat o pereche de pantaloni scurți și am coborât. Nu-mi luasem slipul, pentru că plecasem la muncă, nu la distracție, însă cum tot eram aici, intenționam să profit de ocazie și să încerc piscina.

Era o noapte minunată. Aerul era cald și mirosea a apă sărată și a zambile. Am pornit jeturile de apă în piscină și am intrat în apa fierbinte. Dinspre ocean bătea o briză răcoroasă, iar contrastul cu apa fierbinte îmi dădea o senzație stranie și revigorantă. Mi-am lăsat capul pe spate și am privit luna; apoi am închis ochii și am ascultat zgomotul surd al valurilor spărgându-se de țărm. M-am întrebat ce-o face Joe în Cleveland, dacă el și Kinkaid au reușit să mai afle ceva despre ruși sau despre Hubbard. M-am întrebat, de asemenea, dacă vor fi dezamăgiți de rezultatele mele de azi. Probabil. M-am gândit la John Weston și la Randy Hartwick, apoi prin fața ochilor mi-au trecut imagini cu figura zâmbitoare a lui Betsy Weston și cu frumoasa ei mamă. Era ușor să uit de toate astea, stând în piscină, în adierea

ușoară a brizei, cu sunetul valurilor răsunând aproape. Nu voiam să mă mai gândesc la nimic. Era prea frumoasă noaptea.

Eram în piscină de vreo douăzeci de minute, când am auzit ușa hotelului deschizându-se și apoi închizându-se. Am deschis ochii și am văzut o femeie brunetă, desfăcându-și prosopul legat în jurul taliei și lăsându-l pe un șezlong. Chiar dacă o vedeam din profil, era evident că are un trup superb. O clipă, mi s-a părut vag cunoscută, și m-am întrebat dacă nu cumva este Rebecca, recepționera. Apoi mi-am dat seama că are părul prea ondulat. Am închis ochii, dezamăgit. Poate că o voi găsi pe Rebecca la recepție, mâine-dimineață.

Vântul dinspre ocean bătea mai puternic acum, răcorindu-mi fața și gâtul, înfiorându-mă, în ciuda apei calde din piscină. Undeva, la distanță, cineva asculta muzică de jazz pe balcon. Era exact ce lipsea. Am auzit zgomotul apei în spatele meu, când femeia intră în piscină și am deschis ochii să o privesc. Mi-a zâmbit timid, apoi s-a lăsat pe spate și a început să plutească ținându-și ochii închiși. Am continuat să o privesc. Acum știam de ce mi se păruse cunoscută. Era Julie Weston.

14.

Muzica de jazz continua să se audă, valurile se spărgeau pe țărm și vântul bătea. Julie Weston stătea cu ochii închiși, iar eu continuam s-o privesc. Nu știu cât timp a trecut. Creierul meu înregistrase că Julie Weston – o femeie căutată de poliție în toată țară, o femeie pe care mulți o credeau moartă – era la câțiva pași de mine, însă nu putea procesa informația. În cele din urmă, am respirat adânc și am privit în depărtare marea. Am închis ochii, am mai respirat de câteva ori, apoi i-am deschis din nou. Se afla tot acolo. Nu era un miraj. Acum chiar trebuia să fac ceva.

M-am cufundat mai mult în apă, pentru că briza devenise rece. Julie Weston părea hotărâtă să mai stea un timp în piscină, așa că nu aveam niciun motiv să mă grăbesc să acționez. Asta era o ușurare, deoarece nu hotărâsem cum să procedez. Încă mai analizam datele problemei.

Julie Weston era la Myrtle Beach, la hotelul unde lucrase Randy Hartwick. Hartwick era la morgă, în Cleveland. Stătuse în Cleveland câteva zile, apoi cineva îl omorâse. Unde era Julie Weston în perioada asta? Aici? Atunci de ce plecase Hartwick? Și unde era Betsy Weston? Încercasem să abordez cazul fără să fiu influențat de ideile preconcepute despre ce se întâmplase în noaptea morții lui Wayne Weston, dar undeva, în adâncul sufletului, crezusem întotdeauna că fusese ucis, iar soția și fetița lui, răpite sau omorâte. Jurnalul lui Betsy Weston îmi dăduse motive să sper că ar fi încă în viață, dar mă așteptam să fie în pericol, într-o situație de criză. Nu crezusem nicio clipă că o voi găsi pe una dintre ele *aici,* relaxându-se într-o piscină. Pentru prima dată m-am întrebat dacă nu cumva Julie Weston își asasinase soțul. Dar de ce? Ca să fugă cu Hartwick, care apoi a plecat la Cleveland? Și care era rolul rușilor în toată povestea asta? N-avea sens. Și totuși, o găsisem în sfârșit pe femeia care ar fi putut lămuri lucrurile.

Ca și cum ar fi intuit că mă gândesc la ea, Julie Weston deschise ochii și mă privi. Credeam că este imposibil să-mi distragă cineva atenția de la vârtejul de întrebări care mă copleșeau, dar ea reuși s-o facă cu un simplu zâmbet. Femeia asta îți tăia răsuflarea. Avea un chip perfect proporționat, ochi negri, scânteietori și pielea măslinie; buzele roșii, pline, păreau să alunge orice preocupare printr-o simplă atingere tandră. Părul ei părea aproape negru, așa cum îi cădea în șuvițe lungi, ondulate, acoperindu-i

umerii dezgoliți. Apa îi ascundea trupul, însă deja îl văzusem, și acea privire fugară fusese suficientă pentru a mi-l întipări în memorie.

— Ce noapte frumoasă, spuse ea. Nu i-am răspuns. Îmi zâmbi din nou, parcă ușor jenată acum, și mi-am dat seama cu întârziere că jena era din cauza tăcerii mele.

— Superbă, am răspuns, făcând un efort să-mi desprind privirile și să mă uit la lună, care părea să atârne aproape de vârful palmierilor, la îndemână, ca și cum ar fi fost de-ajuns să te urci în unul dintre ei, să o apuci și să o tragi în jos.

Îmi urmări privirea și oftă încet.

— Luna este minunată, nu-i așa? Pare atât de diferită aici.

— Atât de diferită față de…? am întrebat eu, dar a fost de-ajuns pentru ca atitudinea ei relaxată să dispară. Miji ușor ochii, umerii i se încordară și își schimbă poziția.

— Chicago, răspunse ea, pe un ton rece. Sunt din Chicago.

Arăta la fel; nu se schimbase de când plecase din Cleveland. Nu își schimbase nici tunsoarea, nici culoarea părului sau a tenului cu ajutorul machiajului. Poate că asta mă surprinsese cel mai tare. Dispăruse de mai bine de o săptămână din Cleveland, iar acum era aici, aparent în siguranță. Dacă voia să se ascundă, de ce nu încercase să își schimbe înfățișarea? Și, dacă nu făcuse asta, cum reușise să treacă neobservată? Figura ei apăruse în toate buletinele de știri. Cineva ar fi trebuit să o recunoască până acum.

— Chicago, am repetat, iar ea dădu din cap. Frumos oraș, am continuat. Și eu sunt dintr-un oraș cu lacuri.

— Serios? Vocea ei plictisită îmi sugera că n-o interesează deloc ce spun; alunecă în apă și își lăsă din nou capul pe spate, închizând ochii. De data asta însă o făcea ca să pună capăt discuției.

— Îhâm, am confirmat, pretinzând că nu am înțeles mesajul. Un oraș asemănător, dar alt lac. Sunt din Cleveland.

Rămase nemișcată, de parcă încetase să respire. După câteva secunde, mi-am dat seama că într-adevăr își ținea respirația, indiferent că o făcea conștient sau nu. O clipă m-am gândit să păstrez tăcerea și s-o las să se gândească la comentariul meu despre Cleveland, timp în care să găsesc o modalitate mai bună de abordare. Apoi am renunțat. Nu exista nicio abordare ușoară. N-avea sens să mai fac pe neștiutorul.

— Ce cauți aici, Julie? am întrebat-o cu blândețe.

A deschis brusc ochii și i-am citit spaima în privire. Ieși din apă și se întinse după geanta pe care o lăsase la marginea piscinei. M-am repezit după ea, dar greutatea îmi încetinea mișcările. Era deja cu mâna în geantă și m-am scufundat, înaintând spre ea, conștient că își caută probabil arma. Am întins mâna stângă și i-am cuprins talia, apoi am căzut înapoi în apă, trăgând-o după mine. Avea ceva în mâna dreaptă: un recipient micuț, un spray iritant. I-am înșfăcat încheietura, mai tare decât aș fi vrut, pentru a mă asigura că nu va putea să-l folosească. I-a dat drumul în apă și s-a întors spre mine, încercând să mă lovească cu genunchiul în vintre. Apa îi încetini mișcarea, iar lovitura trecu pe lângă coapsa mea. I-am prins antebrațul și i-am sucit mâna la spate, imobilizând-o, în timp ce încerca din nou să mă lovească. Deschise gura să țipe, dar i-am acoperit-o cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îi țineam încheieturile subțiri.

— Calmează-te naibii, i-am spus, lipindu-i trupul de al meu, ca să nu mai fie tentată să-și folosească genunchii. Nu vreau să-ți fac rău. Lucrez pentru John Weston, pentru tatăl soțului tău.

Continuă să se zbată, dar expresia din ochi i se schimbase și nu mai încercă să țipe, ci să mă muște de mână. I-am eliberat gura, dar n-a profitat de ocazie ca să strige după ajutor.

— Calmează-te, am repetat. Dacă aș fi intenționat să te omor, doamnă Weston, ai fi deja moartă.

I-am dat drumul și m-am îndreptat spre centrul piscinei, căutând cu talpa sprayul pe care-l scăpase. L-am găsit, m-am aplecat și l-am ridicat, fără să-mi iau ochii de la ea. Se retrăsese la marginea piscinei și își cuprinsese trupul cu brațele, ca un copil neajutorat. Părul ud îi atârna pe față, respira greu și mă privea cu ochii speriați ai unui animal obișnuit să fie victimă, nu vânător.

— Ai mai multe alternative, i-am spus, revenind lângă ea și ridicându-mă din apă, pentru a mă așeza pe marginea din beton a piscinei. Poți să ieși din apă și să o iei la goană, dar te voi prinde. Nu pentru că vreau să-ți fac vreun rău, ci pentru că asta mi-e datoria. Poți să începi să țipi ca disperata și să atragi atenția tuturor. Dar oare vrei asta? Toată lumea te caută. Sau, am continuat, poți să ai încredere în mine. Doamnă Weston, îți recomand cea de-a treia opțiune.

Se retrase spre marginea opusă a piscinei și se așeză pe margine la fel ca și mine. În bătaia vântului rece arăta ca o femeie care se simte foarte

vulnerabilă. Și se simte de mult timp astfel. Își frecă brațele privindu-mă fix.

— Spui că te-a angajat John?

— Exact.

— Vorbește-mi despre el.

M-am încruntat, dar apoi mi-am dat seama că mă testa, voia să vadă dacă nu cumva mint.

— Este un soldat cu gura mare și convingeri puternice, am răspuns. Probabil că pe mulți îi intimidează. E un om singuratic, iar acum este mai singur ca niciodată.

Cuvintele mele o făcură să se înfioare.

— Își iubește fiul, își iubește nepoata și te iubește și pe tine, am continuat. Și-a pus toate economiile la dispoziția mea și a partenerului meu, în speranța că vom reuși să vă găsim sau măcar să aflăm ce s-a întâmplat cu voi. În momentul de față, acesta este singurul său scop în viață. Ultima dată când l-am văzut stătea pe terasa din spatele casei voastre, holbându-se la un om de zăpadă făcut de fiica ta, de parcă ascundea tot ce-a mai rămas din sufletul lui.

Nu intenționasem să o întristez sau să o fac să se simtă vinovată. Pur și simplu i-l descrisesem pe John Weston cu primele imagini care-mi veniseră în minte. Totuși, când am pomenit de omul de zăpadă, Julie Weston a început să plângă încetișor. Își ținea mâinile încleștate, iar lacrimile îi alunecau pe obraji, înainte de a-i cădea pe coapse. Aș fi vrut să traversez piscina, să o iau în brațe și să-i spun că totul se va termina cu bine, dar știam că nu vrea asta și habar n-aveam cum se va termina totul.

A plâns câteva minute, iar eu mi-am ținut gura. Dacă era să aibă încredere în mine, trebuia să hotărască singură. Dacă nu, aveam de gând să îl sun pe Cody și să-i cer să trimită un grup de agenți pentru a o însoți înapoi la Cleveland. Asta ar fi *trebuit* să fac. Datoria mea era să o găsesc și reușisem s-o fac. Acum era cazul să o predau agenților federali și să-i las pe ei să se distreze în continuare. Cu toate acestea, n-am făcut nicio mișcare. Voiam să aud ce are de spus. În cele din urmă s-a oprit din plâns și a respirat adânc, suspinând. Apoi și-a ridicat capul și m-a privit din nou printre șuvițele de păr care îi acopereau fața. Mă privea țintă, cercetător, de parcă ar fi vrut să îmi pătrundă în suflet înainte să se hotărască ce face. Când vorbi, vocea îi era blândă ca foșnetul frunzelor în adierea vântului.

— Am nevoie de ajutor, spuse ea.

Am așteptat să continue, dar n-a făcut-o.

— Atunci, e bine că am apărut.

Mi-a cerut să-i arăt un act de identitate și autorizația de detectiv. Era o precauție inutilă – actele se pot falsifica foarte ușor și în plus hotărâse să aibă încredere în mine. Probabil că gesturile astea mărunte o făceau să se simtă mai bine.

Ne-am întors în apartamentul ei și am așteptat în sufragerie până s-a șters și a îmbrăcat un tricou peste costumul de baie.

Era un apartament cu trei camere; ușa celui de-al doilea dormitor era închisă. Când ieși din baie, observă că privesc în direcția dormitorului.

— E aici, spuse ea, anticipându-mi întrebarea. Ezită o clipă, apoi trecu pe lângă mine și deschise ușa. Lumina din baie era suficientă ca să văd fetița care dormea sub pături, cu părul întunecat împrăștiat pe pernă. Am privit-o câteva secunde.

— Mă bucur că este în siguranță, am spus cu o voce ușor răgușită.

Julie Weston stătea în ușă, lăsându-mi loc să văd în cameră, dar blocându-mi calea, în caz că aș fi încercat să trec pe lângă ea. M-am întors, iar ea a închis încet ușa și m-a condus pe balcon.

— Ar trebui să stăm aici de vorbă, spuse ea. Nu vreau s-o trezim. Se aplecă peste balustradă și privi piscina de sub noi. N-ar fi trebuit să cobor, spuse ea. Mi-a fost teamă s-o las singură, dar simțeam nevoia să ies. Trebuia să scap din camera asta blestemată. Parc-ar fi o închisoare.

M-am așezat pe un scaun de plastic și am privit-o: stătea cu spatele la mine și se uita la piscină. Tricoul îi acoperea slipul, dar îi distingeam în umbră picioarele frumoase. Se întoarse spre mine, dar rămase în picioare, sprijinită de balustradă. Mă privi o clipă și începu să povestească.

Fuseseră o familie perfectă – fericiți, sănătoși și bogați. Îl cunoscuse pe Wayne pe vremea când lucra la Pinkerton. Fusese o întâlnire aranjată de una dintre prietenele ei. Ieșiseră împreună și i se păruse puțin prea arogant, prea abil, prea sigur de sine. Dar era atrăgător, inteligent și fermecător. Când o sunase din nou, cerându-i să se mai întâlnească o dată, îi venise greu să refuze. Urmase o a doua întâlnire, o a treia, și apoi au petrecut o săptămână împreună în Elveția, unde el i-a cerut mâna. După șase luni erau căsătoriți. Wayne s-a hotărât să riște, să lase în urmă siguranța de la Pinkerton și să înceapă să lucreze pe cont propriu.

Și reușise. Chiar foarte bine, din câte știa ea. Inițial, avusese un partener, Aaron Kinkaid, dar se despărțiseră, iar de atunci soțul ei lucrase singur. Am

privit-o atent atunci când a menționat numele lui Kinkaid; dacă o încercase vreo emoție, atunci o ascunsese foarte bine.

Fericita căsnicie continuase, afacerea lui înflorea și familia se mărise odată cu nașterea fetiței. Wayne câștiga bine, de fapt, foarte bine. Spunea că afacerea merge excelent, că în fiecare zi îi vin clienți noi. La a zecea aniversare a căsătoriei îi făcuse cadou un Lexus nou-nouț. Frumos, fermecător, făcându-i cadouri extravagante, Wayne părea soțul perfect. *Fusese* soțul perfect, precizase Julie Weston. Până într-o zi de februarie. Zâmbi, amintindu-și, dar nu era un zâmbet fericit. Era dur, rece, amar – nu zâmbea amintirii, ci la adresa naivității ei, a sorții care se dovedise atât de vitregă.

— S-a întors devreme acasă și mi-am dat seama imediat că ceva nu e-n regulă, zise ea. Betsy îl întâmpina întotdeauna la ușă, sărindu-i în brațe, iar el se juca cu ea. În seara aceea, însă părea să-l enerveze. A îmbrățișat-o automat și a trimis-o să se joace în camera ei până la cină, explicându-i că îl durea capul. L-a ascultat. Eu m-am uitat bine la el și am știut imediat că nu durerea de cap îl sâcâia. Mâinile i se încleștară pe balustradă. Mi-a spus că trebuie să îmi mărturisească ceva. Stăteam în bucătărie, ținând încă în mână cuțitul de tăiat carne, și mi-am zis: Orice-ar fi, putem trece peste. Dacă are o altă relație, dacă are cancer, vom trece și peste asta. Apoi mi-a mărturisit. Nu era vorba despre altă femeie și nici nu avea cancer. Mi-a povestit că lucrează pentru un om de afaceri, pe care-l ajută să încheie tranzacții și să obțină cele mai bune prețuri. I-am răspuns că nu înțeleg ce e rău în asta. Și atunci mi-a explicat.

Zâmbi cu amărăciune.

— Scotocea în viața personală a oamenilor și îi furniza informații. Filmase bărbați căsătoriți făcând sex cu amantele, găsise informații din trecutul lor, fie că fuseseră dependenți de droguri, fie că avuseseră probleme psihice – orice lucru de care le era teamă să îl dezvăluie cuiva. Apoi preda toate aceste informații șefului său, iar acesta transforma temerile oamenilor în profituri. Soțul meu, spuse ea pe un ton calm, nu era decât un șantajist. Asta îi era meseria. Să ruineze viața altora sau să îi amenințe cu asta, astfel încât patronul lui să poată câștiga mai mult din tranzacții sau să aibă mai multă influență asupra administrației locale.

Am tăcut. Nu voiam să-i spun că nu-i nimic neobișnuit în asta. Nu voiam să-i spun că secretele înseamnă bani în lumea afacerilor, că teama este o pârghie, iar informația înseamnă putere.

— Nu i-am pus niciodată întrebări în legătură cu munca lui, continuă ea. Știam că este confidențială și, în rarele ocazii când l-am întrebat ceva, ăsta a fost răspunsul lui. Îmi imaginasem întotdeauna că soluționează cazuri pe care poliția nu le-a putut rezolva, că îi ajută pe avocați să găsească dovezi pentru procese. Știam că există adulter, că sunt și cazuri mai puțin plăcute… În realitate, nu făcea decât să găsească modalități de a le face rău altora. Asta-i tot. Se ducea la muncă în fiecare zi hotărât să mai descopere vreun secret murdar, pentru ca altul să obțină profituri mai mari.

Oftă și clătină din cap, apoi își desprinse mâinile de pe balustradă și începu să își frece brațele de parcă i se făcuse frig.

— Făcea asta de ani de zile. Lucra pentru un singur om.

— Jeremiah Hubbard, am completat eu, vorbind pentru prima dată de când începuse să povestească. Mă privi și îmi zâmbi.

— Foarte bine. Ți-ai făcut treaba cum trebuie, domnule Perry. Poliția știe?

Am ridicat din umeri.

— Le-am spus, însă nu știu în ce măsură ne-au luat în serios.

— Am înțeles. Într-adevăr, despre domnul Hubbard este vorba. Apoi, într-o bună zi, această minunată înțelegere s-a destrămat. Wayne mi-a povestit că în timpul unei investigații în care se folosise de camere video de supraveghere – instalate ilegal, desigur – acestea înregistraseră o crimă.

— O crimă?

— Da.

— Știi cine a fost victima? Sau ucigașul?

— Nu știu nume. Wayne nu a vrut să-mi spună.

— E în ordine. Continuă te rog.

Respiră adânc și făcu o pauză, pentru a-și aminti unde rămăsese.

— A filmat o crimă. Mi-a spus asta, iar eu m-am uitat la el și l-am întrebat: Și? Care-i problema? Sună la poliție. Mi-a răspuns că nu poate, că indivizii implicați sunt prea periculoși. A mai spus că sunt ruși, că făceau parte din sindicatul crimei organizate și că ar trebui să intrăm în programul de protecție a martorilor dacă predă caseta. A spus că ne-ar urmări pe toți, pe el, pe mine, chiar și pe Betsy. Nu-mi venea să cred. Protecția martorilor. Ar fi însemnat să ne schimbăm total viața. L-am rugat să sune la FBI, a continuat ea. Asta faci în asemenea situații, nu? Când cazul este prea complex pentru poliție, te duci la FBI. Mi-a spus că nu poate face asta, deoarece camera fusese instalată ilegal, iar asta însemna o infracțiune. Mi s-

a părut absurd; celor de la poliție nu le-ar fi păsat de un aspect minor, dacă i-ar fi ajutat să soluționeze un caz de crimă. I-am spus ce gândeam, dar a zis că nu are încredere nici în FBI, nici în poliție, deoarece cei implicați în crimă erau prea puternici, prea periculoși. Și, continuă ea cu vocea încărcată de furie și dezgust, mi-a mai spus că domnului Hubbard nu i-ar plăcea asta. Ridică privirea spre mine. „Domnului Hubbard nu i-ar plăcea asta". Exact asta mi-a spus. Poți să crezi? Soțul meu vine acasă și-mi mărturisește că eu și fiica mea suntem în pericol din cauza prostiei și lăcomiei lui și că nu putem merge la poliție, fiindcă nemernicului ăluia bogat, care l-a plătit pentru asta, nu i-ar plăcea. *Lui* nu i-ar plăcea. Scuipă cuvintele de parcă ar fi avut ceva amar în gură.

Am înțepenit locului, uitându-mă la el. Încă aveam cuțitul în mână și stăteam în bucătărie, ascultând cum soțul meu îmi explică de ce s-a dus naibii toată viața noastră. Într-un târziu, l-am întrebat ce vom face.

Mă privi cu ironie.

— Fac pariu că abia aștepți să auzi asta, nu? Să auzi planul magic.

— Da, aș vrea să aflu.

— Minunat! exclamă ea. Abia aștept să-ți spun. Era atât de bine pus la punct totul! Sarcasmul din vocea ei putea rivaliza cu orice replică a lui Jerry Seinfeld sau George Carlin. Mi-a zis că s-ar putea ca rușii să fi aflat deja de casetă.

— De unde?

— Habar n-am. L-am întrebat, dar nu mi-a răspuns. A spus că suntem în pericol și că trebuie să plecăm. Că Hubbard o să-i dea suficienți bani ca să putem fugi. Totul se petrecea mult prea repede! Abia mă întorsesem de la magazin. Cumpărasem mâncare pentru o săptămână, iar acum îmi spunea că trebuie să fug ca să-mi salvez viața.

— Așa că ai venit încoace?

Aprobă dând din cap.

— Ideea era să ne refugiem aici temporar. Wayne a zis să o iau pe Betsy și să plecăm. El urma să mai stea o zi, să aranjeze să-și ia banii de la Hubbard, să discute cu tatăl lui și apoi să ia avionul și să vină încoace. Urma să plecăm în America de Sud. Își găsise deja de lucru acolo – instructor de scufundări într-o stațiune. M-a asigurat că va fi totul minunat, un adevărat paradis, că ne vom plimba pe plajă… un adevărat paradis.

— Deci asta e tot ce ți-a povestit, iar voi ați plecat în aceeași noapte?

— Nu. Asta se întâmpla cu o zi înainte de a pleca. A crezut că mai avem timp. Am luat cina, am culcat-o pe Betsy, și am rămas toată noaptea treji, discutând. Oricât de speriată aș fi fost, părea cea mai bună soluție. Dacă rămâneam în Cleveland, muream toți. Dacă intram în programul de protecție a martorilor, viața noastră ar fi depins total de autorități. Ei ne-ar fi spus unde să trăim; Wayne ar fi trebuit să lucreze la Wal-Mart sau ceva de genul ăsta. Dacă acționam cum spunea el, Hubbard ne plătea să plecăm. Ne-ar fi dat destui bani încât să începem o nouă viață.

— Dar familia ta? am întrebat, gândindu-mă la John Weston și la disperarea prin care trecea el.

— Am fost singură la părinți, ca și Wayne. Ai mei au murit. Îmi lăsam în urmă prietenii, desigur, dar singura mea familie era Wayne și câțiva veri. Wayne urma să-i explice totul tatălui său. N-a mai apucat. Cineva l-a omorât. Vocea îi tremură și mi-am dat seama că, în ciuda șocului și a dezamăgirii, încă îl iubea.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea? am întrebat. Noaptea în care a fost omorât Wayne.

Își masă tâmplele, încercând să alunge durerea de cap sau, poate, amintirile chinuitoare.

— S-a întors acasă nervos. Era cu adevărat speriat, și m-a luat deoparte în dormitor. A zis că eu și Betsy trebuie să plecăm chiar în seara aceea. Urma să plece și el de-acasă, dar mai rămânea în oraș, să discute cu tatăl lui și să finalizeze aranjamentele cu Hubbard. Închiriase o mașină folosind acte false. Ne-a urcat în mașină și ne-a zis să plecăm la Columbus. Nu voia să luăm avionul de la aeroportul din Cleveland, așa că aranjase să plecăm spre Myrtle Beach de pe aeroportul din Columbus. A spus că Randy știe despre ce e vorba și că va avea el grijă de noi. Randy era cel mai bun prieten al lui Wayne. Singurul în care avea încredere. Vocea ei devenise monotonă și făcea eforturi vizibile să-și ascundă emoția.

Randy ne aștepta la aeroport. Mi-a spus să nu-mi fac probleme, că va avea el grijă de noi până vine Wayne și putem pleca. În după-amiaza care a urmat n-am primit nicio veste de la Wayne și m-am speriat. Apoi Randy a venit în camera noastră și mi-a spus că Wayne fusese ucis. Citise despre asta pe web site-ul unui ziar din Cleveland.

Făcu o pauză.

— Și?

— Și ce?

— Și ce dracu' ați făcut atâtea zile?

— Primul impuls a fost să sun imediat la poliție. M-am gândit că le-aș putea spune totul și n-am mai fi în pericol, dar Randy m-a oprit. A spus că rușii ne vor căuta în continuare, pentru că știau că suntem în viață și că putem depune mărturie împotriva lor. Nu avea încredere nici în poliție, nici în FBI, din aceleași motive ca și Wayne – se temea că sunt mână în mână cu Hubbard. Așa că am rămas aici, așteptând să vedem la ce rezultate ajung polițiștii. Când a devenit evident că nu sunt în stare de nimic, Randy a hotărât să plece la Cleveland să pună lucrurile la punct.

— Cum?

Se încruntă.

— Poate să-i omoare pe ruși? Sau pe Hubbard? Să omoare pe oricine era implicat în povestea asta? Sunt sigură că asta intenționa. Randy este un om foarte periculos, domnule Perry. Îl cunosc de ani de zile și trebuie să recunosc că încă mi-e teamă de el. Știu că nu s-ar atinge niciodată de mine sau de Betsy, dar tot nu mă simt în largul meu lângă el. După ce am aflat că Wayne a fost omorât, Randy mi-a zis clar că de-acum încolo se va ocupa el de toate. Nu l-am contrazis. Eram speriată, singură, n-aveam la cine să apelez. M-a anunțat că pleacă la Cleveland pentru câteva zile.

— Așa că l-ai lăsat să plece.

Își dădu părul după urechi.

— Și ce-ai fi vrut să fac? Să-l opresc? Să mă cert cu el? Scutură din cap. E evident că nu l-ai cunoscut pe Randy Hartwick.

— Ba da, am răspuns. Am stat de vorbă vreo zece secunde, până când l-a amuțit cineva cu un glonț în piept.

Își duse mâna la gură și încremeni, cu ochii măriți de uimire.

— Randy este mort?

— Da. Asta m-a adus aici. Nu mă așteptam să te găsesc. Încercam doar să aflu mai multe despre el.

Se lăsă încet pe un scaun de lângă mine, ca și cum vestea îi consumase ultima fărâmă de energie.

— Deci rușii ți-au omorât soțul? am insistat, conștient că nu mai este în stare să răspundă la întrebări, dar încercând să aflu toate detaliile.

Dădu din cap și mă privi în ochi:

— Nu. Nu au fost rușii. Cine l-a ucis a făcut totul ca să pară o sinucidere, domnule Perry.

— Lincoln.

— Oricine l-a ucis pe soțul meu, a făcut totul ca să pară o sinucidere, Lincoln. Rușii n-ar fi reușit niciodată să pătrundă la noi în casă și să facă așa ceva. Wayne era prea deștept.

— Și-atunci, cine crezi că l-a omorât?

— Jeremiah Hubbard, spuse ea pe un ton calm, ca și cum nu ar fi avut nici cea mai mică îndoială.

Nu eram prea sigur de asta, dar nu am contrazis-o. Părea logic ca Hubbard să fi fost implicat în asasinarea lui Weston, însă nu mi-l puteam imagina pe marele mogul al tranzacțiilor imobiliare omorând cu mâna lui.

— Iar tu ai stat aici, ascunsă, am reluat eu, pentru că Hartwick ți-a zis să nu te duci la poliție?

— Asta a fost decizia mea, răspunse ea cu convingere. Știu că viața mea, așa cum era s-a terminat. Înțeleg și trebuie să accept asta. Soțul meu a reușit să se pună rău cu cei mai periculoși oameni din țară, iar ei o să ne omoare, pe mine și pe fiica mea, dacă ne găsesc. La fel ar face și Jeremiah Hubbard. Dacă m-aș duce la poliție, am intra în programul de protecția a martorilor și va trebui să trăim așa cum ne dictează ei. Nu vreau asta pentru fiica mea, însă nici nu pot lăsa lumea să creadă că Wayne ne-a omorât, cum am auzit la știri. Nu-l pot lăsa pe Jeremiah Hubbard să scape.

— Și ce ai de gând să faci?

Întoarse privirea.

— Nu știu. Randy mi-a zis să aștept aici, și exact asta am făcut. Acum știu că nu suntem în siguranță. Ai demonstrat asta găsindu-ne.

Am rămas tăcuți un timp. Apoi am întrebat:

— Deci, asta-i toată povestea? Acum știu tot ce ar trebui să știu?

— Da, răspunse ea. Adică, aproape tot. Mai trebuie să-ți spun ceva.

— Și anume?

— Ți-amintești de caseta pe care a înregistrat-o Wayne? Cea cu crima.

— Da.

— E la mine.

15.

Am mai stat cam o oră pe balcon, dar era atât de obosită, încât pe la miezul nopții i-am spus că ar fi cazul să plec, să o las să se odihnească. Ajunsesem deja la ușă când m-a oprit și m-a rugat să dorm acolo, pe canapea.

— Pot să rămân, i-am spus eu surprins, dar deloc nemulțumit de dorința ei. Într-un fel mă temeam că dimineața aș putea să descopăr că au dispărut. Apoi aș fi avut „plăcerea” să-l sun pe Joe ca să-i dau veștile bune: *Da, Pritchard, am niște vești incredibile. Le-am găsit pe Julie și Betsy Weston. Unde sunt acum*? *Ăă, da. Bună întrebare. Știi, mă tem că au fugit noaptea trecută, în timp ce dormeam.*

I-am promis Juliei că mă întorc repede și m-am dus în camera mea. Aveam nevoie de câteva clipe de singurătate. Trecuseră doar câteva ore, dar aveam impresia că fuseseră câteva zile. Am închis ușa de la balcon și mi-am luat geanta. Arma era acolo, încărcată. Am verificat-o și am pus-o la loc. Era un Glock 26 sau „Glock junior”, cum i se spunea, din cauză că avea țeava scurtă. Putea trage zece focuri la rând, era destul de mică ca să poată fi ascunsă, dar destul de puternică pentru a face ravagii într-un timp foarte scurt. Era primul pistol pe care îl cumpărasem. Nu aveam niciun motiv să cred că o să am nevoie de armă, dar mă simțeam mai bine dacă o știam la locul ei. Randy Hartwick fusese ultimul om care încercase să o ajute pe Julie Weston, și-l văzusem murind. Înainte de asta, cineva îi omorâse soțul. N-aveam de gând să continui seria.

Înainte de a mă întoarce la Julie, am încercat din nou să-l sun pe Joe, de pe mobil. De data asta am sunat acasă, știind că ar trebui să fie acolo, poate deja în pat. Joe nu avea robot telefonic așa că l-am lăsat să sune, convins că, la un moment dat, o să-l enerveze destul de tare ca să se ridice și să răspundă.

— Alo? l-am auzit în cele din urmă, evident nervos.

— Salutări de pe frumoasele plaje din Carolina de Sud, am răspuns. Sper că petreceți o seară minunată, domnule Pritchard!

— Ce dracu’ vrei?

— Le-am găsit pe Julie și Betsy Weston. Sunt la hotelul unde a lucrat Hartwick. De două ore stau de vorbă cu Julie. Auzeam că respiră mai greu,

dar nu m-a întrerupt.

I-am relatat pe scurt tot ce-mi spusese Julie, dar nu i-am menționat că are caseta. Când a început să vorbească, era complet treaz, iar iritarea din voce îi dispăruse.

— De ce a filmat crima aia?

— Habar n-am.

— Ea are idee?

— Poate. N-am întrebat-o.

— Întreab-o.

— În regulă.

Respiră adânc.

— Ai făcut treabă bună, Lincoln. Cred că am rezolvat cazul, nu?

— Cred că da, am răspuns eu încet. Dar ce facem în continuare?

— Ea ce vrea?

— Nu e sigură. A spus că Hartwick a plecat la Cleveland să pună lucrurile la punct. Nu știe ce a vrut să spună cu asta, dar crede că intenționa să omoare pe cineva. A zis că nu poate să îi lase pe toți să creadă că Wayne le-a omorât, așa cum vuiește presa, dar îi este teamă să intre în programul de protecție a martorilor.

— Se teme că nu vor putea s-o protejeze împotriva rușilor? De ce s-ar mai deranja să o elimine dacă Weston e mort?

— Ar fi mai multe motive. În primul rând, după cum spunea și Cody, sunt nebuni. În al doilea rând, cu siguranță presupun că soțul ei i-a spus lucruri care ar putea să îi incrimineze, dacă ar depune mărturie. În al treilea rând, s-ar putea să creadă că are caseta.

— De ce ar crede una ca asta?

— Pentru că o are.

— Glumești!

— Deloc.

— Ai văzut-o?

— Încă nu. Sper să reușesc mâine.

— Deci ea apare cu caseta, depune mărturie, dacă i se cere, iar ei înfundă pușcăria, rezumă Joe. Și gata. Doar că mafia nu procedează așa. Dacă depune mărturie și îi bagă în închisoare, prietenii lor o vor urmări și-n gaură de șarpe și o vor omorî doar ca să se răzbune. Oftă din nou. Chiar că i-am stricat noaptea, mi-am zis.

— Cred că asta nu mai e problema noastră. Nu țineam neapărat să le predau pe Julie și Betsy celor de la FBI, dar părea singura opțiune logică.

— Ai de gând să le predai poliției?

— Trebuie, am răspuns eu. Ai altă părere?

— Nu m-aș grăbi să fac asta și să-ți spun și de ce: în timp ce tu te relaxai azi pe marginea piscinei, eu și Kinkaid munceam din greu. Ne-am petrecut toată ziua tocindu-ne pingelele, intervievând pe oricine ar fi putut ști ceva despre prietenii noștri sovietici. Ce crezi că am aflat?

— Habar n-am.

— Se pare că Dainius Belov este partenerul din umbră al multor companii de-aici. Știi, paravanul necesar pentru a spăla banii. Una dintre aceste „firme” este în Flats. Un local încântător, numit The River Wild.

— Ăsta nu e clubul de striptease pe care încearcă Hubbard să îl cumpere?

— Ba da.

Am stat o clipă pe gânduri, privind afară. Dacă Wayne Weston filmase ce era pe caseta aia în scopul de a-i șantaja, și reușise să-i stârnească pe ruși, probabil că era vorba despre River Wild. Totul se potrivea. Știam că Hubbard vrea neapărat să cumpere localul acela.

— La ce te gândești? întrebă Joe.

— Acum totul se leagă. Ai auzit de vreo crimă comisă acolo de curând?

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic. O să verific.

— Foarte bine. Am trecut telefonul în mâna stângă și m-am sprijinit de perete, privind crestele valurilor cum sclipeau în lumina lunii. Cu un minut în urmă ai ezitat când am spus să le predăm pe Julie și Betsy poliției. Nu te contrazic, dar nu înțeleg de ce.

— Pentru că nu m-ai lăsat să termin ce aveam de spus. După cum ziceam, eu și Kinkaid am avut o zi foarte productivă. Faptul că Belov deține o parte din acțiunile de la River Wild este doar una dintre noutăți. Am mai hotărât să-l verific și pe prietenul nostru Cody, pentru că întotdeauna am avut suspiciuni în privința lui. Nu mi-a plăcut cum ne-a indus în eroare la început, și nici cum a ignorat total ce i-am zis despre Hubbard.

— Corect.

— În consecință, l-am verificat minuțios. Am aflat că domnul Cody a absolvit Facultatea de Drept, acum zece ani.

— Și? Ce te surprinde? Mulți agenți FBI sunt licențiați în drept. Cea mai bună modalitate de a ajunge să lucrezi pentru ei, dacă nu ai făcut Academia de Poliție, este să fi absolvit dreptul sau științele economice.

— Pe când era student, Cody a făcut un stagiu de practică la Cleveland. Pun pariu că nu ghicești unde.

— Compania imobiliară a lui Hubbard?

— Nu, dar ești pe-aproape. O să-ți dau un indiciu: Dicky D., avocatul lui Hubbard!

— Cody a lucrat pentru Richard Douglass?

— Exact. Trei veri la rând, pentru domnul Douglass și asociații acestuia. Apoi, după ce a terminat facultatea, s-a întors și a lucrat acolo un an și jumătate, înainte să fie admis la Academia FBI.

— La dracu'! Vrei să spui că Hubbard dictează în ancheta asta?

— Încă nu afirm asta, dar când știm ceea ce știm despre Hubbard și Weston, ca și despre Cody, mai vrei să-l suni ca să-i spui unde sunt cele două?

— Nu.

— Corect.

Mi-am trecut mâna prin păr și am închis ochii. Totul începuse ca o seară plăcută, de relaxare, dar se transformase în cu totul altceva.

— Și-atunci ce dracu' ar trebui să facem, Joe? Nu putem să le urcăm în cursa spre Belize sau alt loc asemănător și să-i lăsăm pe toți să creadă că au murit. Avem o datorie față de John Weston, măcar atât!

— O să vedem, spuse Joe. Deocamdată, singurul lucru important este să ai grijă să fie în siguranță. Asta ai de făcut.

Minunat! Acum eram protectorul unei femei care atrăgea moartea așa cum atrăgea privirile bărbaților.

— Deci rămân aici? Stau în hotel cu ele și am grijă să nu pățească nimic? Până când? Pentru că, în cele din urmă, vom atrage atenția.

— Știu. Dă-mi o zi să pun lucrurile la punct.

„Să pun lucrurile la punct". Asta intenționase și Randy Hartwick. Și nu prea avusese succes.

— Care-i planul? am întrebat.

— Trebuie să aflăm mai multe despre crima asta. Odată ce știm ce s-a întâmplat acolo, putem stabili ce opțiuni avem. Mâine te vei uita la casetă. Vezi ce poți afla; vezi dacă recunoști pe cineva, orice. Între timp, eu și Kinkaid vom face aici același lucru. Sună-mă din nou mâine după-amiază și vom vedea ce noutăți avem.

— Bine.

— Și… LP?

— Da?

— Ai grijă să nu moară nimeni între timp, bine?

A închis înainte să apuc să răspund. Am lăsat telefonul, am tras draperiile la ușa de la balcon, mi-am luat bagajul, am încuiat ușa și am urcat. Am ciocănit ușor în ușă și Julie îmi deschise imediat.

— A durat cam mult, spuse ea. Începusem să intru în panică. Purta un tricou uriaș, prin care îi puteam distinge conturul sânilor. Am încercat să nu mă holbez. Era întuneric în cameră, dar stătea foarte aproape de mine.

— Îmi pare rău, am răspuns. L-am sunat pe partenerul meu.

Făcu un pas înapoi, încruntându-se.

— Știe că suntem aici?

— Julie, am rostit cu blândețe, dacă ai încredere în mine, ai încredere și în el. Îți garantez că nu există în lumea asta o persoană mai de încredere decât Joe Pritchard. Ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să închidă a fost să am grijă de voi.

Mă privi gânditoare, apoi dădu din cap:

— Bine. Bine. Probabil că ai dreptate. Acum mă duc la culcare.

— Noapte bună, i-am urat, lăsându-mi bagajul lângă ușă și îndreptându-mă spre canapea.

— Noapte bună. Porni spre dormitor, apoi se opri și se răsuci pe călcâie. Făcu repede trei pași spre mine și îmi strânse ușor mâna. Mă bucur că ești aici, șopti ea, după care dispăru în dormitor, închizând ușa în urma ei.

Am rămas cu ochii la ușă, simțind furnicături unde mă atinsese și am știut că mă bucur și eu că sunt acolo. Poate puțin prea mult.

16.

O femeie incredibil de frumoasă, la câțiva pași de mine, cu un cuțit în mână.

Acesta a fost primul lucru pe care l-am văzut a doua zi dimineață, când am deschis ochii. Mi-au trebuit câteva secunde să scutur ceața somnului și a viselor și să-mi amintesc cum și de ce am ajuns în situația asta. Femeia era Julie Weston, iar în mână ținea o farfurie, nu un cuțit. Mă privi și îmi zâmbi timid, așa cum făcuse cu o seară înainte, la piscină.

— Bună dimineața, spuse ea. Pregăteam micul dejun.

— Minunat! Mulțumesc.

Am luat ceasul de pe podea, unde îl lăsasem – era aproape nouă. Surprinzător cât de bine dormisem. M-am întins și m-am ridicat din pat, înțepenit după noaptea petrecută pe canapeaua prea scurtă. Julie se întoarse rapid și plecă să pună feliile de pâine la prăjit. În momentul acela mi-am dat seama că sunt gol până la brâu. Crezusem că mă voi trezi primul. La urma urmei, mi-am zis, sunt femei cărora le-ar plăcea să găsească un bărbat dezbrăcat pe canapea, dimineața. N-avea sens să mă simt vinovat.

M-am dus să fac un duș. Am simțit apa rece cum se încălzește, și am lăsat-o să-mi șiroiască pe față, pentru a alunga ultimele urme de somn. Încă mă durea tot corpul, după ce dormisem pe canapeaua aia, dar eram treaz de-a binelea. Am ieșit de sub duș, m-am șters și m-am îmbrăcat. Când am deschis ușa băii, aproape că m-am împiedicat de Betsy Weston. Stătea exact în fața ușii și purta o pijama roz cu pisicuțe și papuci uriași, tot roz. Părul lung și negru îi era încâlcit. Se uita la mine somnoroasă, dar nu părea speriată, ceea ce m-a făcut să cred că mama ei o avertizase de prezența mea. M-am întrebat ce îi spusese despre mine, cine eram pentru ea. Probabil că nu detectivul care încerca să afle cine l-a omorât pe tati.

— Mami a zis că ai venit să stai cu noi, spuse ea. Îmi întinse mânuța: eu sunt Elizabeth. Dacă vrei, poți să-mi spui Betsy.

Am îngenuncheat ca să fiu la fel de înalt ca și ea și i-am strâns mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Betsy. Eu sunt Lincoln.

— Ca președintele? Pronunțase de fapt „preșdintele”.

— Da, ca el. De fapt, nu-mi puseseră numele după el, ci după Percy Lincoln, un soldat care îi salvase viața tatălui meu în Vietnam. Tata

încercase să onoreze amintirea lui, dar nu putuse să mă condamne să port toată viața un nume ca Perry Percy, așa că alesese cealaltă variantă.

— Eu mă duc să mănânc, anunță Betsy, și porni spre bucătărie. Am rămas acolo, în genunchi. Era doar o fetiță. Interesant, mi-am zis. Copiii nu erau specialitatea mea. Nu că nu mi-ar fi plăcut; însă nu eram obișnuit și nu mă simțeam în largul meu. Eram incapabil să le vorbesc pe tonul acela specific desenelor animate, pe care majoritatea adulților îl adoptă. Îi tratam ca pe oricine altcineva, doar că eram mai atent la ce spun. Părea cea mai bună soluție.

Am intrat în bucătărie. Julie mi-a întins o farfurie de carton cu pâine prăjită.

— Doar asta am avut pentru micul dejun. Poți coborî să mănânci la restaurant, dar numai până la ora nouă, așa că mă tem că ai ratat posibilitatea asta.

— Mulțumesc.

— Am făcut cafea și, dacă vrei, e suc de mere în frigider, mai spuse ea, întinzând margarină pe o felie de pâine pe care i-o dădu lui Betsy.

Julie purta pantaloni scurți și o cămașă albă, strâmtă, din bumbac. Era la fel de frumoasă ca și în costumul de baie, dar am încercat să fac abstracție de asta. Lincoln Perry, garda de corp, la dispoziția dumneavoastră. Nu pot să mă atașez emoțional de clienții mei și, categoric, nu pot accepta ideea unei atracții între noi. Sub nicio formă.

— Cafeaua este suficientă, mulțumesc. Îmi întinse o cană cu un palmier și numele unei stațiunii. Am luat o gură și am privit-o impresionat: asta nu poate fi cafea de hotel am spus.

Râse și dădu din cap.

— Evident. Nu pot să beau porcăria lor. Am găsit în apropiere un magazin cu tot felul de sortimente de cafea. Am cumpărat-o și mi-au măcinat-o ei.

La naiba. Nu era destul că nu-i puteam ignora frumusețea, mai făcea și cafea bună. Era din ce în ce mai rău.

Am băut cafeaua în liniște, privindu-le. În ce naiba mă băgasem?

— Care e planul pentru azi? am întrebat. Nu știam dacă se simt în siguranță ca să iasă din hotel în timpul zilei, dar nu-mi puteam imagina să petrec douăsprezece ore închis într-o cameră de hotel, oricât de frumoasă ar fi fost.

— Planul pentru azi? repetă Julie. Păi, nu știu. Crezi că e sigur… Se uită la fiica ei și reformulă: Crezi că am putea ieși la plimbare pe plajă?

— Ați mai făcut asta?

Încuviință dând din cap, ca și cum i-ar fi fost rușine, ca și cum s-ar fi temut că încălcase o regulă importantă.

— Da. Purtăm ochelari de soare, șepci de baseball și nu stăm prea mult pe-afară. Se uită din nou la fiica ei, dar Betsy nu băgase de seamă nimic și își mânca liniștită felia de pâine. E greu să stai tot timpul în cameră, adăugă ea.

— Înțeleg. Nu știam sigur ce vrei.

— Atunci, crezi că putem ieși?

— De ce nu? Păstrăm regula cu ochelarii de soare. Oricum e destul de aglomerat aici. Sunt mii de necunoscuți în jur, nimeni nu se uită atent la tine. Nu eram convins că am dreptate, dar nici mie nu-mi surâdea ideea de a sta în hotel toată ziua.

— Perfect, exclamă ea ușurată. Păi, o îmbrac pe Betsy și ieșim la plimbare pe plajă. Ce zici, iubito?

Fetița zâmbi.

— Superrr! mormăi ea, ca tigrul Tony.

— Încă ceva, am adăugat, iar Julie mă privi surprinsă. Vreau să văd caseta despre care am vorbit aseară.

— Caseta.

— Da. Ai spus că se află la tine, nu?

Lăsă ochii în jos.

— Da, dar nu am văzut-o. Sinceră să fiu, prefer să n-o văd.

— Foarte bine. Dar eu trebuie să o văd.

— O aduc imediat. Poți să te uiți, în timp ce eu și Betsy facem ordine în dormitor.

Se duse în dormitor împreună cu fetița. După un minut, se întoarse cu o casetă VHS.

— Asta e, zise ea, întinzându-mi-o cu teamă, de parcă ar fi ținut în mână un scorpion adormit.

— Mulțumesc.

Lângă televizor era și un aparat video – doar nu degeaba era un hotel de cinci stele. Julie se întoarse să plece, dar am prins-o ușor de mână.

— M-am gândit la alte câteva întrebări.

— Zi.

— În primul rând, ai idee când a fost înregistrată? În ce zi, săptămână sau lună?

Își mușcă buza de jos și scutură din cap.

— Nu cred. Nu, sunt sigură că Wayne nu mi-a spus asta. Totuși, bănuiesc că e ceva recent. Nu pare genul de situație care să dureze prea mult.

— Am înțeles. Și încă ceva…, am coborât puțin tonul și m-am aplecat spre ea. Fiica ta știe că tatăl ei a murit?

Mă privi în ochi și i-am văzut lacrimile.

— Nu, răspunse ea în șoaptă. Nu-i pot spune aici. *Nu pot.* Nu știu ce o să se întâmple cu noi și… până aflu, vreau să fie fericită. Dădu din cap. N-aș putea rezista.

— Sigur. Nu te critic, nici nu-ți sugerez să o iei în brațe și să-i spui în clipa asta, dar trebuia să știu. Acum, ultima întrebare, ce este între tine și Aaron Kinkaid?

Se încruntă și mă privi uluită.

— Aaron? A fost partenerul lui Wayne.

— Știu asta. Ne ajută să investigăm cazul și pretinde că este îndrăgostit de tine. Zice că s-a despărțit de Wayne pentru că acesta a fost furios când a aflat de sentimentele lui pentru tine.

Începu să râdă.

— Aaron s-a dat la mine, la o petrecere de Crăciun. Era beat și s-a purtat prostește. Wayne nu a fost încântat, dar n-a făcut caz de asta.

Am privit-o, conștient de frumusețea ei, și m-am gândit că ceea ce ea considerase niște avansuri făcute la beție ar fi putut însemna mult mai mult pentru un om ca Aaron Kinkaid. Julie se întoarse în dormitor. Eu m-am uitat la caseta pe care o țineam în mână și am constatat cu surprindere că era o casetă Sony VHS normală, cu opt ore de înregistrare. M-aș fi așteptat ca Weston să utilizeze o tehnologie mai avansată. Am pus caseta în aparat, am dat drumul la televizor și am apăsat butonul „Play”.

Timp de un minut nu s-a văzut decât ecranul albastru, apoi a apărut o cameră abia luminată. M-am aplecat, concentrându-mă asupra imaginilor. Distingeam o masă rotundă, pentru jucat cărți, lambriuri din lemn, dar nimic altceva. N-am recunoscut locul. La masă stătea un bărbat, singur. I se vedea numai partea de sus a corpului. Era un bărbat incredibil de gras, chelios, cu sprâncene cărunte, stufoase. Ridică ochii spre ceva ce nu fusese filmat, dădu din cap, apoi se sculă în picioare și ieși din cameră. Apărură apoi trei bărbați. I-am recunoscut pe doi dintre ei – Alexei Krashakov și

Ivan Malaknik. Krashakov era rusul înalt, blond, care îmi dăduse douăzeci de dolari. Pe Malaknik nu îl întâlnisem, dar Cody ne arătase fotografia lui. Pe cel de-al treilea bărbat, mai scund decât Krashakov, dar musculos, îmbrăcat într-o cămașă neagră, nu-l mai văzusem niciodată. Era proaspăt bărbierit și purta un lănțișor de argint la gât. Avea părul scurt și creț.

Cei trei se așezară la masă și începură să discute. Am încercat să dau mai tare, dar nu avea niciun rost, se înregistraseră doar imagini, nu și sunet. Wayne Weston părea mai puțin eficient decât mă așteptasem. Nu știu de ce, îmi venea greu să cred asta. Probabil că exista pe undeva și o casetă audio.

Au trecut alte două minute de discuții. Mă așteptasem la scene violente, dar cu toate acestea m-a luat prin surprindere ceea ce am văzut. Toți trei păreau să râdă copios, când, brusc, Krashakov scoase pistolul și îl împușcă pe cel de-al treilea bărbat în piept. Am tresărit puternic. Fusese ceva total neașteptat. Necunoscutul căzu pe masă, sângerând puternic. Krashakov și Malaknik se ridicară și răsturnară corpul de pe scaun. Apoi Malaknik deschise o ușă laterală, care părea să dea afară – se vedea o ușoară strălucire, de la lumina reflectată pe trotuar. Malaknik ieși și apoi se întoarse cu o prelată din plastic. Krashakov îl ajută să rostogolească trupul pe ea. Apoi îl înfășurară ca să nu mai sângereze și să-i murdărească și pe ei și-l duseră afară. Mai trecură câteva minute, apoi Malaknik se întoarse însoțit de alt bărbat. L-am recunoscut: Vladimir Rakic, cel care locuia cu Krashakov. Rakic avea o găleată și un mop, și se apucară să curețe podeaua. Krashakov nu se mai întoarse în cameră. Probabil că era ocupat să scape de cadavru. Rakic și Malaknik spălară un timp pe jos. Le auzeam pe Julie și Betsy râzând în dormitor și știam că nu mai am prea mult timp la dispoziție. Am derulat rapid banda, să văd ce se mai întâmplă. Au terminat de spălat pe jos și au plecat. N-a mai apărut nimeni. Înregistrarea se terminase.

Am derulat și am urmărit din nou primele cinci minute, uitându-mă foarte atent la bărbatul care fusese inițial în cameră și la victimă. Nu îi cunoșteam, dar voiam să îi pot descrie exact. Nu știam prea multe despre supravegherea video, dar bănuiam că Weston folosise un sistem fără cablu. Îi spusese soției lui că instalase ilegal camera de filmat, deci trebuia să fie una mică și bine ascunsă. O cameră cu circuit închis nu intra în discuție, pentru că ar fi însemnat aparat de filmat, de înregistrat, casetă, toate la fața locului. Ar fi fost mult mai greu de ascuns decât o cameră video fără cablu. Aveam cataloage în care erau niște camere de filmat color extrem de mici, care transmiteau semnalul la distanță de câțiva metri. Unele dintre acestea, foarte

scumpe, foloseau transmisia prin satelit, ca un telefon mobil, și puteau trimite semnalul la orice distanță. Hubbard își putea permite așa ceva, dacă ar vrea.

Am auzit-o pe Betsy râzând mai tare și mi-am dat seama că ieșiseră din dormitor. Am scos caseta, am pus-o la loc în cutia ei și am strecurat-o sub canapea. Apoi m-am întors spre ele. Julie mă privea cu atenție, încercând să-și dea seama ce am văzut. Am rămas impasibil.

— Gata camera?

— Am făcut patul foarte frumos, spuse Betsy. Vrei să vezi?

Julie râse.

— Nu cred că domnul Perry vrea să-ți vadă patul, draga mea.

— Poate să-mi spună Lincoln, am zis eu. Sunteți gata de plecare?

— Da! strigă Betsy, bătând din palme. Abia aștept să merg la plajă!

— Minunat! Ai puțină răbdare, vreau să mă spăl pe dinți. Am intrat în baie, cu tot cu geantă, și am scos pistolul.

Mi-am prins tocul la curea, în spate. Intra la fix sub betelia pantalonilor, și l-am prins în două cleme, ca să nu fiu nevoit să scot cureaua de fiecare dată când scoteam tocul. Arma stătea bine, nu se vedea și puteam să o scot repede. Nu mă așteptasem să fiu nevoit să o port, dar planul se schimbase. Poți da ochii cu moartea când te aștepți mai puțin. Caseta tocmai îmi amintise asta.

17.

Era o zi superbă și caldă. Razele soarelui se reflectau pe nisip și în apă, făcând plaja să scânteieze. Dinspre mare bătea o briză ușoară. Betsy mergea foarte aproape de apă, sărind într-o parte când se apropia vreun val și țipând printre hohote de râs atunci când apa îi ajungea la picioare.

— E rece, zise ea. Prea rece ca să înot. Nu-i corect. Voiam să înot.

Era destul de bronzată, deci stătuse la soare în ultimele câteva zile. Ca și Julie. Încercam să nu mă uit prea mult la pielea ei. „E de-ajuns o privire, apoi nu-ți mai dezlipești ochii. Ar fi mai bine să mă feresc”, mi-am zis.

— Nu te mai văita atât, spuse Julie. Dacă te mai plângi că-i rece apa, Lincoln o să se plictisească să te asculte și o să te arunce în ocean.

— Ba nu, țipă Betsy, privindu-mă cu ochi mari.

— Nu pot să-ți promit nimic.

— Mami! scânci ea. Nu-l lăsa să mă arunce în ocean!

— Pare destul de puternic, zise Julie, prefăcându-se serioasă. Nu știu dacă l-aș putea împiedica.

Zeci de oameni stăteau întinși la soare, pe pături sau pe șezlonguri, relaxați, dar știam că nu se compară cu atmosfera din timpul verii, din plin sezon turistic.

Ne-am plimbat pe plajă cam un kilometru. N-am văzut în drum decât hoteluri. Incredibil, câte puteau fi în orașul ăsta?

Apoi am luat-o înapoi. Betsy încă țopăia, încercând să nu se ude, ținând-o de mână pe Julie. M-am întrebat cum ar fi arătat Wayne Weston împreună cu ele, cum ar fi exclamat cei de pe plajă, văzându-i: „Ce familie frumoasă!” Poate că le păream ciudat celorlalți, plimbându-mă lângă ele. Poate că ar fi trebuit să o iau de mână pe Julie, am fi arătat ca o familie.

— Deci, Lincoln? întrebă Julie.

— Ce?

— Nu erai atent?

— Scuze. Mă gândeam la altceva.

Zâmbi.

— Betsy vorbea cu tine.

— Îmi pare rău, am repetat, privind-o pe micuță. Ce ziceai?

— Am zis că știam că n-o să mă arunci în apă, spuse ea foarte sigură de sine. Și am avut dreptate. Am ajuns deja la hotel fără să mă arunci în apă!

Am pocnit din degete, ca și cum tocmai îmi amintisem ce trebuie să fac.

— Știam eu că am uitat ceva!

Scutură din cap.

— Nuuu! N-o să mă arunci!

— Cine-a zis?

— Io, răspunse ea chicotind.

M-am uitat spre Julie, i-am văzut zâmbetul și mi-am dat seama că o amuză replicile noastre. M-am oprit și m-am descălțat. Am simțit nisipul cald sub picioare.

— Bineee! Acum chiar că te duci la fund!

— Nu! țipă Betsy, încercând să se ascundă după mama ei. Am prins-o și am luat-o la goană spre apă, ținând-o sus, deasupra capului. Era incredibil de ușoară. Ținusem în brațe pisici mai grele decât ea. Betsy pe jumătate țipa, pe jumătate râdea, în timp ce intram în apă. Avusese dreptate, chiar era rece! Am intrat până la genunchi, apoi m-a lovit un val, udându-mă până la șolduri. Am ținut-o pe Betsy deasupra capului, asigurându-mă că nu mi se ridică tricoul, să se vadă arma, și am început să număr.

— Unu… doi… trei…, m-am prefăcut că o las tot mai jos spre apă, dar nu i-am dat drumul. Bine, am zis în cele din urmă. Cred că azi sunt mai drăguț decât de obicei. N-o să te arunc în apă până după-amiază.

Am dus-o înapoi, întrebându-mă dacă nu făcusem o prostie jucându-mă așa, dacă nu cumva Julie se supărase. Dar nu. Râdea, așteptându-ne să ajungem lângă ea și nu părea deloc supărată.

— Trebuia să-i dai drumul, zise ea. Nu te-aș fi certat.

— Chiar *am crezut* că o să mă arunce! zise Betsy gâfâind.

Julie se uită la picioarele mele și surâse:

— Rece? întrebă ea.

— Un pic, am răspuns, și ea râse din nou.

Apoi am plecat la cumpărături, și am bântuit prin magazine vreo două ore. Am văzut mai multe variante de tricouri pe care scria MYRTLE BEACH decât mi-aș fi imaginat că pot exista și niște chestii ciudate, făcute din scoici, dar nimic nu m-a convins să-mi scot portofelul. Julie și Betsy păreau că se distrează de minime. Am mâncat de prânz, apoi ne-am întors la hotel. I-am spus lui Julie că mă duc până la mine în cameră să dau un telefon.

L-am sunat pe Joe.

— Ai văzut caseta? mă întrebă el imediat ce îmi auzi vocea.

— Da. Cineva a fost omorât, asta-i clar, dar habar n-am cine este. Am recunoscut însă ucigașul.

— Cine?

— Krashakov.

— Nemernicul mare și blond?

— Te-ai prins. I-am povestit în detaliu ce văzusem.

— Nu ți-ai dat seama unde s-a întâmplat?

— Nu prea, dar cred că este camera din spate a unui bar, poate chiar River Wild. Pare logic. Deja știm ce legătură are locul ăla cu rușii și avem și motivul logic pentru care Weston supraveghea localul.

— Un singur lucru nu-mi place.

— Și anume?

— Weston a filmat cu o cameră ascunsă, corect? Un dispozitiv fără cablu, după tine. Evident, rușii nu știau nimic despre asta și totuși Weston i-a spus nevesti-sii că rușii îl vor urmări.

— Așa e.

— De unde știau de casetă?

— Poate că au găsit camera de filmat înainte să apuce să o ia de-acolo.

— Și crezi că avea o etichetă cu nume și adresă pe ea? Inițiale încrustate într-o parte? Camerele astea sunt concepute să fie de neobservat. Nu sunt prea multe în circulație, dar tot ar fi dificil să dai de urma proprietarului uneia.

— Ai dreptate. Nu știam ce să-i răspund, așa că am schimbat subiectul. Ai aflat cine ar putea fi victima?

— Încă nu. Am sunat câțiva prieteni de la omucideri și au zis că o să mă caute ei când vor avea un răspuns.

— Bine. Mă gândeam să o sunăm pe Amy, să încerce și ea.

— Ai grijă ce-i spui.

— Putem avea încredere în ea, Joe.

— Știu asta, dar nu vreau să aibă iarăși probleme. Oi fi tu îndrăgostit de ea, dar asta nu înseamnă să o suni imediat ce apare cel mai mic pretext.

— Nu sunt îndrăgostit de ea.

— Aha. Apropo de dragoste, cum arată văduva Weston în carne și oase?

— Ca o gospodină cumsecade. E incredibil de fotogenică. În realitate, arată mai mult ca mătușa Nedra.

— Sigur că da.

— Unde e Kinkaid?

— Chiar aici, în fața mea.

— Jucați dame?

— Gura, puștiulică. Ne pregătim să dăm totul în vileag.

— Destul de greu, cu fundul pe scaun.

— Știu. De-aia suntem pe picior de plecare. Vrem să-i verificăm din nou pe tovarășii ruși, să vedem ce pun la cale.

— Ai grijă ce faci, Joe.

— Întotdeauna, fiule. Te sun pe mobil diseară, după ce vorbesc cu băieții de la omucideri.

Am închis și am sunat-o pe Amy la birou. A răspuns imediat, ceea ce se întâmplă foarte rar. Părea foarte prost dispusă, dar asta nu era nimic nou.

— Ți-e dor de mine? am întrebat-o când a răspuns.

— Nu, deloc. Ești unul dintre *ăia.*

— Ăia?

— Bărbat! zise ea sec. Știi, persoane purtătoare de penis? Cred că ai și tu, nu?

— Care-i problema ta?

— Bărbații.

— Aha. N-are nicio legătură cu domnul Terry, sper.

— Domnul Terry poate să mă pupe-n fund, replică ea. Prietena mea, Rochelle, l-a văzut aseară într-un restaurant, de mână cu o pipiță, bând vin. Rochelle zice că era un vin scump. Pe mine mă duce numai în localuri ieftine, nenorocitul!

— Îmi pare rău, Amy. Nu eram un fan al lui Jacob Terry, dar îmi plăcea prea mult de Amy și nu voiam s-o văd că suferă.

— Să-l ia dracu'! exclamă ea. Oricum, nu puteam rămâne cu un bărbat care folosește atâta gel de păr. Relația noastră a fost de la început compromisă.

— Am încercat să-ți spun asta.

— Da, da, tu și sfaturile tale. Nu te-am ascultat niciodată, nu văd de ce aș face-o acum. Doar pentru că ai avut dreptate în legătură cu Terry? Asta nu înseamnă că nu ești un cretin. Ce dracu' vrei de la mine?

Nu plănuisem să-i dau prea multe detalii, dar știam că o să mă piseze cu întrebări, așa că am hotărât să-i ofer o temă de gândire.

— Sunt în Carolina de Sud.

— Nu, zău? Și ce cauți acolo? Parcă auzisem că ai fi martor într-o crimă comisă zilele astea? Te-am sunat, dar nu erai acasă. Dacă mă gândesc bine, nu cumva tipul era din Carolina de Sud?

— Amy, am întrerupt-o eu, vrei să auzi ce am de spus sau nu?

— Da.

— Le-am găsit pe Julie și Betsy Weston.

O vreme n-am mai auzit decât murmur de voci pe fundal. Când vorbi din nou, era calmă și serioasă.

— Sper că nu te joci cu mine, Lincoln. N-am chef de glume.

— Bineînțeles! Sunt în Carolina de Sud, de când a murit Weston. Dar nimeni, auzi, *nimeni* nu trebuie să știe. Deocamdată sunt prea multe lucruri de lămurit. Femeia asta are pe urme niște criminali de primă clasă, care ar putea avea legături cu poliția.

— Ce caută acolo? șopti ea. Nu știu că sunt căutate de FBI?

— Julie știe, am răspuns. Fetița, evident, habar n-are. Sunt aici pentru că Wayne Weston a intrat în bucluc cu cei din mafia rusă. A filmat ce nu trebuia și, într-un fel sau altul, băieții au aflat.

— Așa că l-au omorât.

— Julie crede că nu. Ea susține că Hubbard l-a omorât sau a pus pe cineva s-o facă.

— Asta-i chiar o știre de senzație, Lincoln!

— Bineînțeles, am spus, gândindu-mă la Hubbard, la Cody și la ruși. Categoric era senzațional. Și periculos.

— N-o să scot o vorbă despre asta, promise Amy, dar trebuie să mă ții la curent.

— De acord. Acum, poți să-mi faci un serviciu?

— Sigur.

— După cum spuneam, Weston a filmat cum a fost omorât un amărât de către ruși. Nu știu cine este. Am vizionat caseta, dar nu l-am recunoscut. Un tip scund, puternic, brunet cu părul creț; avea un lănțișor de argint la gât. Vreau să verifici și să-mi spui dacă ai idee cine ar putea fi. Trebuie să aibă legătură cu Belov și cu ceilalți.

— Mă ocup.

— Mulțumesc. Te sun după-amiază și facem reconstituirea.

Începu să râdă.

— Și ce?

— Reconstituirea. Mă amuză cuvântul, sună absolut ridicol. N-ar fi mai normal să faci întâi constituirea și *apoi* reconstituirea?

— La revedere, Amy. Am închis, oftând. Halal prieteni. Ce să mai comentezi?

Am urcat și am ciocănit la ușa lui Julie. A deschis imediat și m-a anunțat zâmbind:

— Vești bune. Betsy a hotărât ce vrea să facă după-amiază.

— Ce?

— Să joace golf, pe terenul mic, spuse Julie. Stătea pe canapea, cu picioarele atârnând, pentru că era prea mică să ajungă la podea. Cred că pentru un părinte nu e cine știe ce, dar pentru un adult care nu petrece prea mult timp cu copiii, e o imagine cât se poate de amuzantă.

— Golf, am repetat eu. Incredibil cât de solicitantă este munca de detectiv particular.

— Exact. Însă cred că mai întâi trebuie să dormim puțin. Îmi făcu cu ochiul. Trebuie să fii odihnit ca să reziști toată după-amiaza cu noi.

M-am așezat pe canapea lângă Betsy și ne-am uitat împreună la desene animate, vreo douăzeci de minute. Apoi mi-a sunat telefonul și am ieșit pe balcon să vorbesc.

— Alo?

— De data asta chiar ai încurcat-o, amice, spuse Amy.

— Parcă stabilisem că te sun eu? Nu mai rezistai fără să-mi auzi acum vocea?

— Ba da, dar trebuia să-ți spun în ce te-ai băgat.

Cam știam, dar am lăsat-o să-mi explice.

— Cred că am identificat victima, continuă ea. Ai zis că era un tip scund, musculos, brunet cu părul creț?

— Exact.

— Sută la sută tipul la care mă uit acum. De fapt, poartă și un lănțișor de argint. Încă nu i-au descoperit cadavrul, dar a fost dat dispărut acum trei săptămâni și, categoric, are legătură cu mafia rusă.

— Cine este?

— Yuri Belov. Fiul lui Dainius Belov.

18.

Fiul lui, am spus eu, uluit. Îmi dispăruse orice urmă de energie și simțeam fiori reci pe șira spinării, în ciuda soarelui puternic. Mă uitam prin ușa de sticlă, dar nu vedeam nimic. În cele din urmă, am observat că Betsy îmi făcea cu mâna. M-am străduit să-i zâmbesc și i-am făcut și eu semn, apoi m-am întors cu spatele la cameră.

— Ce ai de gând să faci, Lincoln? întrebă Amy.

— Nu știu. Acum încep să înțeleg. Poate se simplifică situația. Sau devine mai dificilă?

— Cum ar putea să o simplifice?

— Dacă rușii l-au omorât pe Yuri Belov, cu siguranță că tatăl lui n-a știut. Probabil că a fost un conflict intern, între subordonații lui Belov și fiul acestuia. Asta înseamnă că Julie și Betsy nu mai au de ce să se teamă de mafioții ruși, în general, ci doar de câțiva.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea pe un ton neîncrezător, dar acei câțiva par foarte periculoși.

Presupunând că îl omorâseră nu numai pe Yuri Belov, ci și pe Wayne Weston și pe Randy Hartwick, da, erau periculoși. Și mai era și Jeremiah Hubbard la mijloc. Mărturia lui Julie Weston l-ar fi distrus. Dar, dacă Julie avea dreptate și Hubbard era responsabil de moartea soțului ei? Ar fi la fel de grav, deoarece demonstrase că este gata să ucidă pentru a se proteja.

— Sunt câteva crime destul de urâte, toate nerezolvate, și par să aibă legătură. Se petrec lucruri dubioase, iar femeia asta știe destule încât să le pună cap la cap. Există oameni influenți care ar face orice ca ea să păstreze tăcerea. Dacă asta presupune încă vreo câteva cadavre pe listă, nu cred că i-ar deranja.

— Știi care-i soluția, Lincoln? Să faci lumină.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Lasă-mă să public toată povestea.

— Amy, am început eu, furios pentru că se gândea numai la ea.

— Vorbesc serios, Lincoln, ascultă-mă. Nu mă gândesc doar la știrea mea de senzație, deși recunosc că aș fi încântată să dau lovitura, ci și la femeia aia și la fetița ei. Sunt oameni care vor să le omoare pentru că Julie Weston

are informații și o casetă care i-ar putea înfunda, corect? Ei bine, dacă fac publice toate astea, nu le-ar mai ajuta la nimic să le omoare, exceptând cazul că vor să se răzbune. Și, dacă publicul ia cunoștință de cele întâmplate, orice astfel de încercare n-ar face decât să le creeze și mai multe probleme.

— Rușii nu gândesc așa, Amy. N-ar ezita să se răzbune, indiferent de consecințe. Însă ideea mi se părea interesantă. Putea fi cea mai bună modalitate de a-l ține măcar pe Hubbard la distanță. Nu spun că n-ai dreptate. O să discut diseară cu Julie, să văd ce părere are și ea.

— Bine, Lincoln. Dar ține minte un lucru – știi la fel de multe ca și Weston și Hartwick, iar ei sunt morți. Pentru ei și tu reprezinți o amenințare, la fel ca Julie Weston.

Foarte încurajator. Am închis și am intrat în cameră. Julie ședea pe canapea lângă Betsy și se uitau amândouă la desene animate. Mă privi și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am răspuns, surprins că mă citise atât de repede. M-a enervat semnalul. Este slab pe balcon.

— Aha, acceptă ea explicația, dar știam că nu mă crede. Trebuie să cobori să mai dai un telefon?

— Nu, cel puțin deocamdată.

Am pus telefonul în buzunar și am dus mâna la spate, la pistol. Era încă acolo. M-am simțit mai sigur pe mine, chiar dacă nu și în siguranță.

— Credeam că ne ducem la golf, am spus, încercând să adopt un ton relaxat. Puteam să-mi petrec tot restul după amiezii gândindu-mă la ce-mi spusese Amy, dar n-aș fi câștigat nimic; aș fi reușit doar să o stresez mai tare pe Julie. Dacă le puteam face să se distreze, poate reușeam să discut cu ea mai târziu, după ce adormea Betsy.

— Hai să ne jucăm, strigă Betsy, sărind de pe canapea. O să te bat!

— Ba nu, am răspuns. Eu o să te bat!

— Fac pariu pe-o înghețată că o să câștig, zise fetița.

Am acceptat râzând și am văzut o umbră de tristețe pe fața lui Julie. A durat doar o clipă, apoi a zâmbit din nou. M-am gândit la pariu și mi-am dat seama că era probabil un obicei stabilit între Betsy și tatăl ei.

— Întotdeauna îl bat pe tati și câștig o înghețată, zise Betsy, confirmându-mi bănuiala. Zice că sunt scurtă la jocurile bune.

— La jocurile scurte, o corectă Julie blând. Zice că ești bună la jocurile scurte.

Cu câte aveam pe cap, gândindu-mă la Belov și la amintirile lui Julie despre soțul ei, mă temusem că va fi o după-amiază ciudată. Dar nici vorbă de așa ceva. Când am ajuns în holul hotelului, Betsy deja ne făcuse să râdem în hohote și uitasem de toate problemele. Erau câteva terenuri de golf în miniatură destul de aproape, dar se pare că Betsy văzuse unul cu aligatori uriași din plastic, cu câteva zile în urmă, și voia să meargă acolo.

Julie nu închiriase mașină, așa că a trebuit să conduc eu. Când ajunseseră aici, luaseră un taxi de la aeroport, iar Hartwick le condusese de câteva ori când ieșiseră. În rest, se plimbaseră pe jos.

— E prea mică pentru tine, zise Betsy după ce urcă în mașină și se așeză în spate.

Am închis ușa și am privit-o prin oglinda retrovizoare.

— De acord. E mult prea mică pentru mine.

— Dar pentru mine e bună, zise ea.

— Vrei să conduci? am întrebat-o serios.

— Sunt prea mică, n-am voie să conduc, răspunse ea la fel de serios.

— Bine. Atunci ne descurcăm așa.

Am condus până la terenul cu aligatori uriași. Era doar la câțiva kilometri distanță spre sud, iar ciudățenia decorului nu se limita la aligatori. Pe lângă aceștia mai erau corăbii de pirați, o caracatiță și manechine-pirați, cu ochii acoperiți cu bandaje negre. Terenul se afla lângă un pârâu micuț și era străjuit de palmieri.

Am jucat aproape două ore. Întâi a jucat Betsy și am încercat să mențin scorul cât mai apropiat, ca să fie mai amuzant. Părea să meargă, pentru că la ultima gaură era cu adevărat *concentrată.* A potrivit mingea pe gazonul din plastic și s-a dat puțin în spate; apoi s-a aplecat, balansând crosa.

— Îl imită pe taică-său, spuse Julie, amuzată.

Betsy reuși să marcheze la a patra încercare, iar eu am ratat, spre marea ei bucurie.

— Îmi ești dator o înghețată, îmi aminti ea.

— Nu e corect, am spus, arătându-i aligatorul din plastic de lângă gaură, care se tot holba la mine. M-a speriat.

Am dat crosele înapoi și am plecat. Era încă devreme, dar Betsy ne anunță că îi e foame. Cum nouă nu ne era foame, ne-am mai plimbat puțin cu mașina, ca să treacă timpul până la cină. Am condus spre sud, pe

Business 17 și am ieșit din Myrtle Beach. Am văzut câteva indicatoare care anunțau un loc numit Murrells Inlet; Julie și-a amintit că-l văzuse în pliante.

— Au și bărci de pescuit acolo, spuse ea. Vrei să mergem să ne uităm la bărci, iubito? apoi ne ducem la masă.

— Putem să ne uităm și la bărci. Dar mie tot o să-mi fie foame. Nu-i displăcea ideea, dar nici n-o încânta.

Am condus spre Murrells Inlet și ne-am plimbat până la docuri. Ieșisem adesea cu barca pe lacul Erie, dar niciodată în largul mării. Majoritatea erau șalupe cu motor, mari. Mi-am amintit de o bărcuță cu pânze pe care o văzusem ceva mai devreme și m-am întrebat cum o fi să plutești în ceva atât de mic pe un ocean atât de întins.

— Îmi place apa la nebunie, spuse Julie, ținându-se de balustradă și lăsându-se pe spate, cu privirea pierdută undeva la linia orizontului. Oceanul este incredibil de mare. Am putea urca într-o barcă și, dacă vremea e frumoasă și avem destul combustibil, l-am putea traversa. Pur și simplu mergem drept înainte până dăm de pământ. Vorbea de parcă într-adevăr și-ar fi dorit asta. Am privit-o fără să spun o vorbă. Din păcate, nu putem, continuă ea. Trebuie să stăm aici și să ne asumăm situația, așa cum este. Nu mi-a păsat niciodată. Dar pe urmă totul a luat-o razna. Iar acum nu știu ce să fac. Să fugim, să ne ascundem, să ne întoarcem?

— Totul va fi în regulă, Julie. O să te ajut să treci peste asta.

Îmi zâmbi, dar ochelarii de soare îi ascundeau ochii și nu puteam să-mi dau seama ce gândește de fapt. Se aplecă și îmi strânse ușor mâna.

— Știu asta. Și sper că îți dai seama cât de mult înseamnă pentru mine.

Am mâncat la un restaurant cu specific pescăresc, în Murrells Inlet. Am comandat ce mâncasem și cu o seară înainte; dacă atunci îmi plăcuse, n-aveam de ce să caut altceva. Betsy m-a urmărit cu mult interes cum desfăceam crabul ca să scot carnea.

— Sunt înfricoșători, zise ea.

— Doar la suprafață, am zis eu. Pe dinăuntru sunt buni.

— Pot să încerc? Dorința ei m-a impresionat. Majoritatea copiilor de vârsta ei se feresc de o mâncare cu care nu sunt obișnuiți, mai ales când arată precum crabii. M-am uitat la Julie, dar ea n-a reacționat. Am luat o bucățică de carne și am pus-o pe farfuria lui Betsy. O luă cu furculița și o duse la gură fără nicio ezitare.

— E *bun*! exclamă ea după o clipă. Hai să mai luăm!

Am repetat comanda și m-a uimit cât a mâncat. Cred că nu exagerase deloc când a zis că-i e foame. Am terminat împreună două porții. Julie nu ne-a prea ajutat preferând crevețiii.

— Cred că a mâncat greutatea ei în crabi, am spus eu, iar Julie a început să râdă.

— Mănâncă cât un adolescent, dar tot mică rămâne.

— Du-o la laborator și zi-le să-i multiplice metabolismul în pastile sau ceva de genul ăsta. Ai putea câștiga o avere!

Când am ajuns la hotel, soarele apunea, plaja era aproape goală și doar câțiva oameni se mai plimbau. Era cald, deși începuse să se întunece.

Am urcat în apartament. Julie și Betsy s-au jucat cât am citit eu ziarul. Apoi l-am sunat pe Joe. Am încercat de mai multe ori, dar nu a răspuns. Era absolut enervant. Avea telefon mobil, dar pur și simplu nu se deranja să-l ia cu el și nu-și amintea să-l încarce. Poți învăța un polițist bătrân cum să folosească tehnologia de ultimă oră, dar întotdeauna o să uite la ce e bună.

Pe la nouă, Betsy se duse la culcare. Eram pe balcon și tocmai îmi scosesem arma. Betsy apăru din senin, luându-mă prin surprindere. Am ascuns repede pistolul, înainte să apuce să-l vadă. Ea veni spre mine cu brațele întinse.

— Ia-mă-n brațe de noapte bună, spuse ea. M-a îmbrățișat, iar au am bătut-o ușurel pe spate, simțindu-mă foarte ciudat. Trebuie însă să recunosc că eram încântat de gestul ei.

— Să nu uiți de înghețata mea, zise ea intrând în cameră. Te-am bătut.

— Nu uit, am asigurat-o.

După douăzeci de minute a venit și Julie lângă mine. A văzut arma, dar nu a comentat.

— Trebuie să stăm de vorbă, a zis ea.

— Da, ar fi cazul.

— Ce crezi că ar trebui să fac, Lincoln? Sunt atât de speriată, atât de confuză. Totuși nu putem continua așa. Trebuie să facem ceva, nu mai putem amâna.

I-am povestit ce aflasem de la Amy și despre Yuri Belov.

— Amy crede că ar trebui să-i permiți să publice toată povestea, am continuat eu. Crede că odată ce intră în atenția publicului sunt eliminate câteva dintre amenințări.

— Tu ce părere ai?

Am ridicat din umeri.

— Nu cred că le va rezolva pe toate. Pentru ruși, s-ar putea să fie un motiv în plus să te vâneze. L-ar putea opri însă pe Jeremiah Hubbard. Este o persoană publică influentă, și îi pasă de imaginea lui. Am oftat. Niciuna dintre variante nu părea prea promițătoare. În mod normal, te-aș sfătui să te duci direct la poliție, însă partenerul meu crede că Hubbard are legături acolo. Dacă ne grăbim, ar putea ieși rău.

— Și atunci ce-mi sugerezi?

— Tot poliția, dar trebuie să procedăm cu precauție, să alegem pe cineva de la nivel înalt și de încredere și să-i spunem toată povestea. Trebuie să vorbim și despre bănuielile noastre în legătură cu influența și relațiile lui Hubbard.

— Nu vreau să intru în programul de protecție a martorilor, spuse ea încet.

— Știu asta și te pot ajuta să dispari, dacă asta este decizia ta. De fapt, cred că pot găsi niște oameni foarte pricepuți la așa ceva. Dar nu programul de protecție a martorilor este problema aici, Julie. Soțul tău a fost ucis, la fel și Randy Hartwick, iar vinovații trebuie să răspundă în fața justiției pentru asta. De asemenea, nu-i poți lăsa pe toți să creadă că ați murit, și mai ales că ați fost omorâte de soțul tău. Nu pot permite să i se întâmple așa ceva lui John Weston.

Nu mă așteptasem să-i servesc un asemenea discurs, dar chiar credeam ce-i spusesem. Noaptea trecută fusesem atât de uluit că am găsit-o și atât de enervat de ideea legăturii dintre Hubbard și Cody, încât nu reușisem să văd clar situația. Evident, nu exista decât o soluție, și anume să ne folosim de mărturia și informațiile lui Julie pentru a face dreptate. Asta era obligația mea. Și mai trebuia să mă asigur că ea și fiica ei sunt în siguranță.

— Am fost angajat de socrul tău. Am față de el obligația de a-i explica ce s-a întâmplat cu familia lui în noaptea în care i-a fost ucis fiul și intenționez să-mi onorez această obligație. Dar mi-am mai asumat o datorie, și anume să mă asigur că tu și Betsy sunteți în siguranță. Și voi avea grijă de asta, am spus luându-i mâna.

Zâmbi și mi-o strânse ușor, înainte să-i dau drumul.

— A trecut ceva timp de când nu mă mai simt cu adevărat în siguranță, însă înclin să te cred. Ai dreptate. Trebuie să mă duc la poliție sau la FBI, dar ar trebui să ne întoarcem la Cleveland pentru asta? Nu-mi place ideea de a mă duce la poliție aici, în Carolina de Sud, unde nimeni nu știe nimic despre toate astea.

— Și eu voiam să-ți sugerez să ne întoarcem la Cleveland. Numai de-acolo putem începe.

Mă așteptam să mai vorbească despre interviurile sau mărturiile pe care va trebui să le depună, dar oftă și rămase cu ochii ațintiți spre cer.

— E atât de frumoasă luna. În general, noaptea e frumoasă aici. Știi cum ar putea fi acum în Cleveland?

— Cam la fel. Poate doar cu chiciură pe palmieri.

Râse și se uită în jos, spre piscină.

— Oh, cât de bine arată. Chiar m-aș duce să fac o baie.

— Du-te. Rămân eu să am grijă de Betsy.

— Nu e nevoie. Doarme adânc. Ai putea să tragi cu tunul și nici n-ar mișca. Se ridică, se sprijini de balustradă și mă privi. Hai să mergem, măcar o jumătate de oră.

Tocmai voiam să spun că nu e bine s-o lăsăm pe micuță singură, când cuvintele îmi pieriră, la gândul că o să o văd din nou pe Julie în costum de baie.

— De ce nu? m-am auzit spunând. Doar o jumătate de oră.

După cinci minute coboram. Julie purta același costum în două piese pe care-l avusese și noaptea trecută. Arăta superb.

Am dat drumul la jeturile de apă, am lăsat prosoapele și am intrat în piscină. Adia o briză ușoară, exact ca aseară, luna arăta la fel, totul părea identic. Mental însă mi se părea că trecuseră luni de-atunci.

— Ce bine e, spuse Julie, stând cu spatele într-un jet de apă. Dacă aș avea așa ceva acasă, n-aș mai ieși niciodată din apă.

Am mai pălăvrăgit puțin, apoi am tăcut, fiecare pierdut în gândurile sale. Lăsasem telefonul la marginea piscinei și m-am surprins uitându-mă spre el, sperând că o să mă sune Joe. Plănuise să încerce, împreună cu Kinkaid, să afle mai multe informații despre ruși, dar nu mai reușisem să vorbesc cu el. Nu-mi plăcea asta. Și apoi voiam să-i spun despre Yuri Belov.

În timp ce mă gândeam la toate astea, am auzit brusc un suspin ușor lângă mine. M-am uitat la Julie și mi-am dat seama că plânge.

— Julie, am spus, și, fără să mai stau pe gânduri, m-am îndreptat spre ea și am cuprins-o în brațe. Totul va fi bine. Se întoarse spre mine și își sprijini capul de pieptul meu, plângând și mai tare. La început am fost surprins, dar mi-am dat seama că nu am de ce: femeia încerca să-și salveze viața, iar soțul ei fusese ucis. Reușise toată ziua să se țină tare, dar nu trebuia să mă aștept la asta și acum. Nu era corect.

N-am spus nimic, pentru că știam că nu există cuvinte care să-i aline durerea. În schimb, am ținut-o în brațe. Uneori nu poți face mai mult.

Au trecut așa câteva minute; apoi m-a privit încercând să-mi zâmbească.

— Îmi pare rău, șopti ea. N-am vrut să te fac să suporți așa ceva.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Nu se retrăsese, încă mă ținea în brațe, iar eu nu aveam nici cea mai mică intenție să mă mișc.

— A fost greu, zise ea. A fost atât de greu, dar în fața lui Betsy a trebuit să zâmbesc, să par fericită. Nu trebuie să vadă cât îmi e de frică. Nu-mi pot permite așa ceva.

— Înțeleg.

Respiră adânc și își sprijini din nou capul de pieptul meu.

— Sper că știi cât îți sunt de recunoscătoare că ești aici. Sper că îți dai seama cât de mult m-ai ajutat azi, cât de bine mă simt când ești cu noi. Își ridică capul și mă privi drept în ochi, cu fața foarte aproape de a mea; îi simțeam sânii apăsându-mi pieptul. Am fost atât de speriată, atât de singură, șopti ea, agățându-se de gâtul meu. Atât de singură.

Preț de o clipă am rămas nemișcați, privindu-ne în ochi, apoi ea se aplecă și își apăsă ușor buzele peste ale mele. Probabil că era doar un gest de mulțumire, într-un moment emoțional. I-am răspuns și am sărutat-o la rândul meu. Pur și simplu n-am putut să mă abțin.

A fost un sărut lung, minunat. Când s-a desprins, zâmbea, iar eu mă simțeam foarte mic. M-am gândit la John Weston, la fiul lui mort, la nepoțica lui, care dormea sus, și mi s-a făcut rușine.

— N-ar fi trebuit să fac asta, am început, dar ea s-a aplecat și m-a sărutat din nou. Am vrut să mă împotrivesc, am vrut, dar nu am putut. Atracția era prea puternică. Am sărutat-o din nou, iar ea s-a mișcat în apă, trecându-și coapsele peste ale mele, așezându-se la mine în poală, încă agățată de gâtul meu, sărutându-mă. Îi simțeam pieptul ridicându-se și coborând, în timp ce mâinile mele alunecau ușor pe spatele ei.

Cred că n-am fost niciodată atât de excitat. Dar chiar simțindu-i trupul lipit de al meu și sărutul, prin minte îmi treceau tot felul de imagini. Am revăzut fotografiile de la locul crimei, cadavrul lui Wayne Weston, l-am văzut pe tatăl lui, privind cu tristețe omul de zăpadă. De data asta m-am desprins eu.

— Nu putem, am spus, respirând greu.

— Sstt, făcu ea, punându-și palma pe gura mea.

— Am o obligație față de John, am șoptit. Nu că nu aș vrea, dar nu pot… Am lăsat cuvintele să plutească, în timp ce ea mă săruta pe gât. N-am mai rezistat. Îi dădusem ocazia să se răzgândească, dar n-o făcuse, iar eu o doream incredibil de intens. Am tras-o spre mine și am sărutat-o din nou.

Și-a trecut degetele prin părul meu, apoi peste umeri, în timp ce ne sărutam; mi-am lăsat mâinile să îi alunece pe spate, spre bareta sutienului. Îmi simți degetele încercând să-l desfacă și mă sărută mai apăsat. Apoi își încolăci picioarele în jurul meu, încurajându-mă. Am tras de șnur și i-am dezgolit sânii. Eram singuri în piscină, dar oricine ar fi putut intra în orice clipă. Însă nu mă mai gândeam la asta. Nu mă interesa decât Julie.

Se lăsă să alunece la mine în brațe, ridicându-și ușor pieptul deasupra apei și își strecură palma printre coapsele mele. În clipa aceea sună telefonul.

— La dracu', am exclamat printre sărutări. Nu-mi venea să cred. Nu acum.

— Lasă-l să sune, mă îndemnă ea, plimbându-și vârful limbii pe bărbia mea.

Am răsucit puțin capul și m-am aplecat să văd cine sună. Era Joe.

— Trebuie să răspund, am spus, este partenerul meu.

— Ba nu, șopti ea, sărutându-mă pe gât. Sună-l tu mai târziu.

Am luptat cu dorința de a o asculta și m-am întins după telefon. Gemu încet și mă mușcă ușor de lobul urechii. Am pus mâna pe telefon și l-am deschis. Oftă și îmi dădu drumul, căutându-și sutienul în apă. Am apăsat pe tasta de apel ca să răspund. Îmi venea să urlu la Joe să dispară și să mă sune peste o oră. Sau peste șase.

— Incredibil. Suni exact în momentul cel mai nepotrivit.

— Nu-mi pasă, zise el, și i-am simțit încordarea din voce. Lincoln, e de rău.

— Ce s-a întâmplat? Julie mă privi cu atenție, auzindu-mi tonul îngrijorat.

— Azi după-amiază n-am reușit să dăm de ruși, zise el. Am avut o presimțire urâtă, așa că m-am dus la aeroport și le-am arătat celor de-acolo niște fotografii. Krashakov și Rakic au luat deja avionul, Lincoln. Sunt în drum spre Carolina de Sud. Vin după voi.

19.

M-am întors cu spatele la Julie, pentru că nu voiam să vadă ce impact avusese vestea lui Joe asupra mea.

— Ești sigur? am insistat, deși știam că este. Joe nu era genul care să bată câmpii.

— Absolut. Astăzi am fost cu Kinkaid la ei acasă. Intenționam să-i ținem toată ziua sub observație. Mașina lor era în parcare, dar casa părea pustie. M-am plimbat puțin prin jur, am vorbit cu o vecină, o cucoană în vârstă care hrănea pisicile de pe stradă. Mi-a zis că îi văzuse plecând cu un taxi, cu vreo oră înainte să ajungem noi acolo. Nu mi-a plăcut chestia asta. De ce să ia un taxi când aveau mașină? M-am întors și am discutat cu Kinkaid. El a zis că poate n-au vrut să folosească mașina lor, fiindcă s-au dus undeva unde nu doreau să atragă atenția, dar l-am contrazis. M-am gândit imediat la aeroport. Ne-am dus acolo și am început să punem întrebări. Până la urmă am găsit pe cineva care i-a recunoscut.

— La cât au decolat? Ieșisem deja din bazin și nu-mi luam ochii de la fereastra camerei în care dormea Betsy.

— Patru treizeci, zise el. Au făcut o escală, așa că avionul trebuia să aterizeze în Myrtle Beach pe la nouă.

— Și-acum cât e?

— Nouă și jumătate.

— La dracu', Joe. De ce ți-a luat atâta timp să mă suni?

— Am tot încercat, LP. Îmi tot zicea că telefonul este închis sau că nu ai semnal.

Telefonia mobilă. O tâmpenie, nu altceva.

— Trebuie să plecați, spuse Joe. Repede. Însoțitoarea de zbor cu care am vorbit zicea că mai erau însoțiți de doi bărbați.

— Sunt patru, am zis eu pe un ton neutru. Minunat.

— Ești cu doamna Weston și cu fetița?

Părea ciudat acum să mă gândesc la Julie ca la doamna Weston.

— Sunt cu Julie, am răspuns. Suntem afară. Betsy doarme în cameră.

— Atunci mișcați-vă, luați-o și plecați. Când ajungeți într-un loc sigur și aveți timp să opriți, sună-mă.

— În regulă. Am închis. Inima îmi bătea încă puternic, dar nu din cauza lui Julie. M-am întors spre ea și am văzut-o la marginea piscinei, strângându-și prosopul în jurul corpului.

— Îmi pare rău, spuse ea, în timp ce mă apropiam. Îmi evită privirea. Nu pot să cred că am făcut asta. N-ar fi trebuit.

— E vina mea, nu trebuie să te scuzi. Dar acum nu asta e important, nu avem timp de discuții.

— Ce s-a întâmplat?

Nu voiam să-i spun, dar nu aveam de ales.

— Partenerul meu a fost la aeroportul din Cleveland. A aflat că rușii au plecat azi după-amiază încoace.

Își duse mâna la gură.

— Betsy, exclamă ea. Nu! Mă împinse și o luă la fugă spre ușă. Am urmat-o, dorindu-mi să-mi fi luat și arma cu mine. Joe spusese că ar trebui să ajungă pe la nouă. Era nouă și jumătate. Avuseseră tot timpul să închirieze o mașină.

Liftul era la parter și ușa s-a deschis de îndată ce Julie a apăsat pe buton. Am urcat, apoi am luat-o de umeri și am sprijinit-o de perete.

— Trebuie să fii tare, am spus. Știu că ești speriată, dar trebuie să-ți păstrezi calmul. Nu vreau s-o apuce isteria pe Betsy, și nici pe tine. Dacă simte că ți-e frică, o să se sperie și ea. Trebuie să-ți iei lucrurile și să o pregătești de plecare, dar cu calm.

— Și ce să-i spun?

— Spune-i că s-a făcut o greșeală și că vine altcineva în cameră. Spune-i că te-ai plictisit aici. Orice, nu-mi pasă, atâta timp cât te crede și nu intră-n panică.

Ușa liftului se deschise din nou și am pășit la etajul șapte. Am auzit-o pe Julie respirând ușurată când văzu că ușa era tot închisă și părea neatinsă. Am folosit cardul de acces ca să o deschid și am intrat înaintea ei, pentru eventualitatea că ne aștepta cineva. Eram dezbrăcat, în picioarele goale și fără armă. Nu erau tocmai condiții ideale de luptă. Am aprins lumina și m-am uitat prin cameră. Totul părea în ordine. Ușa de la balcon era închisă. Julie trecu în grabă pe lângă mine, fugi la ușa dormitorului, o deschise și se uită înăuntru.

— Doarme.

— Trezește-o și pregătiți-vă de plecare. Trebuie să ne mișcăm foarte repede.

M-am dus în baie să-mi iau geanta. Lăsasem arma în ea când plecasem la piscină. Am luat-o, am verificat-o și am lăsat-o pe chiuvetă. Zece gloanțe în încărcător și unul pe țeavă. Unsprezece posibilități de a omorî. Și totuși, prezența ei mă relaxa. M-am întrebat ce spunea asta despre viața mea. Mi-am pus tricoul și blugii, am prins tocul la curea și m-am încălțat. Eram încă ud, dar nu aveam timp de pierdut. Am tras fermoarul genții și m-am întors în sufragerie.

Betsy stătea în mijlocul camerei, cu ochii cârpiți de somn. În mâna dreaptă ținea o pisică de pluș și își sugea degetul mare de la mâna stângă. Părea pe jumătate adormită, dar era îmbrăcată cu niște pantaloni scurți și un tricou. I-am zâmbit, încercând s-o fac să se simtă mai bine.

— Bună, micuțo! Îmi pare rău că a trebuit să te trezești, dar plecăm la alt hotel. Poți să adormi din nou când ajungem în mașină.

Dădu din cap somnoroasă.

— Să nu uiți de înghețata mea.

— Sigur că nu. Am intrat în dormitor. Julie îngrămădea grăbită hainele în valiză. Era încă în costum de baie. M-am dus lângă ea și i-am atins ușor umărul.

— Relaxează-te. Și nu intra în panică. Ia ceva pe tine, altfel Betsy o să-și dea seama că ceva nu e în regulă și o să se sperie.

Se întoarse spre mine și mă luă de mână.

— Trebuie să ai grijă de ea.

— Voi avea.

— *Trebuie.*

— Julie, am rostit cu blândețe, o să am grijă de amândouă. Veți fi în siguranță. Mi-aș da viața pentru tine dacă este nevoie, înțelegi?

— Nu-ți cer să mori pentru mine, zise ea, privindu-mă cu atenție. Nu mă ajuți cu nimic dacă mori. Va trebui să ucizi pentru noi. Poți să ucizi pentru fiica mea, Lincoln? Poți să ucizi ca să îmi salvezi fiica?

Îmi strângea mâna cu putere și, în mod ciudat, în timp ce o priveam în ochi, am avut senzația că mai întrebase asta și că fusese dezamăgită de răspuns. Poate că își întrebase soțul sau chiar pe Hartwick. Amândoi reușiseră doar să moară pentru ea și Betsy.

— Pot omorî ca să vă salvez, am răspuns și mi-a dat drumul.

— Bine. Acum hai să plecăm.

M-am întors în cameră și m-am așezat pe canapea, cu ochii la ușă. Totul părea în regulă. Nu putea intra nimeni fără să auzim și eram pregătit să trag

la cel mai mic zgomot și abia apoi să pun întrebări.

— Sunt obosită, spuse Betsy, așezându-se pe jos la picioarele mele. Visam ceva frumos. Călăream un delfin.

— Îmi pare rău. Te lăsăm să stai în spate și să te întorci la delfinul tău. Promit.

Julie ieși din dormitor, cu câte o valiză mică în fiecare mână. În primul moment, m-am mirat cât de puține lucruri are, dar apoi mi-am amintit în ce condiții plecase de-acasă. Fuseseră obligate să plece, ca și cum nu aveau să stea mult, iar asta însemna bagaje puține.

— Gata?

— Da.

Am vrut să iau eu valizele, dar m-am răzgândit. N-aveam timp de politețuri; dacă dădeam de belea, trebuia să am mâinile libere.

— Ia-le tu, am zis, și păru să înțeleagă de ce. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu.

— Atunci, să mergem.

Julie purta pantaloni scurți și un tricou peste costumul de baie, iar părul îi atârna ud pe spate. Am luat liftul și am coborât în hol. Rebecca, recepționera cu care flirtasem cu o zi în urmă, ne privi zâmbind. Apoi o văzu pe Betsy și rămase puțin uimită.

— Bună, zise ea. Nu v-am văzut în după-amiaza aceasta. Azi lucrez de noapte.

— Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit, am răspuns, fără să mă opresc. Puțin îmi păsa dacă se supăra.

— O clipă, spuse ea. M-am uitat peste umăr, în timp ce împingeam ușa ca s-o deschid. Am ceva pentru dumneavoastră. Flutura un plic.

Le-am spus lui Julie și lui Betsy să mă aștepte la ușă, m-am întors și am luat plicul.

— Este de la Lamar, zise ea, uitându-se peste umărul meu la Julie și la Betsy, de parcă ar fi simțit că ceva nu era în regulă. Zicea că v-a promis să vă dea asta. Și a mai zis că n-a văzut vreodată o lovitură mai urâtă.

Dosarul lui Hartwick. După întâlnirea cu Julie de aseară, uitasem cu totul de el.

— Mulțumesc. Acum trebuie să plecăm. Micuța nu se simte prea bine, trebuie să o ducem la un doctor. Nu era cea mai bună scuză, dar altceva nu găsisem.

Am păşit în stradă încordat, pregătit pentru orice, dar totul era calm şi strada aproape pustie. Am traversat în grabă spre parcare. Maşina era la primul nivel, aproape de ieşire. Am deschis portbagajul şi am aruncat bagajele înăuntru. Apoi am ajutat-o pe Betsy să urce în maşină şi m-am aşezat la volan. Am pornit motorul, am ieşit din parcare şi am ajuns pe stradă. Reuşisem.

Am condus încet spre nord, gândindu-mă ce să fac. Puteam merge la aeroport, dar nu era recomandabil. Când o să vadă că am plecat, ruşii vor verifica, în primul rând, la aeroport, ca să vadă ce avion am luat. În plus, există întotdeauna riscul ca avionul să întârzie şi să dăm nas în nas cu ei. M-am înfiorat la gândul ăsta. Puteam s-o iau spre Charleston sau Columbia ca să luăm de-acolo avionul, dar nici asta nu mi se părea o soluţie. Am hotărât să conduc în continuare. N-aveam suficienţi bani pentru bilete de avion şi bănuiam că ruşii puteau să afle unde suntem dacă îmi foloseam cardul de credit. Ar afla când ne întoarcem la Cleveland şi asta nu-mi convenea.

— Cred că o să mai mergem un timp cu maşina.

— Unde mergem? întrebă Betsy.

— Surpriză, i-am răspuns, dar promit că o să-ţi placă. De ce nu încerci să mai dormi puţin?

Am oprit la un semafor. M-am uitat la maşinile din jur, dar şoferii nu erau deloc interesaţi de noi – „Simpli străini în noapte”, ca în cântecul lui Sinatra. S-a făcut verde şi am mutat piciorul pe pedala de acceleraţie. Apoi m-am oprit. Aveam senzaţia că am uitat ceva. Mi se întâmpla asta adesea când plecam dintr-un hotel. Acum nu aveam timp de asta, dar nu puteam să scap de senzaţie. Am apăsat pe accelerator când m-a claxonat cineva din spate. Am pornit, dar tot simţeam că ceva nu e în regulă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Julie.

— Nimic. Am dat din cap. Nu puteam uita nimic important, nu? Nu predasem camera, ceea ce însemna că o să pierd banii pe încă o zi, dar nu-mi păsa de asta. Iar Julie nici măcar nu se înregistrase la sosire. Aveam arma, Julie şi Betsy erau cu mine. Asta era tot ce conta.

Caseta, mi-am adus brusc aminte.

— Nu, la dracu’! Am dat cu pumnul în volan. Am văzut ochii speriaţi ai lui Betsy în oglinda retrovizoare. Julie mă apucă de mână.

— Ce este?

— Caseta, i-am şoptit, ca să nu mă audă Betsy. Am lăsat-o în cameră.

— Unde?

— Am ascuns-o sub canapea azi-dimineață când v-ați întors în cameră. Am plecat atât de repede, încât am uitat cu totul de ea. Mă simțeam ca un prost. Este întotdeauna jenant să uiți ceva important, însă acum era de-a dreptul grav. Ar fi fost periculos să ne întoarcem la hotel, însă nici nu puteam lăsa caseta acolo. Ar fi fost prea de tot.

— Trebuie să ne întoarcem. Caseta este mult prea importantă.

Am întors la următoarea parcare. Nu ajunsesem prea departe de hotel, dar la întoarcere distanța mi s-a părut mult mai mare. Am tras în parcarea de vizavi, înainte cu un bloc de hotel și am lăsat cheile în contact.

— Mă duc să o iau. Rămâneți în mașină și aveți grijă să nu vă vadă nimeni. Dacă nu mă întorc în zece minute, plecați fără mine. Apoi opriți-vă în primul loc public, cu cât mai multă lume, și sunați la poliție. Poate că n-or să înțeleagă toate amănuntele, dar veți fi în siguranță. *Poate mai în siguranță decât cu mine,* mi-am spus.

Am ieșit din mașină și m-am îndreptat în grabă spre hotel.

În față erau parcate trei mașini. Nu-mi aminteam dacă le văzusem mai devreme. Am intrat, m-am îndreptat spre lift, dar m-am oprit la jumătatea drumului.

La recepție nu era nimeni. Nici urmă de Rebecca. Oare cât trecuse? Cel mult zece minute. Poate se dusese la baie sau să fumeze o țigară. Instinctul îmi spunea însă că s-a întâmplat ceva.

Am pășit în spatele ghișeului. Zăcea întinsă pe jos, cu o vânătaie urâtă pe obrazul drept. Am îngenuncheat lângă ea și am răsucit-o. Când am atins-o, a deschis ochii și s-a tras speriată, de parcă ar fi văzut o fantomă în fața ochilor.

— Stai liniștită, i-am spus. Avea privirea încețoșată. Îmi amintea de ochii dependenților de droguri sau ai alcoolicilor cu care avusesem de-a face pe vremuri, ochi care vedeau o altă lume decât cea reală. Își lăsă capul înapoi pe podea. I l-am ridicat și am forțat-o să mă privească. Unde sunt? am întrebat-o. Clipi de câteva ori, încercând să își revină. Din rana de la obraz, picură sânge pe mâna mea. L-am privit, i-am simțit căldura și m-a cuprins brusc o furie cumplită, de necontrolat. Ea n-avea nicio legătură cu toate astea, și totuși o răniseră. Am scos arma și i-am tras piedica. Julie mă întrebase dacă aș omorî pentru a-i proteja fiica. Bineînțeles că aș fi făcut-o.

— Unde sunt? am întrebat din nou, mângâind-o ușor pe obraz, încercând s-o țin conștientă.

— I-am trimis… camera ta, articulă ea cu greu, gata să leșine din nou. Am scuturat-o ușor și parcă și-a mai revenit puțin. I-am trimis în camera ta. Mi-au luat cardul universal de acces. Fiecare cuvânt însemna un efort pentru ea. N-am vrut… dar m-au lovit, spuse ea, de parcă nu mai vorbea cu mine, parcă își spunea toate astea și era surprinsă. *M-au lovit. Niște străini au intrat în hotel și m-au lovit.*

I-am lăsat ușor capul pe podea și m-am uitat în jur. Avea nevoie de un doctor, iar eu aveam nevoie de casetă. Rușii erau acum la etajul doi. Probabil își dăduseră seama că am plecat, așa că se vor întoarce să-i mai pună întrebări. Și vor fi furioși. N-o puteam lăsa acolo.

Am lăsat arma, am luat-o în brațe și am intrat în biroul directorului, aflat în spatele recepției. Nu era prea mare, avea doar o masă și două dulapuri, dar ușa se putea încuia. Am lăsat-o jos, am luat telefonul și am sunat la 911. Am lăsat receptorul pe birou, știind că o să trimită oricum un polițist să verifice apelul dacă nu vorbea nimeni. N-aveam timp de pierdut. Am împins butonul care bloca ușa pe dinăuntru, am ieșit, am închis-o și am încercat s-o deschid. Era încuiată. N-ar fi rezistat dacă încercau să o forțeze, dar măcar o luasem de-acolo și urma să primească ajutor cât de curând. Am renunțat la lift și am luat-o la fugă pe scări.

Când am ajuns la etajul șapte, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și eram leoarcă de transpirație. Am deschis ușa și am intrat pe hol, cu arma pregătită. Am dat peste un grup de patru femei între două vârste, care au început să țipe când au văzut pistolul. O clipă am încremenit, apoi am trecut pe lângă ele și m-am repezit spre camera lui Julie, căutând în buzunar cardul de acces. Femeile încă țipau când am intrat și am trântit ușa după mine.

Camera era goală. Am lăsat lumina stinsă și m-am îndreptat spre canapea. Am îngenuncheat și am căutat. Nimic. Am strecurat mâna mai în spate și am pipăit de la un capăt la altul. Nimic. Am simțit că mi se usucă gura. Unde dracu' putea fi? Am lăsat arma, am tras canapeaua și apoi am ridicat-o. Caseta se afla într-un colț. Am luat-o și am ascuns-o sub cămașă.

Afară țipetele se întețiseră. M-am răsucit spre ușă și am luat pistolul în mâna dreaptă. Am văzut lumina roșie a încuietorii electronice, ceea ce însemna că ușa era închisă.

Când Randy Hartwick murise chiar în fața mea, văzusem un punctuleț roșu clipindu-i pe piept, apărând și apoi dispărând. La fel și-acum, luminița roșie dispăru, apoi se făcu verde. Cineva folosise cardul de acces.

M-am lăsat pe un genunchi și am îndreptat arma spre ușă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost țeava unei arme, apoi camera explodă într-o serie de împușcături. Am reușit să trag și eu de două ori, apoi m-am aruncat la podea, rostogolindu-mă în spatele canapelei, în timp ce gloanțele zburau pe lângă mine.

Am scos încet capul pe lângă canapea și m-am uitat spre ușă, surprins să o văd din nou închisă. Poate că unul dintre gloanțele mele îl doborâse pe cel care deschisese ușa. Am mai tras de două ori prin ușă, și tirul de-afară încetă. Am tras încă patru gloanțe, mai calm de data asta, apoi m-am ridicat și am ieșit pe balcon. Cei de pe hol se regrupau și cu siguranță aveau să reia atacul. Nu aveam timp de ezitări: ori ieșeam acum, ori muream. Am pus arma în toc, lângă casetă, și m-am prins cu ambele mâini de balustradă. Erau doar șapte etaje, dar ți se pare o distanță enormă când se pune problema să sari peste balcon. Tirul reîncepuse. N-am mai stat pe gânduri și am încălecat balustrada.

M-am lăsat în jos, până am rămas suspendat în mâini de bara de jos. Atârnam deasupra betonului care înconjura bazinul. Câteva gloanțe loviră balustrada deasupra mea, periculos de aproape. M-am împins cu picioarele și am sărit. Am aterizat în balconul de dedesubt, peste scaunele din plastic. În cădere, caseta zburase, dar era aproape de mine și, din fericire, nu mi se descărcase pistolul, să-mi ciuruiască fundul. Am luat caseta și am intrat în cameră. Era întuneric. Ușa de sticlă a balconului era deschisă, dar cea de ieșire nu. Am încercat să o forțez. Deasupra mea am auzit ușa izbindu-se de perete, apoi alte împușcături. Intraseră în cameră. Asta însemna că, în câteva secunde, își vor da seama că sărisem de la balcon. Cum nu-mi vor vedea cadavrul făcut zob pe ciment, nu le va fi prea greu să-și dea seama unde aș putea fi. Am reușit să deschid ușa și am luat-o la goană pe hol.

Am vrut să cobor pe scări, dar liftul era chiar în fața mea, cu ușile deschise, așa că am sărit înăuntru. Dacă lăsaseră pe cineva de pază în hol, m-ar fi așteptat acolo, indiferent pe unde coboram. Am luat poziția de tragere și am așteptat să se deschidă ușile. Holul era pustiu. În spatele recepției, ușa biroului era încă încuiată. Rebecca se afla în siguranță deocamdată. În timp ce ieșeam din hotel, am auzit o ușă dinspre scări trântindu-se, și zgomot de pași. Cu siguranță se așteptau să mă vadă luând-o la goană pe stradă. M-am ghemuit și am luat-o pe lângă clădire, către plajă, și am dat peste doi bărbați înarmați. Unul era Rakic, iar celălalt, un blond

gras, cu pielea unsuroasă. Nu-l mai văzusem până atunci. Erau cu spatele la mine și priveau spre balcoane. M-au auzit și s-au întors.

Rakic a spus ceva, dar n-am înțeles nimic, iar grăsanul s-a repezit spre mine, ridicând arma. L-am împușcat de două ori în față și s-a prăbușit. Rakic s-a trezit acoperit de o spumă roșiatică. A scăpat arma și a căzut în genunchi, țipând și ducându-și mâna la față, convins că l-am împușcat. M-am întors și am luat-o la goană pe stradă, în timp ce cineva încerca să tragă în mine de la balcon. Am continuat să fug, simțind cum gloanțele împroașcă iarbă și pământ în urma mea.

Am luat-o la goană pe trotuar, mai repede decât fugisem vreodată, conștient că mai am trei pe urmele mele și un singur glonț.

Am ieșit în stradă, claxonat de mai multe mașini, care m-au evitat cu greu. Am găsit parcarea în care le lăsasem pe Julie și Betsy. Îi spusesem să aștepte zece minute. Oare cât trecuse? Speram să le mai găsesc acolo.

Nu plecaseră. M-am uitat peste umăr, dar n-am văzut decât trotuarul pustiu. Am pus arma în toc, mi-am șters fața și am bătut în geamul șoferului. Julie se aplecă și-mi deschise ușa; m-am urcat în mașină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Eram leoarcă de sudoare și abia mai respiram, iar câteva picături de sânge ajunseseră pe tricoul meu. Betsy se trezise de-a binelea și mă privea cu ochii cât cepele.

— Nimic. Dar trebuie să plecăm. Betsy, draga mea, vrei să-mi faci o favoare? Te rog, întinde-te pe banchetă. Avem mult de mers și vreau să dormi puțin. Dacă mă asculți, mâine primești o înghețată în plus.

Se întinse ascultătoare, dar părea speriată, căci strângea mai tare pisica de pluș la piept. Era doar un copil, însă nu unul idiot, își dăduse seama că ceva nu era în regulă.

Parcarea avea două ieșiri: spre Business 17 și spre bulevard. Am întors și am luat-o spre sud, privind cu atenție în oglinda retrovizoare. Trecu pe lângă noi o mașină a poliției, cu girofarul în funcțiune și sirenele urlând, îndreptându-se spre hotel. Curând vor începe să mă caute. Rebecca le va spune numele meu și mă vor da în urmărire. Aveau și numărul mașinii, pentru că fusesem nevoit să-l trec în formularul de înregistrare la hotel. Nu mă temeam de polițiști, dar nu voiam să mă opresc. Trebuia să mă întorc la Cleveland. Și la Joe. Împreună vom hotărî ce avem de făcut.

20.

Am mers spre sud aproximativ o oră, deși era în direcția opusă celei spre care voiam să mă îndrept. M-am gândit că, cu cât traseul meu va fi mai aiuristic, cu atât le va fi mai greu să ne urmărească. Aveam cam o oră la dispoziție, înainte să se transmită numărul meu de înmatriculare și să mă trezesc cu toți polițiștii din Carolina de Sud pe urmele mele. Și aveau de ce, tocmai omorâsem un om. Acum mă gândeam la asta cu detașare, ca și cum nu eu aș fi apăsat pe trăgaci, ci altcineva.

Cât fusesem polițist mai scosesem arma, dar nu trăsesem niciodată cu intenția să omor. M-am gândit că incidentul acesta mă va afecta mai puternic atunci când mă voi mai liniști. Fusese legitimă apărare, cât se poate de clar, dar tot omorâsem un om; sperasem că nu voi face niciodată asta, indiferent de circumstanțe. Julie mă întrebase dacă aș omorî pentru fiica ei, și răspunsesem că da. Chiar crezusem și se pare că mă crezuse și ea, dar nu mă așteptasem să fiu nevoit s-o și demonstrez.

Am ajuns la Charleston și am luat-o pe autostrada interstatală spre nord. Cleveland se afla la aproximativ paisprezece ore de mers de Charleston, ceea ce însemna o noapte lungă, plus dimineața următoare petrecute la volan. Când am ieșit din Charleston abia trecuse de unsprezece și nu-mi era somn. Adrenalina care-mi invadase sângele făcea să mă simt în stare să alerg până la Cleveland cu Betsy în spate, dacă ar fi fost nevoie.

N-am vorbit deloc cu Julie. Betsy a rămas trează până când am ajuns la Charleston. Apoi a doborât-o oboseala și a adormit, uitând de teamă. După vreo douăzeci de minute, Julie se întoarse, o mângâie ușor pe mână ca să se convingă că a adormit și se întoarse spre mine.

— Acum îmi spui ce s-a întâmplat?

— Am luat caseta. Rușii erau deja la hotel. Camera ta s-a transformat în câmp de luptă câteva minute, apoi am sărit în balconul de dedesubt și am luat-o la fugă. Am dat peste doi dintre ei. Unul a ridicat arma să mă împuște și l-am omorât. Am spus totul pe un ton egal, ca și când aș fi fost cu Joe. Detașat. Fără emoție. Tonul calm al unui ucigaș cu sânge rece.

Au trecut șapte minute înainte să vorbească din nou. M-am uitat la ceasul de bord.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— De ce? Nu e vina ta.

— Ba da. Nu veniseră după tine. Pe mine mă urmăreau.

— S-ar putea ca eu să-i fi condus spre tine. Am plătit biletul de avion și camera de hotel cu cardul. Cred că au pe cineva care poate urmări asta. Ar fi trebuit să mă gândesc înainte. Așa că este și vina mea. Nu știam sigur cum de se gândiseră rușii să mă urmărească, dar cred că asta era explicația.

— Nu, zise ea, dând din cap. Nu este vina ta și *nici* a mea. Noi n-am făcut nimic rău, suportăm doar consecințele. Este vina soțului meu și a lui Jeremiah Hubbard.

Am condus mai departe în tăcere.

— Ai de gând să conduci până în Ohio? întrebă ea după câteva minute.

— Vreau să încerc.

— Nu e deloc sigur. Vei fi epuizat.

— Julie, ar trebui să iau un flacon de somnifere ca să mă liniștesc.

— Bine.

— În afară de asta, cu cât ajungem mai departe, cu atât mai bine. Poliția va da mașina în urmărire.

— Asta-i o problemă?

— Am stabilit că nu vrem să avem de-a face cu autoritățile locale, dar nu sunt prea îngrijorat. Dacă mă opresc, eu ajung la închisoare, iar tu poți cere sprijinul celor de la FBI. Polițiștii nu vor fi încântați, fiindcă habar n-au ce să facă cu voi.

Cody era de la FBI, dar nu avea ce să le mai facă dacă ajungeau în mâna autorităților din alt stat. Cu toate acestea, mă străduiam să le țin departe de autorități.

— De ce să te închidă?

— Am omorât un om, Julie. A fost absolut justificat, dar va trebui să demonstrez asta la tribunal. Toți polițiștii știu că am tras și am omorât un om. N-o să mă lase să plec liniștit acasă.

Se întinse și mă luă de mână.

— Am nevoie de tine. Dacă te arestează, ne vor despărți.

— Știu, de aceea nu mă duc acum la poliție, însă dacă ne opresc, asta se va întâmpla.

Julie își întoarse capul și privi pe geam.

— Știu că acum pare lipsit de importanță, dar trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat la piscină în seara asta. Trebuie să-mi cer scuze.

— E-n regulă, Julie.

Dădu din cap.

— Nu, nu este. Nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva. Soțul meu abia a murit acum zece zile, Lincoln. Zece zile. Și eu sar pe tine într-o piscină de hotel. Foarte elegant. Mă privi și își dădu părul din ochi. A fost o reacție emoțională la o stare de teamă și confuzie. Asta-i tot.

— Desigur. N-am crezut nicio clipă că m-ai considerat atrăgător. Era un răspuns infantil și mi-a părut rău de cum l-am rostit.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu. Îmi pare rău.

Râse încetișor și apoi oftă.

— Lincoln, problema este că într-adevăr te consider atrăgător. În multe privințe. În *toate* privințele. Te cunosc doar de o zi și totuși sunt incredibil de atrasă de tine. Simt că e o greșeală. Ținând cont de circumstanțe. Dar nu mă pot abține. Ai apărut atunci când aveam nevoie de cineva și ai toate calitățile pe care… pe care am crezut că le are soțul meu. Ultimele cuvinte le rosti în șoaptă.

Am tăcut, neștiind ce-aș putea spune. După câteva minute mi-am dat seama că plânge, dar de data asta nu am mai făcut niciun gest. Învățasem lecția. În cele din urmă, mi-a cuprins mâna cu mâinile ei și mi-a sărutat ușor vârfurile degetelor. Buzele ei calde îmi ardeau pielea. Câteva lacrimi mi se rostogoliră în palmă. Era combinația perfectă. Îmi puse la loc mâna pe volan, respiră adânc, se rezemă de spătar și închise ochii.

Traficul era aproape inexistent și am rămas pe banda din stânga, mergând cu o sută douăzeci de kilometri pe oră. Destul de repede ca să avansăm, dar fără să depășesc limita de viteză, pentru a nu atrage atenția polițiștilor. La un moment dat, am văzut o mașină de poliție care venea din sens opus, dar nu am încetinit.

Ceasul arăta aproape miezul nopții. Mi-a trecut prin minte un fragment dintr-un cântec: *șoferi singuratici, în miez de noapte, gonind spre mare.* Cum se numea melodia? Nu-mi aminteam decât versul acela. Ciudat.

Am trecut granița dimineața devreme și am condus timp de două ore prin Carolina de Nord, înainte să intrăm în Virginia. Întreaga Coastă de Est într-o noapte. Polițiștii au trecut pe lângă noi, dar nu ne-au băgat în seamă. Julie și Betsy dormeau duse. Am oprit o dată să alimentez și l-am sunat pe Joe. A răspuns imediat și mi-am dat seama că nu dormise deloc, așteptând telefonul meu. I-am povestit ce se întâmplase și i-am zis că sper să ajung la Cleveland în câteva ore. Am plecat iarăși, un șofer singuratic în miez de

noapte gonind spre… spre ce? O soluție rapidă, simplă, m-am gândit cu optimism, deși nu credeam asta nici măcar o clipă.

Când a ieșit soarele traversam munții din Virginia de Vest. Dealurile răsăreau din ceață, din ce în ce mai clar, conturându-se tot mai bine cu fiecare minut ce trecea. Mintea îmi era încă trează, dar începuse să mă doară tot corpul, după atâtea ore înghesuit în mașina aceea mică. Nu-mi doream decât un pat și câteva ore de somn.

Julie se trezi pe la șase, se întinse și îmi zâmbi somnoroasă.

— Nu-mi vine să cred că am dormit atâta, zise ea. Îmi pare rău. Trebuia să rămân trează, să-ți treacă timpul mai ușor.

— Oricum, nu aveam chef de conversație, am răspuns. Creierul meu nu mai reacționa decât la drumul din față. Mă mir totuși că nu te-ai trezit când am oprit la benzinărie.

— Ai oprit? întrebă ea și apoi râse. Betsy s-a trezit?

— Deloc.

Am mai mers un timp și apoi am observat că indicatorul de benzină cobora spre zero. De ani de zile nu mai condusesem atâta și mă surprindea cât de repede se consumă benzina. Am oprit la o ieșire care anunța câteva benzinării și un restaurant Cracker Barrel. Mi-ar fi prins bine o cafea după atâtea ore pe drum.

Betsy ieși morocănoasă din mașină. Stătea în parcare, frecându-se la ochi cu pumnii ei micuți.

— Unde este? întrebă ea.

— Unde *suntem,* o corectă Julie, iar mie îmi veni să râd. Goneam prin munți, ascunzându-ne de criminali și de polițiști, iar pe Julie o preocupa corectitudinea gramaticală.

— Suntem în Virginia de Vest, am răspuns. Știi unde e asta?

— Normal, zise Betsy, de parcă aș fi întrebat-o cum o cheamă.

Aha! Niciodată să nu subestimezi un copil.

— Mergem acasă? întrebă ea.

— Nu chiar acasă, dar aproape, îi spuse Julie.

— Și o să-l văd pe tati?

Julie schimbă vorba.

— Hai să mâncăm ceva, iubito. Mă obosești cu toate întrebările astea. E prea devreme.

Betsy ridică din umeri și o porni spre restaurant. Brusc se opri și se uită fix la mine. I-am urmărit privirea și am constatat că se uita la tricoul meu

pătat de sânge.

— Ce-ai pățit? întrebă ea.

— Mi-a curs sânge din nas când dormeai. Nu-ți face griji. Mi-am întors privirea. Dacă există ceva mai rău pe lumea asta decât să minți, este să minți un copil. Am intrat în restaurant, simțindu-mi picioarele ca de plumb. Da, stătusem prea mult în mașinuța aia nenorocită.

Am mâncat ochiuri cu pâine prăjită, șuncă și am băut șase cești de cafea. Era bună și tare. M-a revigorat, mi-a limpezit mintea și m-a făcut să simt că ziua abia începe, nu că e continuarea unei lungi nopți epuizante.

Julie a mâncat omletă, iar Betsy a vrut clătite, înecate în sirop. N-a mai întrebat de tatăl ei, ceea ce m-a surprins. Majoritatea copiilor mici pe care îi cunoscusem puteau repeta la nesfârșit aceeași întrebare, până auzeau ce voiau. Poate că simțise un avertisment în vocea lui Julie, sau poate că întrebase de atâtea ori în ultimele zile, încât acum renunțase să mai insiste.

— Iubito, vrei să te duci la baie? întrebă Julie când Betsy termină de mâncat. Mai avem mult de mers cu mașina.

Betsy se duse la baie, iar Julie se întoarse spre mine.

— Care-i planul pentru azi?

— Ne întâlnim cu partenerul meu în afara orașului. Apoi vom sta de vorbă.

— Dar prietena ta, reportera?

Am fost surprins s-o aud că întreabă de Amy.

— Pot s-o chem și pe ea, am zis. Vrei ceva anume?

— Da. Da, categoric vreau ceva.

Am sorbit din cafea.

— Te superi dacă-mi spui ce anume?

— De ce vreau să vină și ea? Ca asigurare, bănuiesc.

— Asigurare?

— Da. De exemplu, dacă mi se întâmplă ceva, Doamne ferește, dacă polițiștii o fac de oaie sau îi mituiește Hubbard, lumea trebuie să afle. Vreau să fiu sigură că așa se va întâmpla.

— Ți-e mai frică de Hubbard decât de ruși, nu?

O clipă mă privi și apoi dădu aprobator din cap.

— Da. El mi-a omorât soțul, Lincoln. Știu că nu mă crezi, dar sunt sigură că așa s-a întâmplat. Lui Wayne îi era teamă de el. Curajosul meu soț, care întotdeauna s-a crezut invincibil, tremura în fața lui Jeremiah Hubbard. Era atât de speriat, încât a preferat să lase totul în urmă, inclusiv viața *noastră,*

doar ca să nu-l supere. Crezi că Wayne se ferea de poliție pentru că îi era teamă de ruși? În niciun caz. Evident, îl preocupau, însă singurul om de care se temea era Jeremiah Hubbard.

M-am gândit la Cody și la insigna lui de agent FBI, la Richard Douglass, cel mai tare avocat din oraș și parcă mi s-a făcut și mie teamă de Hubbard. Rușii foloseau metode pe care le înțelegeam, le cunoșteam, dar Hubbard lucra cu totul altfel – controla situația cu cecuri, nu cu arma. Or carnetul lui de cecuri se dovedise mai puternic decât orice armă.

Betsy se întoarse de la baie și cu asta discuția noastră încetă. Am plătit, m-am dus și eu la toaletă să las o parte din cafea și ne-am întors la mașină. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când nu dormisem, dar rezistam.

Am ieșit din Virginia de Vest și am ajuns în Ohio. În timp ce mergeam spre nord, Julie a ținut-o pe Betsy ocupată cu tot felul de jocuri, de exemplu, cine putea găsi toate literele alfabetului pe indicatoare. Pe la unsprezece, pe când ne apropiam de Akron, Betsy adormi din nou.

— Casă, dulce casă, zise Julie, când am luat-o pe I-77 spre Cleveland. Într-un fel, mă simt mai în siguranță acum.

După câteva minute, am oprit într-o parcare. Julie s-a dus la toaletă, dar Betsy nu s-a trezit. M-am rezemat de mașină și l-am sunat pe Joe.

— Unde ești? întrebă el.

— La sud de oraș. Tu?

— La cabana lui Don Gellino, de lângă lac. Ți-amintești?

Don Gellino era un polițist pensionat și avea o căbănuță în Medina County. Îi spunea cabana de lângă lac, deși apa aia abia dacă forma un helești eu. Totuși, era un loc bun de pescuit, cel puțin așa susținea.

— Cum de-ai ajuns acolo?

— Don e în New Mexico iarna asta, cu copiii. Mi-a lăsat cheile și m-a rugat să mai trec pe-acolo din când în când. Mi se pare un loc foarte bun pentru noi.

— Nu te pot contrazice. Kinkaid e cu tine?

— Încă nu. Dar o să-l sun și pe el. Am zis că n-ar fi o idee prea bună să se întâlnească acum cu doamna Weston, are ea destule pe cap.

— Foarte bine. Nici eu nu voiam ca Julie să-l întâlnească pe Kinkaid. Indiferent că era vorba de binele ei sau de sentimentele mele. N-aveam acum chef să mă gândesc la asta. Julie vrea să vină și Amy, i-am spus.

— De ce?

I-am explicat cum m-am priceput mai bine.

— E logic, Joe. Singura armă împotriva lui Hubbard este opinia publică.

— Nu văd de ce ar trebui să luptăm împotriva lui Hubbard. Femeia asta trebuie să ajungă la poliție.

— Hai să facem cum zice ea, Joe.

— Bine.

Am închis și am sunat-o pe Amy la birou. Mi-a răspuns robotul, așa că am contactat-o pe mobil.

— Lincoln, am așteptat toată ziua să mă suni. Habar n-ai cât de aproape am fost să mă duc la poliție să spun totul.

— Ce?

— Totul, idiotule! Când am văzut azi știrile venite prin fax aproape că am leșinat.

— Știri?

— Da! Spune-mi povestea cu hotelul Golden Breakers. Să nu îndrăznești să susții că n-ai fost implicat. Nu sunt atât de fraieră.

— Am fost implicat. Mi-au menționat numele?

— Nu, niciun nume, în afară de cel al polițistului pe care l-au intervievat și al proprietarului hotelului, un anume Burks.

— Da, Lamar Burks. Și ce-au zis?

— Doar că a avut loc un schimb de focuri la hotel noaptea trecută și că nu a fost arestat nimeni. Se pare că a fost bătută o recepționeră, dar acum e bine.

— Nimic despre o persoană ucisă?

— Nu. Ar fi trebuit?

M-am încruntat.

— Da, ar fi trebuit. Dacă era un cadavru acolo, ce crezi, reporterii ar fi aflat sau polițiștii ar fi putut să ascundă asta?

— Presa ar fi aflat până acum, spuse ea cu convingere. Noi n-avem decât știrea pe scurt. Am sunat biroul din Carolina de Sud al Associated Press pentru detalii, dar mi-au spus că asta e tot ce au. Nimeni nu a fost rănit și nu s-au făcut arestări.

Nimeni nu a fost rănit. Mi se păruse mie că-l împușcasem? Nu, n-aveam cum să mă înșel. Îl omorâsem. Dacă nu-i găsiseră cadavrul, înseamnă că rușii îl luaseră cu ei. Acum, că mă gândeam mai bine, părea logic. Dacă lăsau corpul în urmă, însemna că fuseseră implicați în schimbul de focuri și probabil că voiau să evite asta la fel de mult ca și mine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Amy.

— Nu pot să-ți spun acum.

— La naiba, Lincoln…

— Știi ceva, am o știre mult mai tare pentru tine. După ce auzi asta, o să-mi cazi la picioare.

— Ce?

— Sunt în Ohio, împreună cu Julie Weston și, dacă vrei, ai un interviu în exclusivitate cu ea. Dacă nu, îl sun pe amicul Jacob Terry, poate pe el îl interesează.

— Gura.

— Bine.

— Unde și când?

I-am explicat cum să ajungă la cabana lui Gellino. Mi-a spus că va ajunge într-o oră, iar eu i-am sugerat să aducă și o cameră video și un set pentru luat amprente. Dacă voiam ca interviul cu Julie să aibă impact, trebuia să i se poată verifica identitatea, și m-am gândit că amprentele sunt cea mai sigură metodă.

— Ne vedem curând, zise ea. După o noapte ca asta, cred că te simți ușurat să fii mai aproape de casă și de prieteni.

Am închis telefonul și m-am uitat pe autostradă, la șirul nesfârșit de mașini, întrebându-mă cât o să dureze iluzia asta că suntem în siguranță.

21.

Cabana lui Don Gellino se afla lângă Hinckley, un orășel de provincie, la sud de Cleveland. Mai fusesem acolo de două ori, cu câțiva ani în urmă, când Gellino ne invitase la un grătar. Mi se păruse un loc frumos. Helești eul era străjuit de pini înalți, deși, iar într-o parte se înălța o stâncă cu creasta zimțată. Cabana era micuță, dar plăcută. Gellino petrecuse o lună întreagă de vară construind puntea de lemn masiv de lângă apă. Am ieșit de pe autostradă și am luat-o pe drumul cu pietriș care ducea la căbănuță.

— A cui e asta? întrebă Julie pe când treceam printre pini.

— A unui polițist care s-a pensionat în urmă cu patru sau cinci ani și își petrece iernile în New Mexico, cu copiii lui. Joe are cheile. I s-a părut locul potrivit pentru întâlnirea de azi.

Betsy se trezise și stătea pe bancheta din spate, cântând încet, doar pentru ea. Eram impresionat de copilul ăsta. În ultimele zile plecase în grabă de acasă, ca să se ascundă într-un hotel, apoi fusese trezită în mijlocul nopții și petrecuse paisprezece ore în mașină, cu un străin. Acum habar n-avea unde mergem, dar nu se plângea de nimic. Era un copil cuminte.

Aleea cu pietriș urma o pantă ușoară, printre copaci; apoi se văzu apa și, în sfârșit, cabana. Mașina lui Joe era parcată în față. Amy nu sosise încă. Pe sub copaci se mai vedeau petice de zăpadă. Vântul călduț din Carolina de Sud era o amintire îndepărtată.

— E drăguț, zise Betsy, cu fața lipită de geam. O să stăm aici? Ceva în întrebarea ei sugera că se obișnuia deja cu ideea de locuință temporară. M-am uitat la Julie și am văzut-o cum se încruntă ușor, însă nu răspunse.

— S-ar putea să rămâneți aici puțin, am zis eu.

Am oprit mașina și am coborât. Joe ne privea de pe punte. Fusese în casă, dar încă avea haina pe el, ceea ce însemna că poartă armă. Părea obosit.

— Mă bucur să te văd, îmi spuse. Dacă mi-ar fi păsat câtuși de puțin de pielea ta, aș fi fost cam îngrijorat zilele astea.

— Mda. Am făcut prezentările. Betsy s-a ascuns după mama ei. Era prima dată când lăsa impresia că e timidă, însă Joe avea efectul ăsta asupra oamenilor.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă, zise el. Chiar mă bucur. Un timp am crezut că n-o să am ocazia asta. Se uită spre alee. Lois Lane întârzie, ceea

ce nu mă surprinde. Mai bine intrăm să stăm de vorbă.

— Sună bine.

Am intrat și ne-am așezat în sufragerie. Pereții erau acoperiți cu lambriuri din lemn, cum vezi adesea în casele de vacanță. Pe un perete era fixată o pereche de coarne de cerb și o aplică ce semăna cu un cap de taur. Fermecător. Bătrânul Gellino era un maestru al decorațiunilor interioare. Covorul, un amestec de nuanțe nedefinite, îmi amintea de blana unui motan bătrân. O alegere bună; majoritatea petelor treceau neobservate. Mobilierul era vechi, dar bine întreținut și confortabil.

Înăuntru era frig și Betsy tremura deja. Era cazul să schimbăm hainele de vară. Am întrebat-o pe Julie dacă are pulovere sau niște jachete în mașină și mi-a spus că are. Am ieșit și le-am adus bagajele în casă. După ce s-au dus în altă cameră ca să se schimbe, Joe se întoarse spre mine.

— Nu-mi vine să cred. Încă sunt știrea principală și ele se află aici, cu mine. Se uita la tricoul meu, examinând petele de sânge de lângă guler. A fost o noapte grea, nu?

— N-a fost cea mai frumoasă din viața mea, fii sigur de asta.

— Crezi că polițiștii din Cleveland au aflat deja?

— E posibil. Am vorbit cu Amy. A zis că cei din Myrtle Beach investighează un schimb de focuri care s-a petrecut noaptea trecută la hotel.

— Nu mă mir.

— Dar există o surpriză. N-au găsit niciun cadavru.

Se încruntă.

— Ești sigur că l-ai omorât?

L-am revăzut pe gras dispărând în ceața roșiatică.

— Da, Joe, sunt sigur.

— Înseamnă că au luat cadavrul și au fugit. Oricum, asta-i bine pentru tine. Acum ești urmărit doar pentru câteva infracțiuni minore.

Afară se auzi un zgomot de cauciucuri pe pietriș. Ne-am apropiat de fereastră. Amy parcă mașina lângă ale noastre. O reparase și o vopsise. Coborî din mașină și începu să urce treptele, cu câte o geantă în fiecare mână.

Am ieșit s-o întâmpinăm și gestul ei m-a surprins: lăsă bagajele jos și mă îmbrățișă strâns.

— N-ai murit, zise ea și făcu un pas în spate, puțin jenată când văzu zâmbetul lui Joe.

— N-ai tu norocul ăsta, i-am răspuns.

— Foarte bine. Asta înseamnă că mai am o șansă să te omor cu mâna mea. Cum termin cu Jacob Terry, ești primul pe listă. Trecu pe lângă mine și se uită înăuntru. Lincoln, parcă trebuia să fii însoțit?

— Nu se poate! Știam eu că am uitat pe cineva la benzinărie în Virginia!

— Serios, unde sunt? În clipa aceea se deschise ușa de la dormitor și apăru Betsy. Julie era chiar în spatele ei. Amy șopti: Nemernicule, chiar sunt!

— Doamnă Weston, spuse ea întinzându-i mâna lui Julie, sunt Amy Ambrose. Apoi îngenunche lângă Betsy și îi strânse și ei mâna. Tu trebuie să fii Betsy.

Micuța o privi descumpănită, dar nu se mai ascunse în spatele lui Julie.

— Amy Ambrose, repetă Betsy. Ai un nume drăguț.

— Îți place aliterația, nu-i așa, copile? zise Amy.

Betsy mă privi zăpăcită.

— Alte… ce?

— Alte rațe, care vin pe lac.

— Ce?

— Nu-l băga în seamă, dragă, zise Amy. Foarte rar înțelegi ceva din ce spune.

— Ai un păr frumos, continuă Betsy. Pot să…, se opri, rușinată.

— Dacă poți să-l atingi? Fetița dădu din cap și chicoti. Sigur, zise Amy, lăsând capul mai jos, pentru ca Betsy să ajungă să-și treacă degetele prin buclele blonde.

Julie râse.

— Un nume frumos *și* un păr frumos. Ați fost acceptată, domnișoară Ambrose.

Amy se ridică în picioare.

— Asta-i bine. Mi-a luat destul timp să-l aranjez azi-dimineață, ca să fiu sigură că va corespunde exigențelor.

Joe își drese vocea.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnelor, dar înainte să începem să ne facem codițe și să ne dăm cu ojă, mai avem câteva lucruri de făcut.

— Da, spuse Julie, deloc ofensată. Aveți dreptate, însă Betsy nu trebuie să asiste.

Mă temeam că Joe va sugera să o încuiem într-un dulap, dar se pare că era bine dispus, fiindcă se mulțumi să dea din umeri, lăsând-o pe Julie să hotărască.

— Apropo de ojă, interveni Amy, am câteva sticluțe în geantă. Se uită la Betsy. Ce-ar fi să-ți faci unghiile? Poți să alegi ce culoare vrei. Betsy dădu din cap, iar Amy o luă în dormitor și îi lăsă la îndemână oja. Joe mă privi și oftă.

Amy se întoarse, iar Julie închise ușa și se așeză pe canapea. Din perne se înălță un norișor de praf. Respiră adânc, își masă tâmplele și se strădui să zâmbească.

— Bun. De unde începem?

— Începem cu un plan de acțiune, zise Joe. Doamnă Weston, înțeleg că vă este teamă, înțeleg și de ce nu ați vrut să vă adresați poliției, dar este momentul să punem punct. Aveți o casetă care poate băga la închisoare mai mulți oameni.

Julie dădu din cap.

— Am înțeles. Dar am înțeles și ce se va întâmpla cu mine dacă mă duc la poliție, domnule Pritchard. Vor fi niște procese, nu? Procese pentru asasinii ruși, pentru Jeremiah Hubbard și pentru cel care l-a ucis pe Randy Hartwick. Procesele astea pot dura luni de zile, iar eu va trebui să depun mărturie în toate, nu? În absolut toate. Și, între timp, ce se întâmplă cu fiica mea? Nu va putea merge la școală, pentru că cineva poate încerca să o răpească sau să o omoare. Nu va putea să locuiască în casa noastră, din aceleași motive. Va petrece următoarele șase luni, poate un an, ascunsă undeva, păzită de gărzi de corp? Iar la vară, când ar trebui să se ducă la piscină sau să se joace cu prietenii, va sta ascunsă? N-am de gând să permit așa ceva, domnule Pritchard.

— Cu tot respectul, doamnă Weston, nu-mi pasă, răspunse Joe. Aveți informații despre mai multe crime. Trebuie să le declarați.

— Ce informații, izbucni ea, deschizând larg mâinile. Am o casetă cu o crimă. N-am văzut-o niciodată. N-aveți decât să le dați caseta asta. Singurul lucru pe care pot să-l declar este că soțul meu a lucrat pentru Jeremiah Hubbard. Nu știu nimic despre ruși. El nu mi-a spus nimic, iar eu nu am întrebat. Am însă caseta aceea, iar dacă o predau poliției, rușii mă vor ucide. Dacă *nu* o predau, tot vor încerca să mă omoare. Zâmbi amar. Nu sunt prea populară.

— Și ce vreți să faceți? spuse Joe, străduindu-se să-și ascundă exasperarea din voce.

— Vreau să le spun oamenilor adevărul, zise ea, și ceva din tonul ei îmi aminti de noaptea de la piscină, de trupul ei lipit de al meu. Vreau să fie clar

că suntem în viață, că soțul meu nu a fost un ucigaș, iar apoi vreau să plec. Aici nu pot să rămân. Wayne știa asta, de aceea a încercat să fugă. Acum el n-o mai poate face, dar eu pot. Și pot să îmi iau și fiica cu mine.

— Și unde veți merge? întrebă Joe.

Julie zâmbi.

— Vă rog să nu o luați drept lipsă de încredere, dar prefer să țin informația asta pentru mine.

Joe ridică din umeri.

— Cum doriți. Trebuie însă să spun că mi se pare cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

— De ce?

— Vă temeți că vă vor urmări ca să se răzbune, da? Ei bine, dacă așa stau lucrurile, de ce nu intrați în programul de protecție a martorilor, de ce nu lăsați profesioniștii să vă ajute să dispăreți? E mult mai sigur decât să fugiți pe cont propriu.

— Aici are dreptate, am intervenit eu.

— Dacă fac asta, cineva o să știe unde sunt. Cineva, undeva, o să aibă documentația despre mine. Credeți că Jeremiah Hubbard nu poate cumpăra informația asta? Credeți că există vreun funcționar care să refuze cinci, zece, cincisprezece milioane de dolari în schimbul unei adrese?

Joe se încruntă.

— Credeam că rușii vă îngrijorează, dar constat că e vorba de Hubbard.

— Despre *oricine,* domnule Pritchard. Soțul meu era foarte bun în meseria lui. Plănuise… dispariția noastră și am mai multă încredere în priceperea lui decât în orice agenție guvernamentală.

— S-ar putea să nu fie nevoie ca Julie să depună mărturie, am spus eu. Ar putea discuta cu procurorul și apoi să dea o declarație și să plece. Toți vor mărturia ei. E mai bine să le dea totuși ceva. Asta s-ar putea aranja mult mai repede. Apoi, ea și Betsy pot pleca.

Joe se întoarse spre mine furios, invitându-mă din priviri să-mi țin gura.

— O să vă rog să-l ignorați pe partenerul meu, se pare că e cam obosit. Nu mă interesează declarații sau procuri. Spun doar că ideea de a dispărea pe cont propriu nu e deloc bună. Oamenii pot fi găsiți, doamnă Weston. Noi v-am găsit. Chiar credeți că vă puteți ascunde, dacă sunt hotărâți să vă găsească?

Julie se aplecă și îl privi drept în ochii, înfruntându-l.

— Oricum, trebuie să plecăm de-aici, spuse ea. Viața noastră de până acum nu mai există. Soțul meu este mort. Betsy e tot ce mi-a rămas și voi avea grijă de ea așa cum cred eu de cuviință. Arătă spre Amy: o să-i acord un interviu, iar ea va proceda astfel încât să se afle adevărul. Dacă insistați să depun o declarație la poliție, foarte bine, o voi face, dar după aceea plec și îmi iau și fiica cu mine. Nu am încălcat nicio lege, nimeni nu mă poate obliga să rămân.

Joe tăcu, fixând-o cu privirea. Apoi oftă și se sprijini de spătar.

— Foarte bine, doamnă Weston. Dacă doriți să dispăreți din nou, nu vă putem opri, în schimb putem să vă ajutăm.

Julie se relaxă și îi spuse zâmbind:

— Mulțumesc.

Joe îi făcu semn lui Amy.

— Dă-i drumul, Lois Lane. Aia e o cameră video?

— Da. Lincoln mi-a zis să o aduc, plus un set pentru amprente.

— Nu e întotdeauna prost, zise Joe. Vă lăsăm singure să lucrați. Se uită la mine și-mi făcu semn din cap spre punte. LP, aș vrea să discut puțin cu tine.

Am ieșit, în timp ce Amy trecuse deja la treabă și începuse să instaleze camera video. Îmi dădeam seama cât este de încântată și nu puteam s-o condamn: era șansa carierei ei. Oricum, o să am grijă să-i aduc aminte de asta în viitor, când o să mai am nevoie de ea.

Am ieșit împreună cu Joe și ne-am sprijinit de balustradă, privindu-le prin geam cum discută.

— Nu-ți place deloc situația, nu-i așa? l-am întrebat.

Se rezemă și scuipă în iarbă.

— Nu, LP, absolut deloc. Nu avem de-a face cu un grup de adolescenți teribiliști, ci cu cea mai puternică organizație criminală din lume. Plus unul dintre cei mai bogați și, aparent, mai corupți oameni din statul ăsta. N-o să fie ușor să se ascundă de ei.

— După ce o să publice Amy totul, Hubbard va fi în lumina reflectoarelor. O să aibă probleme mai mari pe cap decât Julie și Betsy.

— Crezi? S-ar putea să fie suficient de furios încât să considere o prioritate găsirea lor. Deocamdată mă îngrijorează rușii mai mult, cel puțin în viitorul foarte apropiat. Caseta aia poate băga destui dintre ei în închisoare și o să provoace o adevărată răscoală internă când Belov va afla cine i-a ucis fiul. Ăsta este un motiv în plus pentru ruși de-a o găsi pe Julie și a o elimina. Chiar și după ce predă caseta, tot or să vrea să o omoare. Știi

cum sunt oamenii ăștia; pentru ei, răzbunarea este întotdeauna o prioritate absolută. Asasinarea fiului lui Belov nu a fost o hotărâre de moment, luată de unul singur. Pentru fiecare tip care intră-n pușcărie pe baza probelor de pe casetă sunt alți trei implicați, care vor vrea moartea lui Julie Weston.

— Cât de puternic este Belov?

— Tot ce am aflat despre el în ultimele două zile sugerează că este *foarte* puternic.

— Perfect. Ne putem folosi de asta. Cred că Belov va fi cât se poate de interesat de casetă. Poate atât de interesat, încât să ordone tuturor să nu se atingă de Julie și Betsy. Până la urmă, este ceva ce *vrea* să vadă.

Joe mă privi gânditor.

— Corect. Dar cei de care trebuie să se ascundă ele nu prea țin cont de dorințele lui Belov. I-au omorât fiul, LP.

— Cred că după ce va vedea caseta, va rezolva problema în stilul lui. Cred că va face curățenie.

Joe dădu gânditor din cap.

— Se pare că vor muri câțiva.

— La naiba, oricum o să moară. Dacă predăm caseta poliției, în câteva zile Belov va afla ce conține, însă dacă așteptăm până atunci, pierdem un avantaj.

— Deci tu propui să ne folosim de mafioții ruși pentru a le proteja pe Julie și Betsy Weston împotriva altor mafioți ruși?

— Complicat, am răspuns eu, dar probabil eficient.

Joe oftă și își trecu mâna prin păr.

— Asta înseamnă că trebuie să discutăm cu Belov, nu?

— Chiar în gura lupului.

— Știi, LP, viața este mult mai calmă când tu ești plecat din oraș.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

22

Amy o intervievă pe Julie cam o oră și jumătate. Pe la mijlocul interviului, Betsy ieși afară și veni lângă noi. Avea unghiile colorate în cinci-șase culori. Amy avea întotdeauna tot felul de nuanțe în geanta aia enormă.

Joe găsi un disc în cabană și ne-am jucat amândoi cu Betsy. Aerul era rece față de cel din Carolina de Sud, dar nici pe departe cum fusese când am plecat din oraș. Pe la unu, Amy ieși și îmi făcu semn că vrea să stăm de vorbă. Am aruncat discul spre Joe și am urcat treptele în fugă.

— Incredibil, Lincoln, zise Amy, când am ajuns lângă ea. Absolut incredibil. Povestea visurilor mele. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Mă bucur că te-am putut ajuta, Ace. Singura problemă este că n-o poți publica mâine.

Se încruntă.

— Cât trebuie să aștept?

— Cel puțin încă o zi. Trebuie, mai întâi, să rezolvăm ceva. Să nu sufli vreun cuvânt despre asta, nici măcar șefilor tăi.

— Ce vreți să rezolvați?

— Vrem să discutăm cu Dainius Belov.

Ridică din sprâncene și își încrucișă brațele la piept.

— Spune-mi că glumești! Sau vrei să te sinucizi?

— Nu cred că avem de ce ne teme din partea lui Belov. Trebuie să știi cont că i-au omorât fiul. Eu și Joe presupunem că Dainius trebuie să fie foarte curios să afle cine i-a omorât unicul copil. Și ne așteptăm să fie destul de cooperant, în schimbul unei cópii a casetei.

— Ai de gând să-i dai o copie?

— Da. Iar aici intervii tu. Aveți aparatură pentru asta?

— Sigur.

— Bun. O să avem nevoie de o copie; poate că ar trebui să faci una și după caseta cu interviul. Ascunde-l într-un loc sigur, iar mie adu-mi caseta cu crima – originalul și o copie.

— S-a făcut, șefu'! Tipii de la tehnic n-o să mă lase să le copiez singură, dar nimic nu stă în calea farmecului meu irezistibil.

— Farmec, ăăă, sigur.

Îmi făcu cu ochiul.

— Nimic nu e mai amuzant decât atunci când faci tu pe deșteptul.

Julie ieși din casă și îmi zâmbi.

— Fiica mea a reușit să-l înnebunească pe domnul Pritchard?

— E nebun de ani de zile, Julie. Nu prea mai are ce să-i facă.

Amy mă bătu pe umăr.

— În regulă, eu am plecat, dar am nevoie de casetă dacă vrei s-o copiez.

M-am dus la mașină, am luat caseta de sub scaunul șoferului și i-am întins-o. Nu-mi plăcea deloc. Caseta aia atrăgea moartea mai ceva ca mașina lui James Bond, însă aveam nevoie de o copie.

— Ai grijă să n-o vadă nimeni, i-am atras atenția. Poți să-mi aduci astăzi casetele?

— Cam mult de condus, dar o voi face. Când deschise portiera mai întrebă: De când n-ai mai dormit, Lincoln?

— De câteva ore.

— Fugi la culcare, șmechere. O să ai nevoie de energie când te arestează.

Plecă, iar eu am urcat treptele. Joe încă se juca cu Betsy în curte. M-am așezat la masa de picnic lângă Julie.

— Arată ca un bunic grijuliu. Uimitor.

Julie râse.

— Pare să o placă mai mult pe fiica mea decât pe mine.

— Nu trebuie să te deranjeze atitudinea lui. De fapt, vrea să rezolve situația așa cum consideră el că este mai bine.

Se întoarse spre mine.

— Lincoln, crezi că sunt nebună?

— Pentru că vrei să fugi pe cont propriu? Nu știu, Julie. Mi-ar plăcea să rezolv totul astfel încât să nu fie nevoie să plecați, dar nu cred că este posibil. Dacă rămâi în oraș, îți asumi un risc uriaș. În general, sfatul meu ar fi să lași profesioniștii să te ajute, dar și Wayne *era* profesionist și, din câte spui tu, planificase totul în detaliu.

— Așa este.

— Ai destui bani?

Zâmbi.

— Avem o grămadă de bani. Wayne a pus tot ce avea într-un cont separat, în care au intrat și o parte din banii de la Hubbard. Răsplata pentru ca Wayne să-și țină gura.

N-am întrebat ce sumă. Probabil că era destul de mare. Am căscat, și Julie m-a privit încruntată.

— Încă n-ai reușit să dormi, nu-i așa?

Am confirmat dând din cap.

— Intră să te întinzi puțin, mă îndemnă ea. Partenerul tău este aici și va avea grijă de noi. Trebuie să dormi.

Am vrut să obiectez, dar m-am răzgândit. Chiar aveam nevoie de somn și, atâta timp cât Joe era aici, n-avea sens să mai trag de mine. I-am promis lui Julie că o să mă culc și m-am dus să vorbesc cu Joe.

— Vreau să dorm câteva ore. Crezi că te descurci cu ele?

— Mai rău decât tine e greu. Du-te. Când te trezești, voi pleca în oraș să aranjez întâlnirea cu Belov.

Am intrat și m-am întins pe un pat îngust și rece. Ușa era închisă și, pe când adormeam, le-am auzit pe Julie și Betsy râzând.

Când m-am trezit era întuneric. M-am răsucit și m-am uitat pe geam, dar n-am văzut nimic afară. M-am uitat la ceas. Era aproape șapte. Dormisem cam șase ore. M-am dat jos din pat, mi-am tras pantalonii și tricoul și m-am dus în camera de zi.

Joe, Julie și Betsy stăteau în jurul măsuței pătrate din bucătărie și jucau cărți.

— Bună, Lincoln, strigă Betsy. Joci și tu?

— Cărți? M-am uitat surprins la Joe.

— E mai palpitant decât credeam, mormăi el.

— L-am bătut tot timpul, zise Betsy, iar Joe o privi încruntat, ceea ce o făcu să izbucnească în râs. M-am uitat la Julie și am rânjit: Joe Pritchard și prietena lui cea mai bună, Betsy. Adorabil.

După ce terminară jocul, Joe veni lângă mine.

— Era și timpul să-ți faci apariția, frumoasa din pădurea adormită. Nu mai știam ce să mai joc cu ea. Dacă mai dormeai puțin, aveam de gând să o învăț cum să curețe o armă.

— Minunat.

— Acum voi pleca în oraș. O să-mi trebuiască ceva timp să iau legătura cu Belov. Când dau de el, s-ar putea să vrea să ne întâlnim imediat sau cel târziu mâine.

— Încearcă s-o lași pe mâine. Nu vreau ca Julie și Betsy să rămână singure.

— Bine. Dar cu oameni ca Belov nu prea poți să negociezi. Dacă el zice să ne întâlnim la miezul nopții, în Jacobs Field, ne conformăm. Ai înțeles?

— Da. Auzi, Gellino a lăsat ceva de mâncare în văgăuna asta? Creierul meu a luat pauză șase ore, dar stomacul nu, iar ultima dată am mâncat cam acum zece ore.

— Nu prea multă, dar aduce Lois Lane.

— Da?

— Mda, a sunat în timp ce dormeai și am răspuns eu. A zis că a făcut copiile și că va fi aici cam în douăzeci de minute. I-am spus să se asigure că n-o urmărește nimeni. Nu mă aștept să se întâmple, dar nu strică să fie prevăzătoare.

Joe plecă, iar la scurt timp după aceea își făcu apariția Amy. Spre încântarea lui Betsy, adusese pizza. Am făcut focul și am stat toți patru lângă șemineu, mâncând pizza și jucând tot felul de jocuri. Cu o noapte în urmă, îmi riscam viața, atârnând de o balustradă la etajul șapte, vânat de asasini profesioniști; acum aveam grijă de fete, la o petrecere în pijama. Viața plină de neprevăzut a unui detectiv particular. Și când te gândești că unii sunt agenți de vânzări sau contabili. Ce plictiseală.

Pe la nouă, Amy plecă. I-am promis că o s-o sun a doua zi dimineață să-i dau informații despre planurile noastre și să-i spun când poate publica toată povestea. La zece mă sună Joe.

— Dacă ai copia casetei, ne putem întâlni cu Belov.

— Mi le-a adus Amy. Când și unde ne întâlnim?

— Mâine-dimineață. O să-ți placă la nebunie locul.

— Unde?

— La mall, lângă fântâna arteziană.

— Râzi de mine! Adică cel mai periculos gangster din oraș vrea să ne întâlnim la mall?

— Îhâm. Dar cred că nu vom sta prea mult acolo. Probabil că vrea să ne vedem într-un loc public, să se asigure că nu e vreo capcană. După ce ne facem apariția, bănuiesc că gorilele lui o să ne conducă în altă parte, unde ne vom întâlni cu el.

— Minunat. Știi că ultima noastră întâlnire de genul ăsta nu a ieșit prea bine. Am închis ochii, amintindu-mi luminița roșie de pe pieptul lui Hartwick.

— Mda. Numai că de data asta dacă moare cineva, probabil că vom fi noi.

— Chiar te pricepi să îmi ridici moralul.

— Apropo, tocmai m-a sunat Tim Eggers. Poliția din Carolina de Sud vrea să te interogheze. Foștii noștri colegi de-aici țin să aveți o mică discuție.

— N-au decât să aștepte.

— Mda. Vestea bună este că rușii au luat probabil cadavrul cu ei, pentru că polițiștii de-acolo habar n-au că ar fi fost ucis cineva.

— Asta chiar e o veste bună.

— M-am gândit eu că o să-ți placă. Trebuie să ne întâlnim cu Belov la nouă. Vrei să le lași singure sau îl sun pe Kinkaid?

M-am gândit o clipă.

— Am o idee mai bună. De ce nu-l aduci aici pe John Weston?

— Weston? De ce dracu' aș face asta?

— Pentru că *încă* lucrăm pentru el, i-am amintit, deși cu tot haosul din jurul nostru e ușor să uiți de asta. Julie vrea să-l vadă înainte să dispară pentru totdeauna. Ar fi o ocazie foarte bună.

— Bine, o să-l sun mâine pe Weston și-o să-l aduc acolo. Bătrânul o să fie în al nouălea cer. După ce ne întâlnim cu Belov trebuie să o ducem pe Julie la poliție să dea o declarație. Ai idee cu cine am putea vorbi?

— Da. James Sellers mi-a spus de un procuror care s-a ocupat de mai multe cazuri în care erau implicați mafioți ruși. Cred că ar fi cea mai bună alegere. După Belov, luăm legătura cu ea.

— Bine. Vin să te iau mâine pe la opt și sper că mă va însoți și bunicul Weston.

— Era partenerul tău? întrebă Julie apropiindu-se de mine.

— Da. I-am explicat de ce vrem să ne întâlnim cu Belov și ce sperăm să obținem. Este un tip periculos și puternic. Ar putea să le ordone subordonaților lui să vă lase în pace.

— Oricum, intenționez să plec departe, foarte departe de ei.

— Știu, Julie, dar nu strică să-l avem pe Belov de partea noastră. El este cel care trage sforile.

Se așeză la masa de picnic și îmi făcu semn să iau loc lângă ea. Purta un tricou prea mare pentru ea, pe care scria Myrtle Beach, și își trăsese mânecile lungi peste mâini, ca să nu-i înghețe. Îmi luasem și eu o haină peste tricou. Aerul nopții era rece, curat și mirosea a pin.

— Mâine voi vorbi cu cei de la poliție?

— Da. După ce ne întâlnim cu Belov o să iau legătura cu un procuror care are experiență în astfel de cazuri. Mă aștept să îți înțeleagă mai bine decât alții reticența și spaima.

— Bine.

— I-am spus partenerului meu să îl aducă mâine pe socrul tău. E în regulă?

— John? Respiră adânc și închise ochii. Sigur, e în regulă. Oricum, trebuia să îl văd înainte de a pleca. Nici măcar nu știe că suntem în viață, nu-i așa?

Incredibil cum poți ignora total lucruri care pentru alții sunt esențiale.

— Nu, Julie, nu știe.

Am rămas tăcuți un timp, apoi mă întrebă:

— Tu și Amy sunteți foarte apropiați, nu-i așa?

— Ce te face să crezi asta?

— E ceva în modul în care îi vorbești. Atât cu ea, cât și cu partenerul tău… parcă lași garda jos cu ei. E prima dată când te-am văzut făcând asta. E clar că ești foarte apropiat de partenerul tău, din moment ce lucrați împreună, iar dacă te porți la fel și cu Amy, înseamnă că și de ea ești atașat.

M-am uitat la helești întunecat. Apa era încă acoperită de un strat subțire de gheață. Era neagră și netedă, ca o fâșie abia turnată de asfalt.

— Poate că suntem mai apropiați decât își dă ea seama, am răspuns. Vara trecută, când rătăceam fără sens, destul de încântat să-mi plâng de milă, ea m-a obligat să-mi revin.

Julie își ridică puțin capul. Fața îi era ascunsă pe jumătate în umbră.

— Povestește-mi.

I-am relatat pe scurt cum fusesem dat afară din poliție.

— După aceea am fost cam dezorientat. La dracu', mă simțeam pierdut. Viața mea însemnase două lucruri: munca și Karen, logodnica mea. Apoi, dintr-odată, le-am pierdut pe amândouă. Am investit puținii bani pe care-i aveam ca să cumpăr o sală de fitness în partea de vest a orașului și am încercat să uit de vechea mea viață. N-am mai păstrat legătura cu nimeni din departament, în afară de Joe, care nu mi-a permis să-l evit. Ziua lucram la sală, seara mă antrenam, iar în rest stăteam în casă și îmi plângeam de milă. Eram amorțit. Apoi, un tip care venea la sală a fost asasinat. Amy a apărut într-o bună zi la ușa mea, punând întrebări și insistând să o ajut să facă lumină în cazul respectiv. Era o pacoste, dar nu am putut scăpa de ea. În cele din urmă am cedat. Apoi, în timp ce lucram cu ea, m-am regăsit. Joe

a observat că mă schimbasem, a văzut cum mă revitalizase simplul fapt că aveam din nou un caz, și mi-a cerut să lucrez cu el. Am fost de acord. El s-a pensionat, și iată-ne. Amy m-a ajutat mult să-mi revin, deși nu eram decât un străin pentru ea. Și, trebuie să recunosc, unul destul de dificil la început.

— Înțeleg, zise Julie. Apoi, după o scurtă pauză, adăugă: Mă bucur că te-am întrebat, Lincoln. Am aflat mult mai multe despre tine.

— Destul de urâtă povestea, nu?

— Nu chiar. Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, de modul în care ți-ai pierdut slujba. Se pare că femeia aia, Karen, te-a dezamăgit teribil. Colțul gurii îi zvâcni într-un rictus amar. Știu ce înseamnă.

— Nu, am răspuns, scuturând din cap. Ce mi s-a întâmplat mie li se întâmplă altor mii de oameni în fiecare zi, doar că alții reacționează mai bine. Ceea ce ți s-a întâmplat ție este cu totul altceva. Nu poți compara situațiile.

— Bine.

M-am întors spre ea.

— Mă uimești, știi? Este incredibil cum reușești să faci față la toate astea. Cred că ești îngrozită de ideea de a-ți lăsa toată viața în urmă, dar ești hotărâtă să faci asta pentru Betsy.

— Mă îngrozește, spuse ea, aproape șoptit. Sunt speriată de moarte, Lincoln. Și n-am fost niciodată atât de singură.

Mi-am pus mâna pe brațul ei.

— Nu ești singură, Julie. Atâta timp cât pot să te ajut, voi fi lângă tine.

— Promiți?

— Promit.

Se aplecă și mă privi în ochi. Era atât de frumoasă încât m-am înfiorat când s-a apropiat de mine.

— Atunci vino cu noi, Lincoln.

M-am uitat la ea uimit.

— Să vin cu voi?

Râse, roșind ușor.

— Este absurd să-ți cer asta. Știu că nu poți accepta, dar am făcut-o, așa că tu poți să spui nu, însă noi vom merge înainte. Vino cu noi, Lincoln. Am un loc frumos și sigur în care să îmi cresc fiica și o grămadă de bani. Dar nu vreau să o cresc singură. Nu vreau să *fiu* singură.

— Julie, mă cunoști de trei zile!

Dădu din cap.

— Și totuși îți cer să vii cu mine. Asta nu-ți spune nimic?

Ba ar trebui să-mi spună, m-am gândit eu. Dar ce?

Ședeam acolo pe bancă, ca un prost, căutând un răspuns. Ar fi trebuit să îi spun că este nebună, dar n-am făcut-o.

— Îmi pare rău, zise ea. N-ar fi trebuit să îți propun așa ceva. E absurd și cu siguranță nedrept față de tine.

— Nu-ți face probleme.

— Îți amintești când ți-am spus în mașină că ceea ce se petrecuse între noi la piscină a fost o greșeală?

— Da.

— Ei bine, n-a fost. Se aplecă, mă sărută ușor pe gură și apoi se îndepărtă. Oricât de atras m-aș fi simțit cu o noapte în urmă, nu se putea compara cu ce simțeam acum.

După un timp ne-am ridicat și ne-am mutat pe un șezlong. Nu era cea mai confortabilă alegere, dar măcar ne puteam întinde. Julie se cuibări lângă mine, iar eu am ținut-o în brațe, lăsând timpul să curgă. Se făcuse târziu, era frig, dar am rămas acolo, refuzând să plecăm câtă vreme nu eram obligați.

23.

M-am trezit puțin înainte de opt, m-am întors și m-am întins după armă. Deja pusesem mâna pe pistol, când m-am oprit și mi-am dat seama unde sunt. În cabană domnea liniștea și nu aveam niciun motiv să mă îngrijorez. Nu-mi aminteam să fi visat nimic violent sau amenințător, dar cu toate acestea primul meu gest fusese să mă întind după armă. Un mod optimist de a începe ziua.

Am lăsat pistolul deoparte și m-am dus la baie, sperând să apuc să fac duș înainte să se trezească Julie și Betsy. Se pare că boilerul considera că este prea devreme pentru apă fierbinte, așa că a trebuit să mă mulțumesc cu un firicel călâu. Am ieșit repede de sub duș, m-am îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtasem ieri și m-am întors în camera de zi. Julie se trezise și stătea la masă, în bucătărie.

— Ai găsit cafea pe-aici? am întrebat-o.

Se strâmbă la mine.

— O cutie de cafea instant. Nu e cine știe ce, dar e mai bună decât nimic.

— Crezi?

— Când vine partenerul tău?

— La opt.

Se uită la ceas.

— Nu mai avem prea mult timp. Ar fi cazul să o trezesc pe Betsy, ca să fie pregătită când ajunge John aici.

Când reveni în bucătărie își făcu de lucru cu pregătirea cafelei. Niciunul dintre noi nu pomeni nimic despre seara trecută sau de propunerea ei. După câteva minute veni și Betsy. Apoi se auzi un zgomot de roți pe aleea cu pietriș. Joe era întotdeauna punctual. M-am uitat pe geam și l-am văzut pe John Weston în spatele lui, parcând mașina, și urcând treptele, sprijinindu-se într-un baston din lemn, cu mâner metalic. Purta un hanorac kaki și pantaloni albaștri și se mișca cât putea de repede, deși scările îi dădeau de furcă. Intră în cabană înaintea lui Joe și se uită la Julie și la Betsy de parcă ar fi fost arhanghelii din ceruri.

— Bunicu'! țipă Betsy, sărind de pe scaun și fugind spre el. Îi înconjură picioarele cu brațele ei micuțe și îl îmbrățișă strâns. Bastonul îi căzu pe

podea când o luă în brațe și o ridică. Julie se alătură celor doi și abia atunci am observat că Joe rămăsese afară. Am ieșit și l-am găsit la masa de picnic.

— ’Neața.

Dădu din cap.

— Mă gândeam să stau puțin aici. E familia lor, momentul lor. N-am ce căuta acolo.

— Bătrânul John pare destul de fericit. Cum a reacționat când i-ai spus?

— Mi-a zis că sunt un mincinos nenorocit și că o să-mi rupă picioarele.

M-am uitat la el, neîncrezător.

— Glumești.

Dădu din cap și rânji.

— Nu, exact asta a zis bătrânul ăsta nemernic. L-am sunat azi-dimineață și i-am spus că vreau să vină cu mine și că am vești. Ajung acolo, iese la ușă să mă întâmpine, îi spun că, dacă vrea, poate să-și vadă nepoata. M-a amenințat că, dacă mint, îmi rupe picioarele.

— Aha! *Dacă* minți. Asta-i cu totul altceva. Bătrânul își exprima recunoștința, în felul lui.

— Cred că da.

Ușa se deschise și John ieși. Avea din nou bastonul și își ștergea lacrimile cu mâneca. Veni spre noi. Julie și Betsy rămaseră în casă.

— Sunt gata să vă dau oricâți bani cereți. Și, indiferent cât v-aș da, tot nu ar fi de-ajuns.

— Vom aplica tariful standard, am răspuns eu. Spre deosebire de dumneavoastră, domnule Weston, noi am fost siguri că vom reuși.

Zâmbi.

— Da. Cred că da. Îmi întinse mâna. Mai ții minte când mi-ai spus de ce lucrezi în domeniul ăsta? Până la urmă, ai avut dreptate, sunteți al dracu’ de buni.

— Suntem.

— Dar partenerul tău n-a vrut să-mi explice nimic.

Joe ridică din umeri.

— M-am gândit că preferați să auziți povestea de la doamna Weston. Noi doar am găsit-o. Ea vă poate explica totul.

— Trebuie să lămurim niște lucruri, am spus eu. Nora ta este încă în pericol, așa că vrem să stai aici cu ele, cât lipsim noi. Nimeni nu trebuie să știe unde se află, cel puțin câteva ore. Așa că o să ai tot timpul să stai de vorbă cu Julie.

— Bine. Dar vreau să discut și cu voi. Vreau să știu cum le-ați găsit și ce s-a întâmplat.

— Ajungem și acolo, dar acum trebuie să punem ceva la punct.

Se uită la Joe, apoi la mine, și păru să înțeleagă la ce mă refer.

— Bine. Succes. Și mulțumesc.

Betsy îl strigă din casă, iar el se întoarse și se grăbi să intre, șchiopătând. Julie mă strigă, dar m-am prefăcut că nu aud. Nu aveam chef de vorbă acum.

— Trebuie să ne grăbim, am spus, uitându-mă la ceas.

— O să ajungem la timp, mă asigură Joe. Totuși, îți sugerez să mergem fiecare cu mașina lui. Deja pusesem mâna pe portieră, dar am dat din cap și m-am întors la Contour.

— Să mergem. Nu se face să-i lăsăm pe mafioți să ne aștepte.

— Ai luat caseta?

M-am bătut pe buzunar.

— Este.

Am plecat spre oraș pe I-71, am depășit Cuyahoga, și ne-am îndreptat spre centru. Joe o luă pe strada Ontario, iar eu l-am urmat. Am oprit la semafor, în fața Terminal Tower. Jacobs Field era pe dreapta, așteptând să se încălzească afară, înainte să redevină centrul atenției. Am făcut stânga și am urmărit drumul șerpuit, în josul dealului, aproape de râu. Pe marginea podului, mai mulți pescărușI păreau că privesc apa. Am traversat fluviul și am trecut de Northern Ohio Lumber și de clădirea Companiei Timber, o construcție veche, din cărămidă, cu uși roșii din lemn. Am condus în continuare și am văzut zgârie-nori înălțându-se în jurul meu. Mi-a plăcut întotdeauna curba asta, unde se întâlnește vechea zonă comercială cu noile clădiri moderne pentru birouri. Am făcut dreapta, urmând indicatoarele către parcarea de la Tower City. Joe opri la unul dintre nivelurile inferioare. Am găsit cu ușurință un loc liber, la câteva mașini mai încolo. Nu trecuse prea mult de când parcasem aici, înainte de întâlnirea cu Jeremiah Hubbard.

— Știi, spuse Joe, când am ajuns lângă el, asta este cu siguranță cea mai tâmpită idee pe care am avut-o vreodată.

— Ar trebui să fie amuzant.

— Da, sigur.

Nu l-am întrebat cum reușise să dea de Belov. Uneori e mai bine să nu le știi pe toate. Poate că Joe avea legături strânse cu lumea interlopă.

Am urcat pe scara rulantă până la intrarea în mall. De obicei, la capătul scării te întâmpina rumoarea din zona restaurantelor, dar în dimineața asta toate erau închise. În hol se înălța o fântână arteziană, iar angajații magazinului forfoteau de colo-colo, pregătindu-se pentru puhoiul de oameni ce urmau să vină.

Nu sunt un fan al mallurilor, dar îmi place să trec pe-aici când sunt în zonă. E o clădire frumoasă, cu geamuri uriașe ce dau spre clădirile comerciale înșirate de-a lungul râului, dar astăzi nu aveam timp să admir peisajul; eram prea ocupat să mă uit după Belov și ai lui. Mallul nu era prea aglomerat, dar existau destui oameni în jur, încât să-mi dea un sentiment de siguranță. Din păcate, acesta dispăru în clipa în care am simțit cum cineva pășește în spatele meu și îmi îndeasă țeava pistolului în spate.

Lângă mine, Joe spuse:

— Bună dimineața, domnilor. N-am riscat să întorc capul, dar eram sigur că și Joe are un pistol în coaste.

— Bună dimineața, se auzi în spatele meu o voce cu un vag accent european. Acum o să mergem la parcare, după care ne întâlnim cu domnul Belov. Asta doriți, nu-i așa?

— Da, asta dorim.

— Excelent. Simții o mână alunecând sub cămașa mea și luându-mi pistolul. Caseta era în buzunar. Acum puteți să vă întoarceți.

M-am conformat și m-am trezit față în față cu un bărbat care avea cei mai spălăciți ochi albaștri pe care-i văzusem vreodată. Păreau niște globuri de gheață. Era puțin mai înalt decât mine, avea părul blond și umerii largi. Când m-am întors, mi-a zâmbit.

— Suntem prieteni vechi, nu-i așa? spuse el. Sau, cel puțin, așa ar trebui să părem.

Am înțeles mesajul.

Partenerul blondului cu ochi de gheață era mult mai scund și mai gras. Părul negru îi era nepieptănat și arăta de parcă nu se bărbierise de-o săptămână. Amândoi purtau blugi și geci de fâș, deschise, ca să li se vadă armele.

L-am privit pe Joe.

— Crezi că ne mai recuperăm armele?

Ridică din umeri.

— O să vedem.

I-am urmat pe scara rulantă, în jos, apoi în parcare. Cel cu ochi albaștri ne conduse către un Lincoln Town și urcă la volan. Eu și Joe ne-am așezat în spate, cu bărbosul lângă noi.

— O mașină Town, am comentat eu. Bună alegere. Foarte la modă în lumea crimei organizate. Nu râse nimeni. Duri băieții.

Am ieșit din parcare și ne-am îndreptat spre râu. Mă străduiam să respir normal și băteam relaxat darabana pe marginea portierei. Nu am de ce să-mi fac probleme, nu? Totuși, ne-am fi simțit mai bine dacă ne lăsau armele.

Blondul trecu peste pod, pe Cleveland Memorial Shoreway, și se întoarse pe Lake Avenue. Bogătașii se mutau acum la periferie, dar tot mai rămăseseră câteva case frumoase pe strada aceea. Am parcat în fața uneia dintre ele, o construcție masivă, în stil victorian.

— Una dintre locuințele domnului Belov, spuse blondul.

Una dintre ele. Cred că costa mai mult decât aș fi câștigat eu în zece ani, iar pentru Belov nu era decât unul dintre locurile de relaxare lângă lac.

Am ieșit din mașină. Bărbosul a scos din nou arma și ne-a făcut semn spre intrarea laterală.

Am deschis ușa și am pășit înăuntru, cu Joe și rușii după mine. Eram în hol. O scară cu patru trepte ducea spre bucătărie, iar alta spre o ușă închisă.

— Jos, zise bărbosul.

Am coborât și am deschis ușa. Camera fusese transformată în birou – o masă neagră, acoperită cu geam, o măsuță de cafea din sticlă, un bar în care se vedea o sticlă de scotch, un televizor cu ecran mare și mai multe scaune. Bărbosul mă împinse pe un scaun. La birou stătea un bărbat scund, cu mustața căruntă. Purta cămașă albă și o cravată maro, iar fața îi era brăzdată de riduri adânci. Avea ochii căprui, încercănați, ceea ce-i dădea un aer obosit. Dacă ai fi trecut pe lângă el pe stradă, l-ai fi luat drept contabilul unei companii oarecare, un tip care lucra în același birou de patruzeci de ani și spera să se pensioneze și să se mute într-un apartament cu trei camere în Parma.

— Ei sunt, domnule Belov, zise bărbosul. Se duse în spatele biroului și puse armele noastre pe podea, la picioarele lui Belov. Blondul se rezemă de perete, ținându-și mâna la câțiva centimetri de pistol.

— Care dintre dumneavoastră este domnul Pritchard? întrebă Belov. Avea vocea calmă, dar se simțea o anume duritate, ca și cum ar fi putut trece imediat la urlete.

— Eu, răspunse Joe.

— Ați ales un mod interesant de a încerca să vorbiți cu mine, domnule.

— N-am știut care ar putea fi cea mai bună modalitate. Sper că nu v-am jignit.

— Deloc. Menajera mea s-a bucurat pentru cei cincizeci de dolari.

M-am uitat la Joe.

— I-ai dat menajerei cincizeci de dolari?

— Și un bilet, adăugă Belov. L-a asigurat că va ajunge la mine. Apoi m-a sunat.

Deci astea erau legăturile lui Joe cu lumea interlopă.

— Dumneavoastră cine sunteți? întrebă Belov privindu-mă cu ochii lui căprui inexpresivi.

— Lincoln Perry, am zis. Sunt partenerul lui.

Se uită în ochii mei preț de o clipă, apoi ridică mâna și arătă spre bărbos:

— El este Alexander. Apoi arătă spre cel cu ochi albaștri. Iar el, Thor. Thor este un om imprevizibil, periculos. Ar fi înțelept să nu-l supărați.

M-am uitat la Thor peste umăr, dar ochii lui de gheață fixau peretele din față. Părea să nu mă vadă, însă eram sigur că nu-i scapă nicio mișcare.

— Acum, că am făcut prezentările, putem începe, spuse Belov, de parcă prezida un seminar. Își sprijini mâinile de birou; degetele i se odihneau pe suprafața din sticlă, cu palma ușor arcuită, ca și cum ar fi cântat la pian.

— Ați spus că aveți o casetă care m-ar putea interesa.

— Exact, confirmă Joe. Sunt sigur că o să vă intereseze.

— Și vreți ceva în schimbul acestei casete, continuă Belov, bătând ușor cu palmele pe sticlă. Era o afirmație, nu o întrebare.

— Da, zise Joe.

— Ce anume?

Joe îmi făcu semn din cap.

— Există o femeie și o fetiță care dețin informații periculoase despre anumiți membri ai organizației dumneavoastră, am început eu.

— Organizației mele, repetă el.

— Da. Acești oameni au încercat deja să le omoare și mă tem că vor încerca din nou. Am vrea să ne asigurăm că nu se va întâmpla asta.

— Nu știu nimic despre această femeie, nici despre fetiță.

— Nu, am răspuns, probabil că nu. Însă unii dintre asociații dumneavoastră știu și ei sunt cei care ne îngrijorează.

— Ce a făcut femeia respectivă pentru a provoca asemenea reacții?

— Nimic, am zis. Soțul ei era detectiv particular, ca și noi. A filmat ce nu ar fi trebuit. Asociații dumneavoastră au descoperit asta, iar acum vor caseta. De asemenea, vor să omoare femeia, fiindcă sunt convinși că a văzut caseta. Dar ea nu a văzut-o.

— Și soțul ei? Detectivul?

— E mort.

Încetă să mai bată în masă; absența bruscă a oricărei mișcări semăna cu momentul dinaintea unei erupții, cu scurta pauză care apare când fitilul a ars, dar încă nu a explodat încărcătura.

— Ce cuprinde caseta?

M-am uitat la Joe, apoi la Belov.

— Informații despre moartea fiului dumneavoastră.

— Ce fel de informații?

— Ne asigurați că femeia și fetița nu vor păți nimic?

— Ce fel de informații? repetă el, de parcă nu m-ar fi auzit. Tonul i se schimbase, iar în spatele meu Thor stătea drept, concentrat. Comentariul despre fiul lui Belov avusese efectul scontat.

— Există un bărbat pe nume Jeremiah Hubbard, am continuat eu. Sunt sigur că ați auzit de el. Soțul acestei femei lucra pentru el, încercând să-i furnizeze material de șantaj, pe care să-l folosească la achiziționarea de proprietăți. Proprietatea care-i interesa este The River Wild, un bar care vă aparține, din câte am înțeles.

Nu răspunse, dar îmi făcu semn să continui.

— Fiul dumneavoastră a fost ucis. Probabil, chiar la River Wild, deoarece bănuim că acolo și-a instalat acest detectiv camerele de supraveghere. Avem caseta pe care s-a filmat moartea fiului dumneavoastră.

Se lăsă pe spate în scaun și se uită la Thor, apoi la mine. Expresia nu i se schimbase, dar respira puțin mai precipitat.

— Aveți caseta.

— Da. Am scos-o din buzunar și am pus-o pe birou.

Belov i-o dădu lui Alexander, iar acesta o introduse într-un aparat VCR aflat deasupra televizorului. Belov își întoarse scaunul ca să stea cu fața la ecran, iar Alexander apăsă Play. Am privit ecranul albastru, până apăru camera. Lângă mine, Joe se uita atent. Uitasem că era prima dată când o vedea.

Am urmărit totul în tăcere: cum râdeau, apoi împușcătura, îndepărtarea cadavrului, curățarea camerei. Belov nu scoase o vorbă. Rămase tot timpul

nemișcat, cu ochii la ecran, fără să reacționeze la ceea ce vedea. Când se termină înregistrarea, Alexander se duse și închise televizorul. Se mișca încet, de parcă s-ar fi temut că orice gest l-ar fi putut înfuria pe Belov. Acesta rămase mult timp cu ochii la ecranul televizorului. În cele din urmă, întrebă, stând tot cu spatele la noi:

— Femeia și fetița. Cum se numesc?

— Julie și Betsy Weston, am răspuns. Tatăl era Wayne Weston. Probabil că ați auzit multe despre ei la știri.

— Domnul Weston este mort?

— Da.

— Știți cine l-a omorât?

— Nu. Ar fi putut fi cei de pe casetă sau cineva care lucrează pentru Jeremiah Hubbard. Nu suntem siguri.

— Și unii dintre oamenii ăștia le-au urmărit pe femeie și fetiță? întrebă el, continuând să stea cu spatele la noi.

— Da. Le-au urmărit în Carolina de Sud. Probabil și pe mine. L-am omorât pe unul dintre ei acum două zile. Nu era nevoie să-i spun asta, dar nu vedeam de ce ar fi trebuit să-i ascund acest lucru.

Belov tăcu și după un timp am continuat:

— Femeia va pleca curând. Îi e frică să rămână aici. Vrem să nu o urmărească nimeni, indiferent că e vorba de oamenii dumneavoastră sau de ai lui Hubbard. Sperăm să ne ajutați.

— Cei de la poliție au văzut caseta?

— Nu. Am ezitat o clipă, apoi am hotărât că e mai bine să nu-l mint. Dar o vor vedea. Probabil chiar azi.

Alexander mormăi ceva, nemulțumit să audă asta, dar Belov rămase impasibil. Am mai stat vreo cinci minute fără să vorbim. Nu mai aveam nimic de spus, iar Belov nu părea omul pe care să-l grăbești. În cele din urmă zise:

— Femeia și fetița nu vor păți nimic. Acum puteți pleca.

Thor deschise ușa și rămase lângă ea. Alexander luă armele noastre de pe podea și ne urmă afară. Nu i-am spus nimic lui Belov când am ieșit. Rămăsese cu fața la ecranul televizorului.

Am urcat treptele și am ieșit. Thor ne duse înapoi în parcarea de la Tower City. După ce a oprit, Alexander ne-a dat armele înapoi. Am deschis portiera și am ieșit, apoi m-am întors și i-am făcut semn lui Thor să lase geamul în jos.

— Putem avea încredere în el?

Zâmbi ușor, amuzat de întrebarea mea.

— Acum sunt mai în siguranță decât au fost vreodată.

Am rămas în parcare, uitându-mă după ei, rezemat de mașina de lângă mine.

— Tare!

— Belov pare cel mai puternic om din oraș, nu? mi se adresă Joe.

— Sunt sigur că este.

— Îhâm.

— Îl crezi pe Thor?

— Când a spus că doamna Weston și fetița sunt mai în siguranță acum decât au fost vreodată? Da. Unul ca ăsta? Cine s-ar îndoi de el?

Ne-am îndreptat spre mașinile noastre. Înainte să urce la volan, Joe spuse:

— Știi, mă așteptam la urlete, la amenințări, la aluzii privind modul în care am arăta plutind în Cuyahoga. În schimb, s-a purtat de parcă eram agenți de bursă.

— Mda.

— Într-un fel, continuă el, asta m-a speriat mai rău decât orice.

— Exact. Și pe mine la fel.

24.

Am mers la apartamentul meu. Când am cotit pe bulevard, m-am simțit mai bine. Eram acasă. Totul părea să meargă bine, dar Julie va pleca. Gândul ăsta îmi strică buna dispoziție.

N-am intrat în casă, doar mi-am mutat lucrurile din Contour în camionetă. Mă săturasem de mașinuța aia. Apoi am plecat spre birou. Am găsit numărul de telefon al lui Sellers și l-am sunat. Și-a amintit de mine și când i-am spus ce vreau am crezut că face infarct. A promis că o va anunța imediat pe Laura Winters și că mă va suna ea. Era procurorul care se ocupase de cazurile cu mafioți ruși. Sellers a zis că probabil saliva la gândul că îl va înfunda și pe Jeremiah Hubbard.

Într-adevăr, Winters m-a sunat după câteva minute. I-am povestit totul și mi-a plăcut că a tăcut și m-a ascultat fără să mă întrerupă, fără să urle la mine că ar fi trebuit să contactez autoritățile mai devreme, așa cum făcuse Sellers.

— Domnule Perry, cazul este într-adevăr complex. Cât de repede credeți că ar putea ajunge doamna Weston aici?

— În după-amiaza aceasta.

— Foarte bine. Vreau să fie aici la unu, împreună cu dumneavoastră și cu partenerul dumneavoastră. Am auzit că sunteți căutat de poliție, dar n-am de gând să vă denunț, pentru că nu vreau să se transforme totul în circ înainte să apuc să discut cu doamna Weston. Simțeam și în vocea ei ceva dur. Probabil era genul care făcea ravagii în sala de judecată.

— Mulțumesc. Știam că n-o să-i placă ce urma să-i spun, dar poate că era mai bine să o pregătesc înainte de a ajunge față-n față cu ea. Încă ceva, doamnă Winters, un reporter de la *Journal* știe deja totul. Probabil va publica povestea mâine.

Câteva clipe n-am auzit decât zgomotul de fond.

— Domnule Perry, spuse ea în cele din urmă, cred că veți fi o adevărată pacoste pe capul meu, nu-i așa?

Mi-am permis să zâmbesc știind că nu mă poate vedea.

— Sper că nu, doamnă. Știu că nu am început cu dreptul. Amintiți-vă că o să v-o aduc pe Julie Weston și caseta. Asta ar trebui să reprezinte circumstanțe atenuante, nu?

— Ar trebui, dar nu garantez. Ne întâlnim la unu, mai zise înainte de a închide.

Joe mă privi.

— Deci?

— Vrea să fim acolo la unu.

M-am întors la cabană. Sosise și Amy. Le-am povestit despre vizita noastră la Belov și am avertizat-o pe Amy că nu poate folosi informația asta în articol. A zis că înțelege și am crezut-o. Aveam încredere deplină în Amy, exact cum observase și Julie, puțin mai devreme.

În ciuda atmosferei vesele, eu eram încordat, ca atunci când mă trezisem dimineața și primul lucru pe care-l căutasem fusese arma. Belov nu mă liniștise destul. Krashakov și ceilalți erau încă în libertate, și ne mai găsiseră o dată.

Joe o luă pe Betsy afară, la joacă. Eram surprins să constat cât de mult se atașase de fetiță. Din câte știam, Joe nu avusese niciodată vreo afinitate specială pentru copii.

— Ești gata pentru întâlnirea cu Winters? am întrebat-o pe Julie în timp ce mâncam.

Termină dumicatul, se încruntă și apoi dădu din cap:

— Da, cred că sunt. Cred că trebuie să fiu.

John se întinse și o bătu ușor pe mână:

— O să fie bine.

Tocmai voiam să mai spun ceva, când Joe apăru în ușă, încruntat.

— Doamnă Weston, vă rog să veniți puțin.

Ceva din expresia lui o sperie, lăsă sandvișul pe farfurie și întrebă:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Instinctul de mamă îi spunea mai mult decât cuvintele lui Joe.

— Ne jucam de-a v-ați ascunselea, zise Joe. Nu reușesc s-o găsesc, nu răspunde când o strig.

M-am ridicat înainte ca Julie să se miște și am dus mâna la armă cu un gest reflex. Asta era, m-am gândit. Presimțirea de care nu reușisem să scap toată ziua fusese îndreptățită. Rușii veniseră și o găsiseră pe Betsy.

Joe îmi puse mâna pe umăr și mă împinse.

— Calmează-te, LP. Copilul se ascunde. Am fost tot timpul afară și nu am văzut pe nimeni.

— Atunci hai s-o găsim.

Am ieșit cu toții. Julie o strigă de câteva ori, în timp ce eu cercetam pădurea, atent la cea mai mică mișcare, cu mâna la șold, gata să scot arma.

— Elizabeth Ann Weston, vino aici în clipa asta! țipă Julie, iar în vocea ei ascuțită se simțea panica.

Am așteptat să auzim un răspuns. Tăcerea deplină părea să-și bată joc de noi.

— La dracu', am spus, fugind pe scări. Sunt aici.

— Stai, spuse Amy apucându-mă de braț. Ascultă.

Am încremenit toți ascultând, și de data asta am auzit și eu o voce stinsă, de undeva de sub cabană. Am fugit într-acolo, John Weston șchiopătând în urma noastră, înjurând de toți sfinții picioarele lui neputincioase. Vocea lui Betsy se auzea mai puternic.

— M-am înțepenit, țipa ea.

— E aici, spuse Joe, îngenunchind lângă zid. E un loc aici. Trase de o scândură scurtă, pătrată, de la baza zidului. Nu se mișca. Se încruntă, își încleștă degetele pe margine și trase cu putere. Placa alunecă, dezvăluind un spațiu întunecos sub cabană și pe Betsy.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi când văzu cât de speriați eram. M-am înțepenit. Am tras ușa ca să nu mă vadă și s-a înțepenit. Apoi începu să plângă de-a binelea. Joe o luă în brațe și o ridică ușor spre Julie, care o mângâie pe păr și îi șopti ceva blând la ureche. Joe o ținea în brațe neobișnuit de strâns, așa cum ții pe cineva drag, care tocmai a fost salvat dintr-o casă cuprinsă de flăcări.

Am inspirat profund și m-am sprijinit de zid. Amy mă văzu și rânji. Am scuturat din cap și am început să râd și eu.

— Ca ascunzătoare e cel mai bun loc, trebuie să recunosc, zise Joe, uitându-se înăuntru. Nu-mi vine să cred că a intrat acolo. Majoritatea fetițelor de vârsta ei nu ar intra fără lanternă nici pentru toate bomboanele din lume.

Se terminase cu joaca. Am stat în casă și am pălăvrăgit. Betsy a terminat repede cu plânsul, iar noi am încercat să uităm sperietura prin care trecusem. Fără să-mi dau seama, m-am trezit că mă ridic o dată la câteva minute și mă uit pe geam, verificând șirurile de pomi. În acele câteva minute cât lipsise Betsy, fusesem convins că au venit rușii. După un timp, Joe mă bătu pe umăr și îmi făcu semn să-l însoțesc afară.

— Ce este? l-am întrebat după ce închise ușa în urma noastră.

— Peste două ore trebuie să fim la Winters. Nu e cazul să amestecăm copilul în asta și nici pe John Weston. Winters a zis că vrea să venim noi doi și Julie.

— Deci?

— Deci, nu vreau să-i las pe Betsy și pe John singuri aici.

— De acord. Mă tot încearcă o presimțire sumbră de când a rămas captivă în spațiul ăla. Dar Julie nu o să accepte polițiști aici.

— Știu. Cred că ar trebui să-l sunăm pe Kinkaid.

M-am încruntat.

— Julie are destule pe cap azi, Joe.

— Atunci nu va avea de-a face cu el. Pleacă tu mai devreme împreună cu ea, iar eu rămân să-l aștept pe Kinkaid. Avem nevoie de cineva aici, LP, și el e omul potrivit. Dacă nu, înseamnă să lăsăm fetița singură cu un bătrân de șaptezeci de ani care n-o poate proteja. Tu hotărăști.

M-am uitat pe geam la Betsy și John Weston, m-am gândit la Krashakov și Rakic și am cedat:

— Sună-l.

Joe scoase mobilul și apelă numărul. Am ascultat cum îi dădea indicații și mi-am amintit ce-mi spusese Julie despre el. „Doar avansurile unui om beat”, spusese ea, însă nu și Aaron Kinkaid. Știam cât de mult voia să o revadă și aproape că m-am simțit vinovat că vreau să plec cu ea mai devreme, tocmai pentru a evita întâlnirea. Însă nu *prea* vinovat.

— Nu i-ai spus că Betsy este aici, am comentat după ce a închis.

Dădu din cap.

— Îi spun când ajunge aici. N-am vrut să fiu obligat să-i explic de ce Julie a plecat înainte să vină el. Pare cam aiurea.

— O să supraviețuiască.

— Mda.

Curând după aceea am plecat împreună cu Julie. John Weston o îmbrățișă, o sărută pe obraz, apoi se așeză înapoi pe canapea, fără să-și scape nepoata din ochi. Joe rămase să-l aștepte pe Kinkaid, iar Amy plecă și ea, să înceapă să scrie articolul. În timp ce conduceam, i-am spus lui Julie că urma să vină și Kinkaid, ca să supravegheze cabana.

— Sper că nu-și mai imaginează că e îndrăgostit de mine, nu? întrebă ea.

— Dacă nu este, înseamnă că se preface foarte bine.

— Hm. Groaznic. O să fie aici când ne întoarcem?

— Da. Te deranjează?

— Nu contează.

Am condus încet, pentru a-i da timp lui Joe să ne prindă din urmă. Nu-mi plăcea că trebuise să las arma, însă nu aveam cum să trec de detectoarele de metal din clădirea procuraturii, așa că am ascuns-o în camionetă.

Am intrat în clădire și l-am așteptat pe Joe. Au trecut cincisprezece minute, dar n-a apărut. Poate că întârziase Kinkaid. Poate că se întâmplase ceva. Începusem să mă îngrijorez, când, în sfârșit, își făcu apariția.

— Îmi pare rău, spuse el, în timp ce ne îndreptam spre biroul lui Winters. Kinkaid a vrut explicații. Mai multe decât aveam eu timp să-i dau. O să mai aibă întrebări și când ne întoarcem.

Ușa biroului se deschise înainte să apuc să-i răspund și ieși o femeie. Avea aproape cincizeci de ani, dar era încă atrăgătoare. Se uită la noi, insistând cu privirea asupra lui Julie, apoi zâmbi.

— Ce surpriză! Planificasem să plec mai devreme azi. Care dintre voi este Lincoln Perry?

— Eu sunt. I-am strâns mâna.

— Iată cum vom proceda, spuse ea. N-am de gând să vorbesc cu toți deodată. Voi discuta pe rând cu voi și, pentru că dumneavoastră m-ați sunat, intrați primul, domnule Perry. Doamna Weston și domnul Pritchard pot aștepta. Julie și Joe se așezară pe scaune în sala de așteptare, iar eu am urmat-o pe Winters. Ea se așează la birou și își împreună mâinile.

— Trebuie să îmi fac o imagine despre ce urmează să aud de la această femeie, spuse ea. Te-am ales pe tine să mă ajuți, pentru că tu ai dorit să mă implici în toată nebunia asta.

I-am povestit totul pe scurt. M-a ascultat cu atenție și n-a pus nicio întrebare, ceea ce m-a impresionat. Foarte rar găsești un avocat care să fie în stare să asculte și să-și țină gura.

— Ce dezastru, comentă ea când am încheiat. Doamna Weston are caseta asupra ei?

— Da, dar s-ar putea să fie prea târziu să mai condamnați pe cineva.

— De ce?

— Dacă Dainius Belov a aflat cine i-a ucis fiul, s-ar putea să se fi ocupat deja de asta, pe căi mai puțin oficiale.

Mă privi cu atenție.

— Există vreun motiv să credem că a aflat cine i-a ucis fiul?

Am ridicat din umeri.

— Vorbim aici de mafie, doamnă Winters. Au metodele lor de a afla.

— Mda. Bătu din picior și mă fixă cu privirea. Știi ce-mi doresc când mă uit la tine?

— Să fiți cu douăzeci de ani mai tânără?

Zâmbi ușor, apoi oftă și scutură din cap.

— Îmi doresc să pot crede că-mi spui măcar jumătate din ceea ce știi. Acum îi voi cere doamnei Weston să ni se alăture. O să-l las pe partenerul tău să mai aștepte puțin. Mai sunt și alții nerăbdători să discute cu tine și cu doamna Weston.

— Să plec?

— Nu, m-am răzgândit. Deocamdată rămâi, pentru că n-am terminat cu tine. Mă tem că nu știi ce te-așteaptă, domnule Perry, spuse ea deschizând ușa.

— Nu?

— Sunt una dintre ultimele scorpii de modă veche.

— Am înțeles.

Se întoarse.

— Sau, mai bine zis, scârbe.

Am izbucnit în râs.

— O să fie o după-amiază lungă, nu-i așa?

— Cu toată încurcătura asta? Cred că visezi dacă-ți imaginezi că o să se termine totul într-o singură după-amiază.

Apăru Swanders, împreună cu alt procuror și cu unul dintre mahării de la FBI, un tip micuț, liniștit, care nu prea vorbea, dar care s-a întunecat vizibil la față când i-am spus că îl suspectez pe agentul Thaddeus Cody. Swanders a evitat tot timpul să mă privească. Nu-mi dădeam seama dacă este furios pe mine sau jenat că habar n-are ce se întâmplă. Probabil, câte puțin din amândouă.

Când au terminat cu mine și cu Julie, Winters a deschis ușa ca să-l cheme pe Joe. Îmi părea rău că fusese nevoit să aștepte. După ce intră, Winters se întoarse și o întrebă pe Julie unde este Betsy.

— Este cu bunicul ei, răspunse ea, într-un loc sigur.

— Doamnă Weston, nu pot accepta asta. Niciunul dintre voi nu-mi dezvăluie locul și, din păcate, mă tem că va trebui să vă asigur paza. O să solicit să fiți mutate într-un hotel în oraș, unde vi se poate asigura protecția corespunzătoare.

— Foarte bine, zise Julie, ca și cum nu ar fi pus la îndoială eficiența poliției. Am încercat să nu par surprins.

— Acum te rog să-mi spui unde este fiica ta, ca să pot trimite un polițist după ea.

Julie se încruntă.

— Cu tot respectul, nu-mi place ideea. Zilele următoare vor fi foarte solicitante pentru fiica mea și nu vreau să înceapă cu un polițist care o ia de lângă bunicul ei. Dacă vreți să stăm la hotel, lăsați-l pe Lincoln să mă conducă acolo și o aduc chiar eu.

Winters nu agrea deloc varianta asta, dar nu se opuse.

— Vreau să ajungă la Marriott, lângă aeroport, cât mai curând posibil, îmi spuse ea. Acolo vă vor aștepta agenții, iar camera va fi deja rezervată. După ce vă instalați, discutăm din nou.

— Nu-l așteptăm și pe Joe? am întrebat eu.

Winters dădu ochii peste cap.

— Perry, știu că este partenerul tău, dar cred că ești capabil să te urci într-un taxi și fără el. Du-te să iei fata și adu-le pe-amândouă la Marriott. Partenerul tău va fi în siguranță cu mine.

— Dacă sunteți doar voi doi, lasă-mă cel puțin să-i mai aduc o armă.

— Du-te și adu copilul, domnule Perry, zise ea și închise ușa.

Ne-am întors la cabană. Pe drum, Julie mi-a cerut detalii despre întâlnirea cu Belov. I-am spus doar că promisese că nu vor păți nimic. Nu am discutat ce metode ar putea folosi pentru a le garanta siguranța.

— Ai avut ocazia să vorbești cu John fără Betsy lângă voi?

— Da.

— Știe că ai de gând să pleci?

— Da.

M-am uitat la ea:

— Și când ai de gând să pleci, Julie?

— Mâine.

— Înțeleg.

Am rămas tăcuți restul drumului până la cabană. Am parcat în spatele mașinii lui Kinkaid, care ieși din casă, făcându-ne semn cu mâna. M-am întors spre Julie:

— O să vrea să vorbească cu tine, am prevenit-o. Iar eu o să-i dau ocazia. Grăbește-te, pentru că trebuie să vă duc la hotel înainte să ne trezim cu cercetașii lui Winters pe cap.

— În regulă.

— Lincoln, mă bucur să te văd! exclamă Kinkaid. Îmi strânse mina energic, fără să-și ia ochii de la Julie. La început m-am înfuriat pe tine și pe Joe pentru că m-ați exclus, dar acum înțeleg ce s-a întâmplat.

— Bună, Aaron, spuse Julie. Betsy sări de pe canapea și alergă să-și îmbrățișeze mama. Fetița îl evită pe Kinkaid, când trecu pe lângă el.

— Bună, Julie. Mă bucur mult să te văd, zise el, arătând ca un adolescent timid la prima întâlnire. Fața lui pistruiată era roșie ca focul.

Mi-am dres vocea și m-am uitat la John Weston, care stătea pe canapea.

— John, vrei să ieșim câteva minute?

Bătrânul m-a urmat. Nu voiam să o las pe Julie singură cu Kinkaid, dar nici n-aveam de gând să stau să-l ascult cum își expune sentimentele. I-am povestit lui John despre discuția cu Winters și de pretenția ei de a le duce pe Julie și Betsy la hotel, sub supravegherea poliției.

— Probabil că este o alegere bună, zise el.

N-a suflat o vorbă despre plecarea lui Julie.

— Fiule, sunt bătrân și obosit, spuse el. Dacă zici că le duci tu înapoi în oraș, eu plec acasă. Roag-o pe Julie să mă sune de la hotel, bine?

I-am promis că așa voi face, apoi mi-a strâns mâna și s-a îndreptat șchiopătând spre mașină. N-aveam chef să mă întorc în casă, așa că am urcat în camionetă și am început să fac ordine în lucrurile pe care le aruncasem de-a valma. Printre ele am găsit dosarul lui Hartwick. Nu-l deschisesem încă. L-am luat și l-am frunzărit absent; nu mai era cazul să îl cercetez, dar încercam să-mi omor timpul. Am ajuns la pagina cu recomandări și m-am oprit, cu ochii pironiți asupra celui de-al treilea nume.

— Nu degeaba n-am avut încredere în tine, nemernicule, am mormăit eu. Al treilea nume era Aaron Kinkaid. Dar și mai interesantă era funcția ocupată de el, cu aproape zece ani în urmă: șef pază și protecție, Richard Douglass și Asociații. Kinkaid lucrase pentru avocatul lui Jeremiah Hubbard.

M-am apropiat de casă și am privit înăuntru. În bucătărie, Kinkaid vorbea cu Julie, iar Betsy stătea la masă. Un timp i-am privit, întrebându-mă ce știa și de când. Venise timpul pentru o repriză de întrebări și răspunsuri. Abia când m-am îndreptat spre ușă mi-am dat seama că strânsesem pumnii.

— Hei, Aaron, am spus pe când intram, îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să-ți explic câte ceva. Te superi?

— La naiba, sigur că nu. Tu ești șeful.

M-a urmat într-unul dintre dormitoare. Când am rămas singuri, a zâmbit larg și m-a bătut pe umăr.

— Mă bucur să te văd, Perry. Am fost îngrijorați de ceea ce ți s-ar fi putut întâmpla acolo, în sud.

I-am zâmbit și eu și i-am tras un pumn în plină față. S-a dat înapoi, dar s-a repliat imediat. L-am pocnit în vintre, apoi i-am mai tras un pumn sănătos în spatele urechii. S-a prăbușit, în patru labe, apoi s-a întins la podea și s-a chircit, străduindu-se să respire. Am scos dosarul lui Hartwick și l-am aruncat pe jos, lângă capul lui.

— Șef pază și protecție la Richard Douglass și Asociații? Foarte frumos, Kinkaid. Nouă ne-ai spus că nu-l cunoști pe Jeremiah Hubbard.

— Nu știu despre ce vorbești, șuieră el, încercând să-și strecoare mâna sub cămașă. I-am tras un șut în stomac, apoi am băgat mâna sub cămașă și i-am scos pistolul din toc. Se pare că renunțase la Colt Python pentru o armă mai discretă. Am aruncat pistolul în capătul celălalt al camerei, l-am ridicat în fund și l-am pocnit peste față. Nu voiam să fac zgomot ca să nu să le sperii pe Betsy și Julie, dar aveam nevoie de niște răspunsuri de la el.

— Spune-mi adevărul, nenorocitule, am scrâșnit, apăsându-l cu degetul mare într-un punct nevralgic lângă gât, ceea ce-l făcu să se zvârcolească de durere. Tu le-ai spus rușilor că sunt în Carolina de Sud, nu?

— Nu, spuse el încercând să-și scuture capul pentru a scăpa din strânsoarea mea.

— Aaron, l-am prevenit, s-a terminat. Spune-mi adevărul.

— Bine, zise el. Bine.

25.

Când Wayne Weston și Aaron Kinkaid începuseră să lucreze împreună, Hubbard apelase la ei, în baza unei recomandări de la Richard Douglass. Fișa postului pe care îl propunea era simplă – trebuia să investigheze cât mai minuțios orice persoană indicată de Hubbard. Le oferea bani grei, iar ei au acceptat. Nu existase niciodată cazul soției bogate; asta fusese praf în ochi, ca să-l păcălească pe Joe și să-i ofere o explicație în privința legăturii dintre Weston și Hubbard. De asemenea, nu existase niciodată vreo ceartă între ei, legată de Julie Weston.

— N-a fost nimic între mine și Julie. M-am dat o dată la ea, eram beat, dar după aceea am râs și am uitat totul.

Lucraseră un timp pentru Hubbard, dar curând a devenit evident că Weston era mai bun la genul de investigații pe care le solicita Hubbard, așa că a ajuns să lucreze aproape numai el pentru multimilionar. Kinkaid și Weston au discutat problema și au hotărât că ar fi mai bine să se despartă. Hubbard a convenit să-i dea bani lui Kinkaid ca să-și deschidă o firmă în Sandusky. A plecat din oraș, iar Wayne Weston a preluat câteva cazuri de fațadă, dar a continuat să lucreze ca șantajist profesionist. Era bun la asta, iar Hubbard îl plătea foarte bine.

Apoi a venit și iarna trecută, iar Hubbard a hotărât să-și dezvolte proiectul în Flats. Weston s-a apucat de treabă și a strâns informații despre Beckley și proprietarul de la River Wild. Atunci a dat peste ruși.

— Wayne a aflat că proprietarul era mare mafiot și a vrut să se retragă, spuse Kinkaid, dar Hubbard dorea să profite cu orice preț de ocazie. Plănuia să strângă dovezi împotriva lui, ca să-l poată amenința că-l aduce în fața justiției. Așa că Wayne a intrat prin efracție în bar și a plasat camera ascunsă, ca să vadă ce se petrece acolo.

Oricine altcineva n-ar fi acceptat să riște să-i amenințe pe oamenii lui Belov, dar Hubbard se obișnuise cu puterea, nu concepea că i-ar putea fi teamă de cineva, fie el și Belov. Când Weston a venit cu caseta, șeful lui cel arogant a hotărât s-o folosească și a trimis-o proprietarului clubului, fără să-i spună lui Weston. A doua zi, Krashakov și-a făcut apariția. Îl căuta pe Hubbard. Se pare că a reușit să pună mâna pe casetă înaintea lui Dainius Belov.

— Au ajuns la o înțelegere, Hubbard își ținea gura, dacă rușii îi vindeau proprietatea, continuă Kinkaid.

— Iar ei au acceptat? Nu-mi venea să cred. Rușii au căzut la înțelegere cu el? De ce nu l-au omorât?

— Cred că intenționau să se folosească de el. Au văzut potențialul. Hubbard este totuși cel mai bogat om din oraș. De ce l-ar fi omorât, când îl puteau folosi în perspectivă?

Corect.

— Și tu ce legătură ai cu toate astea?

— L-am sunat pe Hubbard ca să-l avertizez în legătură cu voi când m-am trezit cu Pritchard la ușă. A doua zi, m-a sunat și a zis că v-ați dus la el și l-ați chestionat. Mi-a explicat tot ce se întâmplase cu Wayne și cu rușii și mi-a oferit o sumă mare dacă reușesc să mă lipesc de voi și să-l informez despre ce faceți. I-am spus că nu accept sub nicio formă dacă nu vorbesc mai întâi cu rușii, pentru a mă asigura că nu mă consideră și pe mine o amenințare. M-am întâlnit cu Krashakov și i-am explicat avantajele, dacă intru și eu în joc. N-ar fi fost niciodată de acord, dar voia să o găsească pe Julie, voia caseta, așa că nu s-a opus. Mă privi ca și cum urma să-mi dezvăluie un secret și-mi spuse: Krashakov este absolut înfricoșător.

Am vrut să-l pocnesc iar, dar m-am abținut.

— Cine l-a atras în capcană pe fiul lui Belov?

— Știu doar că Krashakov voia mai multă putere, iar fiul lui Belov îi stătea în cale. Cred că nu se înțelegeau de mult. Își șterse sângele de pe bărbie. Și eu sunt într-o situație delicată, Perry. Wayne credea că rușii au de gând să-l omoare, iar acum i-am luat eu locul. Crezi că vreau să fiu implicat în asta? Ce dracu'?!?

— Atunci de ce *ești* implicat, Kinkaid?

— Crezi că am avut de ales? Hubbard este proprietarul afacerii mele. Hubbard este proprietarul *meu.* Nu poți să-i întorci spatele pur și simplu unui om ca el.

L-am lăsat și am început să mă plimb prin cameră. Mă privi temător.

— Hubbard este și proprietarul lui Cody?

— Nu știu, spuse el, plecându-și privirea.

M-am aplecat spre el. Încercă să-mi dea un pumn, dar l-am evitat cu ușurință, mi-am strecurat mâinile sub brațele lui, l-am ridicat și l-am izbit de perete de două ori, destul de tare încât să se zguduie ușa din balamale. Cu siguranță că se auzise, dar eram prea furios ca să-mi pese.

— Da, spuse el, da, la dracu', îl plătește pe Cody. Acum lasă-mă-n pace, Perry. Ți-am spus adevărul.

I-am dat drumul și m-am dat un pas înapoi.

— Care-i rolul lui Cody?

— Aproape legitim. A lucrat pentru echipa FBI care încerca să-l înfunde pe Belov și știa că Weston e băgat în asta, pentru că îl înregistrase. Hubbard l-a mituit ca să nu-l implice în anchetă. Nu trebuia să afecteze investigația, ci doar să o țină la distanță de Hubbard.

— Ceea ce a și făcut. Deci, ca să înțeleg și eu, Krashakov a vrut să-l elimine pe fiul lui Belov, dar cine îi vinde clubul lui Hubbard?

— Krashakov. El îl conduce, chiar dacă nu este proprietar pe hârtie.

— Dainius nu știa despre înțelegerea privind River Wild?

— Nu. Ăsta era planul lui Krashakov. Atâta timp cât Belov nu se opunea, avea împuternicire să vândă.

— Tu i-ai trimis după mine în Carolina de Sud, nu-i așa?

Se lipi de perete, ca și cum ar fi încercat să se ascundă, dar de data asta se dovedi suficient de deștept încât să nu mă mai mintă.

— Da.

M-am gândit la Rakic și la grăsanul palid, la arma pe care o îndreptase spre mine și am scrâșnit din dinți.

— Dar Hartwick?

— Nu era traficant de arme.

— Nu zău. Eu am întrebat de moartea lui, Kinkaid. Tot tu ai pus-o la cale?

— Nu.

— Kinkaid, s-a terminat. Înțelegi, laș nenorocit ce ești? Am dat un șut în perete, chiar lângă capul lui, și a sărit de parcă l-aș fi lovit. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu Hartwick.

— Am mințit foarte puțin în cazul lui. Era într-adevăr cel mai periculos om pe care l-am cunoscut. Dinamită curată. Hubbard nu-și putea permite să-l aibă în preajmă, și nici Krashakov. Când am auzit că e aici, am știut că o să iasă rău. Așa era Randy. Nu venise să investigheze, ci să omoare.

— Rahat! Încerca să găsească o modalitate de-a le pune la adăpost pe Julie și Betsy, exact ca și noi. Dacă ar fi vrut să-l omoare pe Krashakov, ar fi făcut-o cu ușurință și s-ar fi întors acasă.

— Nu știu.

— Sunt sigur de asta, Kinkaid. Deci, Hartwick apare în oraș, iar tu îl informezi pe Krashakov unde îl poate găsi, nu?

Se uita în jos, la picăturile de sânge care picurau pe podea.

— Erau cu mine în cimitir. Când am spus că mă duc să fumez, de fapt am ieșit să-i sun, iar ei au parcat lângă biroul vostru și v-au așteptat. Au tras din cimitir și apoi au plecat. Am mai stat câteva minute, am sărit gardul și v-am auzit strigându-mă.

— Cine a tras?

— Krashakov. A fost trăgător de elită.

— De ce l-a omorât doar pe Hartwick? De ce ne-a lăsat pe noi în viață?

— I-am spus că progresați, că dacă-mi mai lasă câteva zile s-ar putea să aflu unde sunt Julie, Betsy și caseta. Hartwick era prea periculos… Vocea i se stinse, dar știam ce ar fi urmat: prea periculos ca să-l lase să trăiască.

— Când am reușit să o găsesc pe Julie l-ai sunat pe Krashakov și i-ai spus unde ne găsește? M-am gândit la Betsy, singură în camera de hotel, doar cu câteva minute înainte să apară rușii și m-a cuprins furia. Kinkaid le spusese unde să ne găsească, apoi i-a lăsat să plece, să continue șirul crimelor.

Am făcut trei pași spre el, gata să-l iau și să dau cu el de perete până-l scoteam prin zid, dar ușa se deschise brusc și intră Julie Weston.

— Lincoln, spuse ea, holbându-se la fața plină de sânge a lui Kinkaid, ce se petrece?

— Ieși afară, i-am spus, n-am terminat aici.

Încercă să obiecteze, apoi văzu sângele de pe podea și ieși închizând ușa în urma ei. M-am întors la Kinkaid.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Nu, zău, Aaron. Ai avut destul timp să-mi spui.

— E important. Krashakov știe unde suntem.

— Ce?

— L-am sunat când am aflat că o să vă duceți la procuror. A înnebunit de tot și m-a somat să-i spun unde e fetița.

— Nenorocitul! Când a fost asta?

— Cam acum o oră. Am încercat să îl calmez, dar m-a amenințat că mă omoară. Nu voiam asta, dar acum, când am văzut-o… Mă privi. Trebuie să le iei de-aici, Perry. Krashakov o să le omoare. O să vă omoare pe toți.

M-am îndepărtat de el și mi-au venit în minte cuvintele lui Cody despre mafioții italieni: „Noi vă vom omorî, dar rușii sunt nebuni, o să vă omoare

toată familia”. Dacă Krashakov aflase că am discutat cu procurorul, va veni să ne omoare. N-avem prea mult timp.

Am deschis ușa și am ieșit din dormitor, cu arma lui Kinkaid în mână. Betsy o văzu și se ascunse în spatele mamei sale.

— Du-o pe Betsy în mașină, i-am spus. Plecăm.

În timp ce vorbeam, am auzit zgomot de roți. Am fugit înapoi în dormitor, ignorându-l pe Kinkaid, care se lăsase în jos, așteptându-se să-l lovesc din nou. M-am dus la fereastră și am privit afară. Pe alee apăruse mașina rușilor.

Nu mai aveam timp să gândesc, ci doar să acționez. Nu mai puteam fugi, iar căbănuța nu ne proteja de armele rușilor. Puteam fugi în pădure, dar ne-ar fi văzut și până la urmă ne-ar fi prins.

Am intrat în cameră și am pus pistolul lui Kinkaid în mâna lui Julie.

— Au venit. Ia-o pe Betsy și mergeți în ascunzătoarea unde am găsit-o mai devreme. Ai grijă să nu scoată un sunet. Dacă încearcă cineva să intre, folosește arma, dar nu irosi gloanțele.

Se holbă la mine cu gura căscată, dar am împins-o pe ușă afară. O luă pe Betsy și coborâră în fugă scările. Rămăsesem cu Kinkaid și fără nicio armă. Pistolul meu era în mașină, și n-avea cum să ajung la el.

— Ce facem? întrebă Kinkaid, arătând la fel de speriat ca și Julie. Știam că e speriat și că îi spusese lui Krashakov exact unde suntem. Am făcut un pas spre el și i-am trântit un upercut în maxilar, exact ca la carte. A dat capul pe spate și s-a prăbușit. L-am mai izbit o dată în ceafă, ca să fiu sigur că doarme. Acum nu va mai vorbi.

M-am dus în bucătărie și am tras sertarele, căutând un cuțit. Înainte să găsesc ceva mai util decât un tirbușon, ușa se deschise, Alexei Krashakov păși în cameră și aținti un Beretta de 9 mm spre pieptul meu.

26.

Am rămas nemișcat și l-am urmărit cum intră în cameră, urmat de Rakic și Malaknik. Minunat. Se adunase toată gașca.

Krashakov ținea arma îndreptată spre mine. Ne întâlneam pentru prima dată față în față după episodul de la el de-acasă.

— Îmi datorezi douăzeci de dolari, zise el zâmbind.

— Îți dau cincizeci dacă te cari mai repede.

— Mă tem că nu va fi atât de ușor.

— Atunci o sută.

Mă pocni cu patul pistolului, de văzui stele verzi. Când am redevenit conștient, stăteam în patru labe pe linoleum. Era puternic tipul. Nu mulți mă puteau doborî dintr-o singură lovitură. Abia îl văzusem mișcându-se.

Îmi ținu pistolul la tâmplă, în timp ce Rakic controlă fiecare cameră.

— Nimeni, în afară de el, zise Rakic, arătând spre corpul inert al lui Kinkaid.

— Ești bun, spuse Krashakov. Ai făcut treabă frumoasă la hotel.

— Mă bucur că ești de acord.

— Nu. Nu sunt. Mi-ai omorât un prieten. Mă lovi cu arma în spate, făcându-mă să mă înfior de durere.

— Unde sunt? întrebă el.

N-am răspuns. Rakic mă sfătui:

— Cel mai bine ar fi să ne spui repede. Cu cât amâni, cu atât mai dureros va fi pentru tine. Avea o voce groasă, răgușită, de parcă suferea de bronșită cronică. Unde este doamna Weston?

— Doamna cine?

Proastă idee. Krashakov mă pocni din nou în cap, iar luminițele începură să zburde prin fața ochilor mei. De data asta mi-a luat mai mult să mă adun. Câmpul meu vizual începea să semene cu o furtună în Texas, noaptea.

— Unde este femeia? repetă Krashakov.

— S-a terminat, băieți. Procurorul știe totul, la fel și ziarele. Ar fi cazul să fugiți cât mai puteți. Dacă mă omorâți, vă veți înrăutăți situația. Nu le-am spus că Belov știa totul. M-ar fi omorât direct, fără să mai stea la discuții.

— Minte, spuse Rakic.

— Unde este? repetă Krashakov.

— La procuror, probabil că tocmai îi povestește totul.

— Minți. Arătă spre Kinkaid. Cu puțin timp în urmă erau amândouă aici, cu el. Acum el e leșinat, iar tu ești singur. Mașina ta e încă afară.

— Ți-am spus, nu sunt aici.

Krashakov mă ridică și mă aruncă peste masă. M-am lovit cu capul de marginea chiuvetei. A venit după mine și mi-a plasat un upercut în stomac. Am căzut în genunchi și m-am înecat. M-a lovit în cap și m-a amenințat din nou cu arma îndreptată spre pieptul meu.

— N-avem timp de jocuri. Ne vei spune unde sunt, pentru că pe tine vreau să te omor ultimul.

— Sunt preferatul tău, nu?

— Ține-l, urlă Krashakov, iar Rakic și Malaknik mă luară de mâini și mă târâră în cameră.

În spatele meu, ușa dinspre curte era deschisă, și aerul rece mă mai trezi puțin. Krashakov îngenunche lângă mine, folosindu-și greutatea corpului pentru a-mi fixa glezna dreaptă de podea. Apăsă vârful pistolului pe rotula mea.

— Ai o singură șansă, altfel îți zboară genunchiul. Apoi mai ai o șansă, înainte de a-ți zbura și celălalt genunchi. După aceea, încep să devin creativ. Vorbea calm, monoton, pronunțând cu grijă cuvintele în engleză.

M-am uitat la arma care îmi apăsa genunchiul. „Gata cu alergatul seara”, mi-am zis. Am închis ochii și le-am văzut pe Julie și pe Betsy râzând. Nu puteam să le dau pe mâna ăstora. Nici pentru un genunchi, nici măcar pentru amândoi. Nici dacă mă omorau.

Am deschis din nou ochii, gata să-l rog pe Krashakov să se grăbească, dar zbură de lângă mine de parcă cineva l-ar fi tras cu lasoul. Urlă și încercă să tragă, dar arma îi zbură din mână. Thor intrase în cabană și aruncase un cuțit de vânătoare drept în coapsa lui. Krashakov începu să urle, dar mâna înmănușată a lui Thor îl strangulă. În cealaltă mână ținea un pistol îndreptat spre Rakic. În spatele lui, Alexander îi țintea cu o pușcă de asalt pe cei doi rămași în picioare.

Kinkaid se sprijini în mâini și în genunchi, încă amețit. Se uita la cuțitul de vânătoare din coapsa lui Krashakov și se prăbuși din nou la pământ, acoperindu-și capul cu mâinile.

— Dă-i drumul, le spuse Alexander. Rakic și Malaknik mă eliberară, apoi se dădură încet în spate. Krashakov încă se străduia să scape din mâna lui

Thor, dar fără succes. Îl strânse puțin, tăindu-i respirația, iar Krashakov aluneca la pământ, inconștient. Thor îl lăsă să cadă.

— Dainius vrea să vă vadă, domnilor, le spuse el lui Rakic și Malaknik. Vom lua mașina voastră.

Rakic începu să mormăie ceva, dar Alexander se apropie de el și îl lovi cu patul puștii până îl doborî. Apoi le luă celor doi armele și le făcu semn să iasă. I-am urmat și l-am văzut pe Thor coborând scările, târându-l după el pe Krashakov. Apoi deschise portiera mașinii, îndesă corpul lui Krashakov înăuntru, intră după el, scoase cuțitul și îi șterse cu grijă lama pe pantalonii lui Krashakov. Apoi se duse spre Malaknik, care aștepta la baza scărilor și-l lovi o singură dată în plină față. Acesta se prăbuși de parcă-l lovise un camion. Thor îl culese de pe jos ca pe un copil mic și-l aruncă în mașină peste Krashakov. Alexander îl pocni pe Rakic în ceafă cu patul puștii și îl înghesui între primii doi. Apoi scoase din buzunar cheile mașinii și închise portierele.

Thor se întoarse spre mine, fixându-mă cu privirea lui de gheață.

— Tu îi căutai pe ei, iar ei pe mine. Ai ajuns la fix – am spus eu.

Dădu din cap, apoi trecu pe lângă mine și intră în cabană. L-am urmat. Se uită în jur și arătă spre Kinkaid, care încă zăcea pe jos. Avea o pată umedă, urâtă, pe tot turul pantalonilor.

— Îl vrei? mă întrebă.

— Da.

— Bine. Sper că înțelegi. N-ai văzut asta niciodată. Nu ne-ai văzut în viața ta.

— Înțeleg.

Se uită la Kinkaid.

— Asigură-te că înțelege și el.

— N-o să fie greu să-l conving.

— Nu, cred că nu.

Se întoarse și coborî treptele. Rakic era deja în mașină. Thor deschise ușa din față, dar nu intră. Am vrut să întreb de unde apăruseră, dar știam că singurul răspuns va fi un zâmbet rece, așa că m-am abținut. Probabil că lăsaseră mașina mai sus, ca să nu fie auziți venind.

— Dainius îți mulțumește pentru ajutor. Dacă o să ai vreodată nevoie de el, speră că nu vei ezita să-l cauți.

— Bine.

Se aplecă să intre în mașină, apoi se întoarse din nou.

— Dainius este omul căruia poți să-i ceri o favoare atunci când ai nevoie.

M-am gândit la cuțitul din coapsa lui Krashakov.

— Cred, am răspuns.

Apoi au plecat. Am rămas uitându-mă după mașina care dispărea și am încercat să nu mă gândesc încotro se îndreaptă. Kinkaid stătea pe trepte și părea de-a dreptul terminat. M-am dus și am îngenuncheat lângă el. Cu zece minute în urmă, îl bătusem măr, dar acum nu mai puteam ridica mâna la nimeni, chiar dacă aș fi fost nevoit s-o fac.

— Kinkaid, am zis, oamenii ăia te-ar fi omorât. Încă o mai pot face. Ai lucrat împotriva lor și nu a fost o alegere prea bună.

Abia respira. M-am uitat la el și m-am gândit la Hartwick, la grăsanul palid, la arma de pe rotula mea. M-am gândit la tot și am încercat să mai găsesc o urmă de furie în mine. N-am reușit.

— Întoarce-te la Sandusky, Kinkaid.

Am stat acolo și am așteptat până a pornit motorul, cu mâinile tremurânde, și a plecat. Apoi m-am dus după Julie și Betsy.

Am intrat în spațiul îngust și am început să trag de panou. Apoi m-am răzgândit și mi-am strigat întâi numele, ca să nu mă trezesc cu un glonț în piept.

Au ieșit și mi-au sărit în brațe, plângând. Am stat acolo, pe pământ, și le-am ținut strâns. Betsy își îngropase fața la pieptul meu, iar Julie încerca să-și revină.

— Ce s-a întâmplat? Oh, Lincoln. Mi-a fost așa de frică! Au plecat?

— Au plecat. Și nu se mai întorc. Doar asta contează. Am mângâiat-o pe Betsy pe păr și pe față. Gata, piciule, gata. Totul e-n regulă. Ești bine.

Am mai stat acolo un timp, într-o îmbrățișare care pentru mine însemna mai mult decât oricare alta. Când Betsy spuse că îi e frig, am luat-o pe sus și am dus-o în casă.

— Ești mai înalt decât tati, spuse ea pe când urcam scările.

Am închis ochii și nu i-am răspuns.

Și-au adunat lucrurile și le-am pus în mașină.

— Urc-o pe Betsy în mașină, Julie. Vreau să vorbesc apoi cu tine.

Mă privi câteva secunde și dădu din cap. I-am urmărit buzele, pe când se îndepărta: mâine. Urma să plece mâine.

M-am dus lângă apă și am început să arunc cu pietricele pe gheață. Săreau la suprafață fără să spargă gheața de lângă mal, dar când am început

să le arunc mai departe, au găsit zone cu gheața spartă și s-au scufundat. Efortul m-a făcut să simt din nou fiecare lovitură, dar am ignorat durerea.

După câteva minute, Julie era lângă mine privindu-mă cum arunc pietricele. N-am încetat până nu i-am auzit vocea.

— Betsy este în mașină. Suntem gata oricând ești și tu gata.

— Bine. Am mai aruncat câteva pietricele.

— Nu vreau să te părăsesc.

Am dat drumul pietrei din mână.

— Știu.

— Nu poți veni cu noi.

— Nu.

Oftă.

— Dar nu mai pot rămâne aici, Lincoln. Nu-mi pot crește copilul aici.

— Nu. Nu poți.

Mă cuprinse în brațe. Se apropie de mine și își lipi corpul de al meu. Pentru o clipă, uitându-mă la fața ei frumoasă, la ochii ei, cred că am uitat să mai respir. Mă strânse la piept, apoi mă privi și zâmbi.

— La fel de aproape stăteai și de soțul tău când l-ai împușcat?

Inițial, fusese doar o ipoteză și mi se păruse absurdă. Revenise pe nesimțite, ca o bănuială sâcâitoare, apoi devenise o întrebare obsedantă și se transformase într-o suspiciune puternică. Iar acum, când o priveam în ochi, devenise reală.

— Nu, răspunse ea cu o voce răgușită. Nu chiar așa. Îmi dădu drumul și se îndepărtă. Măcar nu încercase să mă mintă. N-ar fi trebuit să însemne prea mult, dar însemna ceva.

— Când ai fost sigur că asta s-a întâmplat?

— Bănuiam de mult. Wayne fusese profesionist și mi-era greu să cred că cineva s-ar fi putut apropia de el atât de mult, încât să-l omoare dintr-o poziție care să poată sugera sinuciderea. Cu siguranță, nu i-ar fi permis niciunuia dintre ruși. Un timp am crezut povestea cu Hubbard, poate pentru că am vrut s-o cred. Stătea-n picioare, pentru că mi-ai zis că ai o grămadă de bani de la Hubbard ca să dispari. Și, dacă Hubbard iubește ceva pe lumea asta, iubește banii. Dacă plănuia să-l omoare pe Wayne, nu l-ar mai fi plătit. Apoi m-am gândit cât de hotărâtă ești să părăsești țara și am devenit și mai curios.

— Înțeleg.

— În noaptea aceea, la piscină, am văzut o altă față a ta, și n-avea logică. N-a fost ușor să trec peste mândrie, dar când am reușit, am început să mă întreb dacă sunt într-adevăr atât de atrăgător, încât să determin o văduvă îndurerată să-și arunce hainele de pe ea în piscina unui hotel.

Mă privi cu răceală.

— Crezi că jucam teatru? Poate încercam să-ți distrag atenția, ca să nu te mai gândești la Wayne?

Am ridicat din umeri.

— Noaptea trecută m-am convins, tu m-ai convins.

— Eu? Cum?

— Când ai întrebat despre Amy. Ai zis că las garda jos când sunt cu ea și Joe, că este prima dată când mă vezi astfel. M-am gândit la asta și mi-am dat seama că s-ar putea să ai dreptate. Nu mă văzuseși niciodată cu garda jos și m-am întrebat de ce. M-am întrebat de ce mă feream când eram cu tine. Așa am început să caut motive. A urmat o listă destul de lungă, lucruri pe care le-ai spus și nu aveau sens… Am oftat și am dat din cap, apoi mi-am întors privirea spre apa înghețată.

— Și ce? întrebă ea. Stătea cu brațele încrucișate la piept și cu ochii ațintiți în pământ.

— Am văzut asta în ochii tăi, când am plecat din Carolina. Când m-ai oprit la hotel și m-ai întrebat dacă aș omorî ca să-ți protejez fiica. A fost ceva în modul în care vorbeai. Am crezut că îl întrebaseși și pe Wayne și te dezamăgise, pentru că el doar murise pentru ea. Dar nu era asta. *Tu* omorâseși pentru ea și încercai să-mi spui asta fără cuvinte. Mă testai ca să-ți dai seama dacă mă ridic la nivelul așteptărilor tale.

Se apropie de mine și își puse mâinile pe brațele mele.

— Iar tu chiar ai făcut-o, ai omorât pentru a o proteja. Ca și mine.

— Nu, am răspuns, îndepărtându-mă de ea. Mi-ar plăcea să pot spune asta, sună mai nobil. Ca să fiu sincer, când l-am văzut că îndreaptă arma spre mine, am tras ca să-mi salvez viața. Nu m-am gândit nici la tine, nici la fiica ta. A fost doar instinctul de conservare.

O porni pe mal, iar eu am urmat-o.

— Spune-mi cum s-a întâmplat.

— Nu am plănuit nimic. Nu-ți cer să mă crezi, dar așa a fost. Eram îngrozită, Lincoln. Fugeam, trebuia să ne părăsim casa la miezul nopții, pentru că cineva încerca să ne omoare. Betsy era în mașina închiriată, iar eu am intrat în casă cu Wayne. Mi-a arătat sufrageria și mi-a zis să mă uit în jur

pentru ultima dată. Când a zis asta, mi-a trecut frica și m-a cuprins furia. N-o s-o mai văd niciodată. Casa mea. Se cutremură amintindu-și. Apoi mi-a pus arma în mână. A zis că vrea să o am în mașină, în caz că se întâmplă ceva. S-ar putea să-mi trebuiască, s-o protejez pe Betsy. Asta urma să fie viața mea, Lincoln – o viață în care soțul meu îmi pune arma în mână la miezul nopții pentru a-mi proteja fiica. Și asta pentru că fusese atât de lacom. Trăisem o viață fericită, habar n-aveam de nimic, iar el ne pusese în pericol. Îmi pusese fetița în pericol.

Mă privi.

— Mi-a arătat cum să trag piedica, apoi mi-a pus arma în mână. Eu i-am dus-o la tâmplă și l-am împușcat.

Un timp, nu se mai auzi decât șuieratul vântului printre porni și zgomotul gheții care crăpa. Soarele se ascunsese după nori, dar era destul de cald încât să se topească gheața. Trecură câteva minute fără să scot o vorbă. M-am întors și m-am îndreptat spre mașină.

Julie mă urmă.

— N-ai de gând să mă dai pe mâna poliției, sper!

M-am oprit și am privit-o.

— Nu lucrez pentru poliție, Julie. Am fost angajat de socrul tău să aflu ce s-a întâmplat cu fiul lui. O să mă duc la el și o să-i spun.

Am urcat în mașină și am pornit motorul. De pe bancheta din spate Betsy îmi zâmbi.

— Mașina ta e înaltă, zise ea. Mami a trebuit să mă ridice.

— Așa îmi plac, înalte, am zis. Vrei să conduci? Când am întrebat asta, mi s-a frânt vocea și am tăcut. Julie se urcă lângă mine și își puse centura de siguranță. În drum spre oraș n-am scos un cuvânt. Julie și Betsy vorbeau. Eu conduceam.

Le-am dus la Marriott. Am parcat și am ajutat-o pe Betsy să coboare. M-a prins de gât când am pus-o pe trotuar și mi-a spus că o să ne vedem dimineața.

I-am răspuns că abia aștept.

— Încă îmi datorezi o înghețată, zise ea.

Julie coborî lângă mine. O privirăm pe Betsy mergând.

— O să fie sănătoasă și fericită, zise ea. O să-i spun că Wayne a murit, dar asta când o să fim departe, în siguranță. Voi avea grijă să crească așa cum trebuie, fericită, nu în pericol sau în umbra publicității.

— O să-i spui vreodată adevărul? O să-i spui ce-ai făcut?

— Nu știu.

— Mami, vino, o strigă Betsy de lângă ușa hotelului. Julie se întoarse spre mine.

— Te duci la poliție?

— Ți-am mai spus. Mă duc la John.

Mă privi în ochi, căutând un alt răspuns, apoi dădu din cap.

— Bine, Lincoln. Se aplecă și mă sărută ușor pe obraz, ținându-și fața lipită de a mea câteva clipe. Îți datorez viața mea și cea a fiicei mele. Poți să mă urăști acum. Ai dreptul. Dar vreau să știi că îți sunt recunoscătoare.

Se întoarse și plecă, cu câte o valiză în fiecare mână. Betsy deschise ușa și intrară amândouă. M-am urcat în camionetă și am plecat spre John Weston.

27.

Era întuneric, dar când am bătut la ușă, mi-a deschis imediat. Era în pijama și în halat, și părea epuizat.

— Intră, spuse el, pășind într-o parte ca să-mi facă loc.

— Îmi pare rău că te deranjez la ora asta.

— Fiule, să nu-ți mai ceri vreodată scuze de la mine, pentru nimic. Poți să vii aici la două dimineața în fiecare zi, n-o să mă plâng. Îți datorez mai mult decât o să-ți pot plăti vreodată.

Am intrat în cameră și ne-am așezat. Fumul de țigară era mai gros ca altă dată. A mai aprins una și am așteptat să tragă câteva fumuri.

— Te macină ceva, zise el. Și ai venit să te eliberezi. Să aud.

— Știi că pleacă.

— Da, fiule, știu. Și, oricât de mult mi-aș dori să rămână, îi voi respecta decizia. Se gândește, în primul rând, la binele copilului. Cred asta din tot sufletul.

— Și eu.

Aprinse lumina, dar camera rămase tot întunecoasă. Fumul de țigară atârna greu în aer și era destul de cald ca să transpir. Stinse țigara și mă invită să vorbesc.

— M-ai angajat să aflu ce s-a întâmplat cu familia ta.

— Da. Și ai făcut asta.

Am dat din cap.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat cu nora și nepoata ta. Dar nu și cu fiul tău.

El așteptă, dar n-am mai putut să continui. Uneori, nu știi cu ce să începi.

— Fiule, sunt bătrân și obosit. Spune ce-ai de spus.

I-am spus totul: de la motivele inițiale pentru care o suspectasem, până la ultima discuție cu Julie. I-am mai spus că nu m-am dus la poliție. Când am terminat, a rămas o vreme tăcut.

— Urăsc să aud asta, zise el în cele din urmă. Dar nu pot să o blamez. Știu că nici Wayne nu o blamează, oriunde ar fi. Wayne și-a pierdut familia. Și-a pierdut loialitatea, onoarea. Vocea îi era răgușită, gravă.

— Trebuia să anunțăm poliția, am spus. Asta trebuie să facem.

— Pentru cine lucrezi, domnule Perry?

L-am privit.

— Pentru tine.

— Atunci cred că eu ar trebui să dau acest telefon, nu?

L-am aprobat înclinând capul.

— Este o infracțiune. A omorât un om. Nu o pot lăsa să plece.

Suflă fumul spre mine.

— Ai petrecut ceva timp cu nepoata mea, nu?

— Da, domnule.

— Ce crezi despre ea?

— E o fetiță uimitoare. Deșteaptă, amuzantă și politicoasă. E un copil deosebit.

— Aici ai dreptate. Își drese vocea, apoi stinse țigara. Sunt bătrân și bolnav. Nu mai am mult de trăit. În afară de Julie, Betsy nu mai are pe nimeni. Poți să-mi spui cine o să o crească, dacă mama ei intră la închisoare?

Am ridicat din umeri.

— Părinții adoptivi, bănuiesc. Va fi în grija statului.

— Exact. Acum, uită-te în ochii mei, băiete.

Am ridicat capul și l-am privit.

— Ești angajatul meu. O să te rog ceva și mă aștept să-mi respecți rugămintea.

— Bine.

— Ia-ți noaptea asta liber. Du-te acasă și dormi. Dimineață, fă ce îți dictează inima și mintea.

I-am promis că așa voi face, apoi m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă. La jumătatea drumului, mă opri.

— Domnule Perry?

M-am întors.

— Da, domnule?

— Te-am angajat ca să afli adevărul. Nu ți-am cerut să-mi vii cu dulcegării ieftine. Am vrut adevărul și asta mi-ai oferit. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere.

Am vrut să-l întreb dacă se simte mai puțin singur decât înainte, dar nu am făcut-o. Am ieșit și am închis încet ușa în urma mea. Îi oferisem adevărul. Suna ca o îndatorire nobilă și ar fi trebuit să fiu mândru de mine. Dar nu eram. Uneori, adevărul nu este plăcut.

M-am oprit la un restaurant în North Olmsted și am ales ceva la întâmplare. Apoi am hotărât că n-are sens să pretind că în viață totul este

normal. După ce am mâncat, m-am întors acasă, m-am schimbat și m-am dus la sală. Din fericire Grace plecase. M-am bucurat pentru că n-aveam chef de amabilități. Mă durea capul de-mi plesnea, de la bătaia administrată de Krashakov, dar n-am luat niciun calmant. Aproape că mă bucuram de durere. Am lucrat furios. Trecuseră ceva zile de când o făcusem ultima dată și mușchii mei aveau nevoie de exercițiu. Durerea de cap deveni mai intensă, ca și efortul meu, pe când încercam să mă curăț prin oboseală, sudoare și durere. Am continuat să lucrez aproape două ore, până când trupul meu a cedat. M-am întors în apartament.

Abia ieșisem de la duș, când am auzit telefonul.

— Unde este, domnule Perry? mă întrebă Laura Winters.

— Unde este cine?

— Julie Weston. Spune-mi că e cu tine.

— Nu. Le-am lăsat la hotelul Marriott, în urmă cu câteva ore.

— Rahat.

— Ce s-a întâmplat?

— A dispărut, asta s-a întâmplat. Erau supravegheate, dar a scăpat. A dus fetița la bazin și apoi au luat liftul ca să urce în cameră. Polițiștii l-au așteptat pe celălalt, ca să nu sperie fetița. De-atunci nu le-au mai văzut.

Ha! Wayne Weston ar fi fost mândru de ea.

— Încercați la John Weston acasă.

— Am trimis pe cineva acolo, dar se pare că și el a dispărut. Ceva mai devreme, în seara asta, vecinii l-au văzut punând două valize în mașină și plecând.

Asta da surpriză.

— A premeditat asta, nu? zise Winters. Prietena ta mi-a spus că Julie Weston plănuia să plece, deoarece nu avea încredere că poliția poate s-o protejeze.

— Am auzit-o și eu spunând asta, dar nu a menționat niciodată vreun plan. Și nu mințeam.

— Știam că o să plece! Ar fi cazul să le găsim.

— Ai povestea ei, am spus. E de-ajuns.

— Eu hotărăsc ce anume e de-ajuns, Perry. Și, indiferent că le găsim sau nu, vreau să fii mâine-dimineață la mine în birou. Sunt câțiva polițiști care abia așteaptă să-ți vorbească despre un șir lung de crime.

— Voi fi acolo.

M-am așezat pe jos, cu luminile stinse. Julie plecase. I-ar fi fost mai ușor să fugă înainte de a se afla în custodia poliției. Probabil că voise să mă scutească de alte belele cu oficialitățile. Frumos. Acum era vina lor că dispăruse, nu a mea. Aș fi putut s-o împiedic, dacă aș fi sunat mai devreme la poliție, dar John Weston mă rugase să nu fac asta. Bătrânul nu-mi spusese că o să plece cu ele.

L-am sunat pe Joe și i-am povestit totul. N-a fost surprins, nici de dispariția Juliei, nici de hotărârea lui John de a nu anunța poliția și de a pleca cu ele. S-a mirat însă când a auzit că Julie își omorâse soțul, dar n-a fost șocat. E greu să șochezi un polițist bătrân.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Da.

Făcu o pauză, după care spuse:

— Dormi puțin, LP. Meriți.

— Ne vedem mâine, Joe.

Pe la unu noaptea, veni și Amy, fără să sune, însă nu m-a deranjat. Nu dormeam, iar ea știa asta. Ne-am așezat pe canapea și i-am spus ce știam. I-am spus tot, de la Thor și Krashakov până la discuția mea cu Julie și rugămintea lui John Weston de a mă gândi o noapte.

— Mamă! i-a omorât fiul, și pleacă cu ea.

— I-a permis lui Betsy să-și păstreze mama.

— Oricum, nu mai are mult de stat cu ele. Între șase luni și un an, nu?

— Despre ce vorbești?

— John Weston e pe moarte, Lincoln. N-ai știut? Mi-a zis Julie când i-a luat interviul. Cancer la plămâni în fază terminală.

N-am știut ce să spun. Existau multe despre care nu știam ce să spun.

— Ce se va întâmpla cu Hubbard și cu Cody? Întrebă Amy.

— L-au dat în judecată pe Hubbard. Cred că cei de la FBI se vor ocupa de Cody. Va fi dificil să demonstreze exact cât știa și cât a influențat investigația și nu vor reuși să țină presa deoparte. Probabil va sfârși completând declarații în biroul din Des Moines, până prin iunie.

Dădu din cap.

— A fost o zi lungă pentru tine, Lincoln.

— Așa este. Cel mai periculos criminal din oraș mi-a mulțumit pentru cooperare, iar procurorul mă înjură. Se pare că m-am descurcat de minune, nu?

— Destul de bine. Ești în viață și ele la fel.

— Sunt în viață. Și departe. Bine că am încasat banii în avans de la Weston.

— Articolul meu apare mâine, spuse ea. Câteva citate sugerează că Julie este încă speriată și a vrut să dispară ca să-și protejeze fiica. Nimic nu indică faptul că ea și-ar fi omorât soțul.

— Și nici nu ar trebui. Să lăsăm poliția să se descurce, Ace.

Mă privi.

— Totuși, te sâcâie, nu? Ai fi putut s-o duci la poliție, nu la hotel. Ai fi putut spune cuiva ce știi. Dar n-ai făcut-o.

— Da, mă sâcâie că nu sunt deloc trist. Știu că și-a omorât soțul, știu că a fugit, dar nu sunt deloc dezamăgit. Asta voiam, de fapt. Nu s-o știu în închisoare.

— Dar a ucis. Și-a omorât soțul.

— Asta e.

Amy dădu din cap.

— Și poți să te gândești un pic, nu? Poți analiza situația și îi poți justifica gestul sau măcar faptul că este în libertate.

— Da. Dar n-ar trebui să pot. Crima e crimă. Nu e treaba mea s-o justific. A luat o viață, Amy. John poate trece peste asta, pentru că se gândește la nepoata lui, însă cel mai bine pentru ea ar fi fost să aibă ambii părinți, nu crezi?

— Aproape că ai murit pentru ea, știi?

— Da.

— De două ori.

— Da.

— Regreți?

— Nu.

Am rămas așa, cu ochii pe pereți. Toate luminile erau stinse, și nu voiam să le aprind. Era bine pe întuneric.

— Ai iubit-o, nu-i așa? întrebă Amy pe un ton blând.

— Nu. Nu am iubit-o. O cunosc de trei zile, Amy.

— Bine, n-ai iubit-o, dar poate că ai vrut o șansă.

Am ridicat din umeri.

— S-o ia dracu'.

Îmi zâmbi.

— Ești prea dur ca să suferi?

— Nu. Prea deștept.

Mă mângâie ușor pe frunte, atingând cucuiele provocate de loviturile lui Krashakov.

— Oamenii vin și pleacă în viața noastră. Nu ne alegem când și cum și nici momentul în care ne părăsesc. Dar învățăm din asta. Așa merg lucrurile. Asta trebuie să faci acum.

— Profund, am replicat eu. Ar trebui să te faci scriitoare.

Apăsă pe un cucui, cât să mă doară un pic.

— Iar tu ar trebui să devii un prost. A, dar stai un pic, deja ești.

Am râs, apoi am oftat și mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei.

— Fac și eu ce pot.

— Da, știu că faci. Și nu poți cere mai mult de la tine însuți, Lincoln. Acum te las să dormi. Va trebui să fii odihnit pentru interogatoriu.

— Va fi un adevărat spectacol. Polițiștii probabil că vând deja biletele. Trebuie să te grăbești dacă vrei să mă vezi.

Am condus-o la mașină. M-a îmbrățișat cu căldură, înainte de a pleca.

Am urcat și am scos jurnalul lui Betsy Watson din sertarul unde-l lăsasem. Am citit din nou ce scrisese, zâmbind la greșelile de ortografie; parcă o vedeam și o auzeam. Apoi l-am închis și l-am aruncat la gunoi. Prisma în formă de inimioară pe care o luasem din camera ei în acea după-amiază era în sertar, lângă jurnal. Am vrut s-o arunc, dar m-am răzgândit. Am dus-o în sală și am agățat-o la geam, lângă birou. Când soarele va ieși de după perdele, prisma va străluci și poate că Grace o să zâmbească.

Am încuiat biroul și m-am îndreptat spre parcare. Un avion zbura zgomotos deasupra capului meu, pregătindu-se de aterizare. Aeroportul era doar la câțiva kilometri distanță. Zgomotul puternic mă copleși. M-am uitat spre cer și am urmărit cu privirea dârele de fum și luminile de poziție. M-am întrebat de unde vine și încotro se îndrepta. M-am întrebat dacă le va duce pe Julie și Betsy Weston cine știe unde. În cele din urmă, avionul coborî și dispăru după clădirile înalte. Dâra pe care o lăsase în urmă începu să dispară încet până când nu mai rămase nimic, decât amintirea sunetului.

Am urcat și m-am dus la culcare.

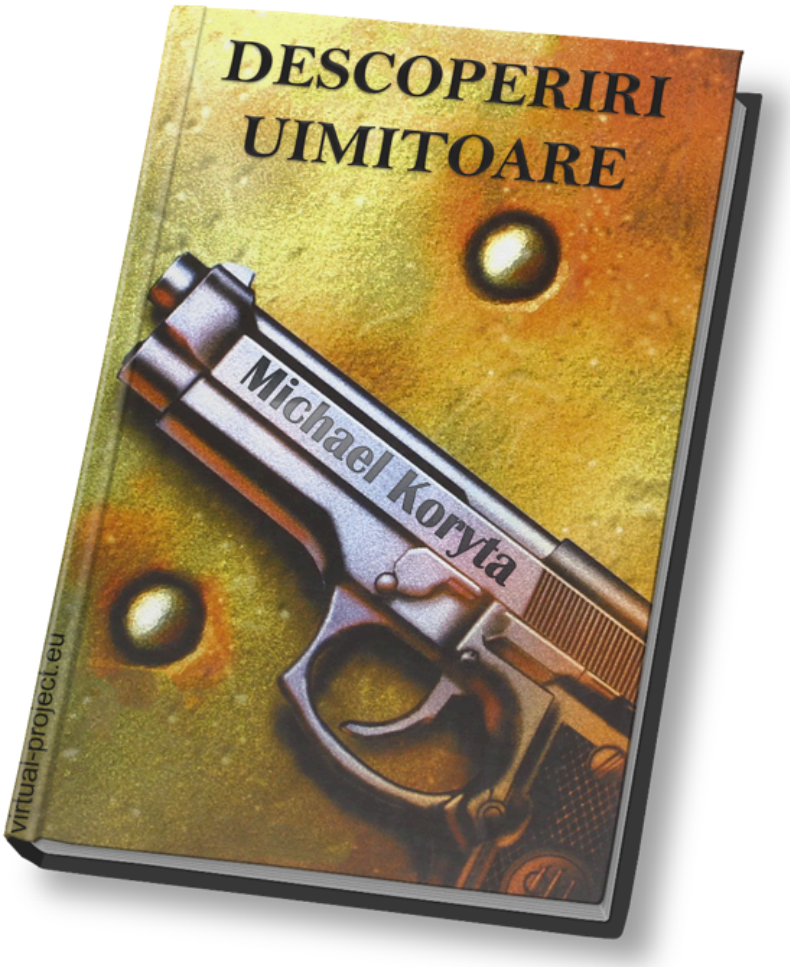

virtual-project.eu